

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΕ' - ΤΕΥΧΟΣ 5 - ΜΑΪΟΣ 2008
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίω. Γενναδίου 14 – 115 21 Ἀθήναι
Τηλ.: 210-72.72.253. Fax 210-72.72.251
http://www.ecclesia.gr
e-mail: periodika@ecclesia.gr

Ἐκδίδεται

Προνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

Ἰδιοκτησία τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς
Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Υπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκδότης:

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων
Ἀρχιμ. **Κύριλλος Μισακούλης,**
Ίω. Γενναδίου 14
115 21 Ἀθήναι

Ἀρχισυντάκτης
Κωνσταντῖνος Χολέβας

Τμήμα Συντάξεως
Ἐπιμέλεια ὕλης, διόρθωσις δοκιμίων
Βασίλειος Δ. Τζέρπος, Δρ. Θ.

Φωτογραφίες
Χρήστος Μπόνης

Στοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήναι
Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380
http://www.apostoliki-diakonia.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:
Νικόλαος Κάλτζις
Πρωτομαγιάς 3, Κρουσινέρι Ἀττικῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο 323

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Ἐπίσημη Εἰρηνικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο 325	325
Πρόγραμμα ἐπίσημοι ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β' πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον 326	326
Προσφώνησις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου 329	329
Ἀντιφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου 333	333
Προσφώνησις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου..... 336	336
Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὴν δεξιῶσιν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις 338	338
Ἀντιφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Δεῖπνον ἐν τῷ Σισμανογλεῖφ Μεγάρφ 341	341
Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῇ Ἱ. Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ 343	343
Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὸ Συλλεῖτουργον μετὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ 348	348
Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου εἰς τὴν ἐπίσημον δεξιῶσιν ἐν Βαλουκλῆ 352	352
Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπίσημον ἄριστον πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ 353	353
Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐπίσημον ἄριστον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις 355	355
Προσλαλία πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμον ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος 357	357
Ἀντιφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν δεξιῶσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Χαλκηδόνος 359	359
Πρακτικὸν Συμφωνίας κατὰ τὰς διμερεῖς συνομιλίας εἰς τὰ πλαίσια τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου..... 361	361
Πρόγραμμα Ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Ἀθήνας καὶ Ἱ. Μητρόπολιν Λαρίσης καὶ Τυρνάβου 363	363
Προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Ἀθήνας..... 365	365
Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γεῦμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου 367	367
Προσφώνησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο 369	369
Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὰ Ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου ΣΤ' εἰς Ν. Φιλαδέλφειαν..... 371	371
Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὸ δεῖπνον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Ἐντιμοτάτου κ. Δημάρχου Ν. Φιλαδελφείας..... 373	373
Προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Ἱγνατίου κατὰ τὴν Παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου 375	375
Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἁγ. Ἀχιλλίου Λαρίσης 378	378
Ἀντιφώνησις τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Λαρίσης 382	382
Προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Ἱγνατίου εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου 384	384
Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἐν τῷ Ἱ.Ν. ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσης 388	388

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ

Θεόδωρος Δ. Παπαγεωργίου,
Γνωμοδότησις 23/2008 «Περὶ τοῦ Περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 389

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

..... 393

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

..... 396

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

..... 399

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Στις 9, 10 και 11 Μαΐου τ.έ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος πραγματοποίησε τὴν ἐπίσημη Εἰρηνικὴ ἐπίσκεψή του στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Στὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ συνωδεύετο ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριάς κ. Προκόπιο, Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητο, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομο καὶ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιο, καθὼς καὶ ἀπὸ κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δεοντολογία καὶ πράξη ἐπιβάλλει σὲ κάθε νεοεκλεγέντα Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἀρχίζει τὴ σειρά τῶν Εἰρηνικῶν ἐπισκέψεών του στις Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μὲ τὴ μετάβασή του στὸ πρωτόθρονο ἀνὰ τὴν Ὁρθοδοξία σελτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ προσήλωση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος ἐξέφρασε λόγῳ καὶ ἔργῳ τὴ συμπαράσταση ὅλων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰ προβλήματα τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖο ἀνεβαίνει τὸν δικό του Γολγοθᾶ ὑφιστάμενο διάφορες πιέσεις καὶ ὑποκείμενο –ὡς μὴ ὄφελε– σὲ ἀπαράδεκτους περιορισμούς. Ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὰ σημαντικότερα ἱστορικὰ προσκυνήματα στὴν «Πόλη τῆς Ρωμησοῦνης» καὶ ἐπικοινωνήσε μὲ τὴν μικρὴ, ἀλλὰ δυναμικὴ ἑλληνικὴ κοινότητα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ὁμοψυχία, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε, ἀποτυπώνεται καὶ στὸ Πρακτικὸν Συμφωνίας κατὰ τὶς Διμερεῖς Συζητήσεις, τὸ ὁποῖο θὰ τεθεῖ πρὸς ἔγκρισιν ἀπὸ τὰ ἀρμόδια Συνοδικὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Στὸ ἐν λόγῳ Πρακτικὸν τῆς 10.5.2008 ἀναφέρεται ὡς συμπέρασμα ὅτι: «Αἱ συνομιλίες ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ ἀδελφικῶν αἰσθημάτων μεταξὺ τῶν δύο Προκαθημένων καὶ χρηστῶν ἐλπίδων διὰ στενὴν συνεργασίαν καὶ συμπόρευσιν ἐν πᾶσιν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας καὶ τῆς ὁμοψυχίας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας».

Σχετικὰ μὲ τὰ ὅσα συζητήθηκαν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπροσωπειῶν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος κατέγραψε τὶς ἀπόψεις του στὴν ἐφημερίδα «Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία» τῆς 18.5.2008. Παραθέτουμε ὀρισμένες καίριες ἐπισημάνσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου:

«...Ἐκεῖνο πού δὲν πρέπει νὰ λησμονεῖται ποτὲ εἶναι ὅτι κάθε ἀναφορὰ στὸ κανονικὸ καὶ νομικὸ καθεστῶς, πού διέπει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὑποχρεωτικὰ ἐπιβάλλεται νὰ γίνεται μὲ σεβασμὸ στὸ περιεχόμενο τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850, περὶ αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ στὴν Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πράξη τοῦ 1928, περὶ διοικήσεως τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, τῶν ἐκκλησιαστικῶν, δηλαδή, ἐπαρχιῶν πού ἀπελευθερώθησαν μετὰ τοὺς βαλκανικοὺς Πολέμους καὶ προσαρτήθηκαν στὸ ἑλληνικὸ Κράτος.

... Για τὴ γενικότερη ἀξιολόγηση τοῦ Τόμου καὶ τῆς Πράξεως καὶ τὴν ἐρμηνεία καὶ κατανόηση τοῦ περιεχομένου τῶν ἐπισήμων λόγων καὶ τῶν κειμένων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑποχρεούμεθα νὰ θυμηθοῦμε τὴν Ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (28.04.2008), μὲ τὴν ὁποία τερματίσθηκε ἡ σοβαρὰ καιρικὴ κρίση στὶς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως - Ἑλλάδος: ...«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ καὶ σταθερῶ πόνθῳ ἐνότητος μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς του Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακηρῦσσει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν τήρησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καὶ ὅλων τῶν διατάξεων τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928».

Τὸ ἄριστο κλίμα μεταξὺ Φαναρίου καὶ Ἀθηνῶν ἐπισφραγίσθηκε καὶ ἐπιβεβαιώθηκε κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασα ἐπίσκεψη τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Λά-

ρισα. Στὴ θεσσαλικὴ πρωτεύουσα ὁ Παναγιώτατος ἦταν προσκεκλημένος τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, γιὰ τὸν πανηγυρικὸ ἑορτασμὸ τῆς μνήμης τοῦ πολιούχου Ἁγίου Ἀχιλλίου. Στὴν Ἀθήνα ὁ Παναγιώτατος πέραν τῶν ἐπαφῶν του μὲ τὴν πολιτικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσει γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ θέματα τοῦ Περιβάλλοντος καὶ τῆς Οἰκολογίας. Ἐὰς διατηρήσουμε στὴ μνήμη μας τὴν παρότρυνση, τὴν ὁποία μᾶς ἀπηύθυνε ἀπὸ τὴν ἡμικατεστραμμένη λόγῳ πυρκαϊῶν Πάρνηθα: «Ἐὰς θυμόμαστε κάθε μέρα πὼς τὰ δάση, οἱ λίμνες, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες καὶ ὅλα τὰ εἶδη ζωῆς δὲν μᾶς ἀνήκουν. Δὲν ἀποτελοῦν δικὰ μας παιγνίδια ἢ προσωπικὴ μας παρουσία. Ἀποτελοῦν δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς ἔχουμε κληθεῖ νὰ φροντίσουμε καὶ νὰ προστατεύουμε».

**Ἡ Ἐπίσημη
Εἰρηνικὴ ἐπίσκεψη
τοῦ Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου
στὸ Οἰκουμενικὸ
Πατριαρχεῖο**

(9-12 Μαΐου 2008)

Εἰσαγωγικά

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος μετὰ τῆς Συνοδείας του πραγματοποίησε ἀπὸ 9 ἕως καὶ 12 Μαΐου τ.ἔ. Ἐπίσημη Εἰρηνικὴ Ἐπίσκεψη στὴν ἔδρα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ Μακαριώτατος ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὴν Παρασκευὴ 9.5.2008 καὶ ὥρα 08.05 μὲ τὴν πτήση 321 τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας καὶ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τὴν πτήση 322 τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας στὶς 10.05 τὸ πρωῖ τῆς Δευτέρας 12.5.2008.

Τὴν ἐπίσημη Συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου ἀπετέλεσαν οἱ ἑξῆς:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκόπιος, Συνοδικὸς Σύνεδρος,
2. Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλητος, Συνοδικὸς Σύνεδρος,
3. Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Συνοδικὸς Σύνεδρος,
4. Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιος, Συνοδικὸς Σύνεδρος,
5. Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Κύριλλος Μισιακούλης, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου,
6. Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀμφιλόχιος Στεργίου, Εἰδικὸς Σύμβουλος ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας,
7. Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Ἀβραμίδης, Γραμματεὺς τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων,
8. Ἱερολογ. Διάκονος κ. Ἰωαννίκιος Κουλιανόπουλος,
9. Ἑλλογιμ. Καθηγήτρια κ. Ἐλένη Χριστινάκη, Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,
10. Ἑλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Ἰωάννης Κογκούλης, Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης,
11. Ἀξιότιμος κ. Κωνσταντῖνος Ἀργυρίου, Ὁδηγός - Κλητὴρ καὶ
12. Ἀξιότιμος κ. Δημήτριος Καρανάσιος, Συνεργάτης τοῦ Μακαριωτάτου.

**Πρόγραμμα
ἐπισήμου ἐπισκέψεως
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου Β΄ πρὸς
τὸ Οἰκουμενικὸν
Πατριαρχεῖον
(9-12 Μαΐου 2008)**

Παρασκευὴ 9 Μαΐου 2008.

- 09.05 Ἄφιξις τῆς Α. Μακαριότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτῆς εἰς τὸν ἀερολιμένα Κωνσταντινουπόλεως.
Ἐγκατάστασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Hyatt.
- 11.15 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.
- 11.30 Δοξολογία ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ, χοροστατούσης τῆς ΑΠαρασκευῆ 9 Μαΐου 2008.
- 09.05 Ἄφιξις τῆς Α. Μακαριότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτῆς εἰς τὸν ἀερολιμένα Κωνσταντινουπόλεως.
Ἐγκατάστασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Hyatt.
- 11.15 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.
- 11.30 Δοξολογία ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ, χοροστατούσης τῆς Α. Μακαριότητος.
- 12.00 Ἐπίσημος ὑποδοχὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου – ἐπίσημοι προσφωνήσεις, παρουσία τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου.
- 13.00 Γεῦμα ἐν τῇ ἐν Θεραπείῃ Πατριαρχικῇ Κατοικίᾳ.
Μετάβασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον – Ἀνάπαυσις.
- 18.00-19.30 Δεξιώσεις ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρατιθεμένη ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β΄ καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ.
- 20.00 Δεῖπνον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ Feriye.

Σάββατον 10 Μαΐου 2008.

- 09.30 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.
- 10.00 Διμερεῖς Συνομιλίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.
- 13.30 Γεῦμα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ Beyti.
Ἀνάπαυσις ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ.
- 17.30 Χοροστασία ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Ἁγ. Γεωργίου Πύλης Ἀδριανουπόλεως.
- 20.00 Δεῖπνον ἐν τῷ Σισμανογλείῳ Μεγάλῳ, παρατιθέμενον ὑπὸ τοῦ Ἐξοχ. κ. Φωτίου Εὐδα, Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ.

Κυριακὴ 11 Μαΐου 2008.

- 08.30 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.
- 09.00 Χοροστασία τῆς Α. Μακαριότητος – Συλλειτουργοῦν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Α. Μακαριότητος καὶ ἐ-

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος καὶ Τρίκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιος σὲ φωτογραφικὸ στιγμιότυπο κατὰ τὴν ἐπίσκεψή τους στὸν Νομάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

	κατέρωθεν Ἱεραρχῶν μετὰ προσφωνήσεων ἐν τῇ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ.	19.00	Δεξίωσις εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος.
		20.30	Δείπνον εἰς Μόδι.
14.00	Ἐπίσημον ἄριστον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις - Προπόσεις.		Δευτέρα 12 Μαΐου 2008.
16.00	Μετάβασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον - Ἀνάπαυσις.	08.15	Ἐκκλήσεις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου διὰ τὸν ἀερολιμένα Κωνσταντινουπόλεως.
18.00	Ἀντεπίσκεψις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμον Β', ἐν τῷ καταλύματι Αὐτοῦ - Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.	10.05	Προπομπὴ ἐν τῷ ἀερολιμένῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας.
		12.00	Ἀναχώρησις Α. Μακαριότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτῆς δι' Ἀθήνας.
18.30.	Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου διὰ Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος.		Ἐπίσημος ὑποδοχὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου - ἐπίσημοι προσφωνήσεις, παρουσία τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου.

- 13.00 Γεῦμα ἐν τῇ ἐν Θεραπειῶσι Πατριαρχικῇ Κατοικίᾳ.
Μετάβασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον – Ἀνάπαυσις.
- 18.00-19.30 Δεξιώσεις ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρατιθεμένη ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β΄ καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ.
- 20.00 Δεῖπνον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ Feriye.

Σάββατον 10 Μαΐου 2008.

- 09.30 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.
- 10.00 Διμερεῖς Συνομιλίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.
- 13.30 Γεῦμα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ Beyti.
Ἀνάπαυσις ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ.
- 17.30 Χοροστασία ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Γεωργίου Πύλης Ἀδριανουπόλεως.
- 20.00 Δεῖπνον ἐν τῷ Σισμανογλείῳ Μεγάρῳ, παρατιθέμενον ὑπὸ τοῦ Ἑξοχ. κ. Φωτίου Ξύδα, Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ.

Κυριακὴ 11 Μαΐου 2008.

- 08.30 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου. 10.05
- 09.00 Χοροστασία τῆς Α. Μακαριότητος –

Συλλείτουργον τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Α. Μακαριότητος καὶ ἐκατέρωθεν Ἱεραρχῶν μετὰ προσφωνήσεων ἐν τῇ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ.

Ἐπίσημον ἄριστον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις - Προπόσεις.

Μετάβασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον – Ἀνάπαυσις.

Ἀντεπίσκεψις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον Β΄, ἐν τῷ καταλύματι Αὐτοῦ - Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου.

Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου διὰ Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος.

Δεξιώσεις εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος.

Δεῖπνον εἰς Μόδι.

Δευτέρα 12 Μαΐου 2008.

Ἐκκλήνησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου διὰ τὸν ἀερολιμένα Κωνσταντινουπόλεως.

Προπομπὴ ἐν τῷ ἀερολιμένῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας.

Ἀναχώρησις Α. Μακαριότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτῆς δι' Ἀθήνας.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Ἱερώνυμε,
 Ἱερώτατοι ἀδελφοί,
 Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὡς εὖ παρέστητε

«ἐν τῇ αὐλῇ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου» (Λευιτ. 8, 31)

τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ!

«Ἴδου δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν ἄλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;»

(Ψαλμ. 132, 1).

**Προσφώνησις τῆς
 Α.Θ.Π.
 τοῦ Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου
 κ. Βαρθολομαίου
 κατὰ τὴν ἐπίσημον
 ὑποδοχὴν τοῦ
 Μακαριωτάτου
 Ἀρχιεπισκόπου
 Ἀθηνῶν καὶ
 πάσης Ἑλλάδος
 κ. Ἱερωνύμου
 ἐν τῇ Αἰθούσῃ
 τοῦ Θρόνου**

(9 Μαΐου 2008)

Μὲ τὴν εὐφρόσυνον αὐτὴν σκέψιν τοῦ Προφητάνακτος ὑποδεχόμεθα σήμερον Ἰμᾶς ἐνταῦθα, ἥτις καὶ εὐστόχως ἐξυμνεῖ ὡς «καλὸν καὶ τερπνόν» τὸν τόπον τῆς μονίμου συναγωγῆς τῶν ἀδελφῶν, ὥστε μὲ τὴν στενὴν αὐτὴν συγκατοίκησιν «πάντες ἐν ὧμεν» εἰς τὸ μητρικὸν ἡμῶν λίκνον καὶ παραμένωμεν ἠνωμένοι ἐν τῇ μιᾷ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Θεμελιώδη ἀξίαν διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα ἔχει ἡ «κοινωνία» τῶν ὁμαίμων ἀδελφῶν πρὸς συντήρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος αὐτῶν, ἥτις καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀμβλύνεται ἀπὸ περιστατικὰς ἰδεοληψίας. Διότι, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον: «Ἡ μὲν ὑπόθεσις τῆς τῶν ἀδελφῶν συγκροτήσεως ἐκ θεοῦ προστάγματος ἀνυπέρβλητον εἶχε τὸ καλόν, τούτου δὲ τοῦ καλοῦ οὐδὲ τὸ τερπνόν κεχώρισται» (Migne, P.G., 30, 115).

Ἡ πρώτη εἰρηνικὴ ἐπίσκεψις τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον περίβολον τῆς πηγῆς τῆς Ὁρθοδόξου εὐσεβείας τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἀποτελεῖ, βεβαίως, καθ' ἑαυτὴν, σπουδαῖον ἐκκλησιαστικὸν γεγονός. Πιστοποιεῖ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν ὁμοιογένειαν ἡμῶν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῶν κατὰ κόσμον συνόρων. Ἐνέχει ὅμως ἰδιάζουσας σημασίαν ἐφ' ὅσον πραγματοποιεῖται ἀπὸ «ὀρθογνώμονα» πρωθιεράρχην, ἄτυφον καὶ πεπροικισμένον μὲ νηφάλιον καὶ καρτερικὴν ὀρθόδοξον συνείδησιν καὶ μὲ ἔξοχα διοικητικὰ χαρίσματα, προσφάτως ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι σεπτῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν καὶ κατάστασιν Ἰμῶν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τοῦ περιωνύμου Ἀστεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μακαριώτατε,

Δία τὸν ἐναγκαλισμὸν ἡμῶν χαίρει καὶ ἀγάλλεται τὸ φιλόστοργον μητρικὸν φίλτρον τῆς ἐνταῦθα Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς εὐκληματοῦσα ἄμπελος μετήγγισε τοὺς ζωοδόχους χυμούς αὐτῆς εἰς τὴν ἑλλαδικὴν κλιματίδα διὰ νὰ ὑψωθῇ εἰς θυγατέρα αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ 1850 καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἐλευθέρᾳ πάσης κοσμικῆς παρεμβάσεως, συμφώνως μόνον πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. Ἡ καρδιά ἡμῶν σκιρτᾷ καὶ εὐφραίνεται ὅταν ἐπιβεβαιῶται ἡ ὀρθότης τῆς ἀποφάσεως ἡμῶν διὰ τὴν χορήγησιν τῆς αὐτοκεφαλίας καὶ διαπιστῶται ἀγαθὴ πρόθεσις διὰ τὴν πίστην καὶ κανονικὴν χρῆσιν αὐτῆς ὑπὸ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας βουλευομένης «ἐν τῇ ταπεινώσει» τὰ ὑψηλὰ καὶ παραμενούσης «ἀπανούργου» καὶ ἀποποιοιουμένης τὰς ἀνιστορήτους καὶ «ἀκανονίστους» μεγαλαυχίας ὠγκωμένας ὑπὸ τῆς ψευδοδοξίας,

Στιγμιότυπο από την επίσημη συνάντηση των δύο Προκαθημένων στην εν Φαναρίω έδρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου (10.5.2008).

προκειμένου να ανατραπῆ ἡ «άνωθεν καὶ ἐκ παλαιού» τεθειμένη ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις καὶ τάξις.

Ἡ καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, παρέλαβε τὴν ἀποστολικὴν κληρονομίαν τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, βεβαιωθείσαν διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης «ἐν κοινωνία» μετὰ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅτε οἱ Πατέρες ἡμῶν ἀνέδειξαν τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Βυζαντίου εἰς ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Νέας Ρώμης καὶ προοδευτικῶς μετεφέρθη ἐδῶ ἡ Μικρασιατικὴ ἀποστολικὴ κληρονομία, κατέστησαν ἱερὸν ἀποστολικὸν θεσμὸν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἑλληνοφώνου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Τελικῶς, οἱ Πατέρες προσήρτησαν εἰς τὴν ἐνταῦθα Καθέδραν καὶ τὴν «Ἑλλήνων χώραν» ἵνα μαθητεύσῃ καὶ εἰς τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τοῦ Ἀνδρέου καὶ τοῦ Ἰωάννου, προκειμένου νὰ ἀποθησαυρίσῃ αὕτη τὸ

σύνολον τῆς ἀποστολικῆς κληρονομίας ἵνα τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων συστοιχηθῆ ἐν τῇ «κοινωνία» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ στενὸς οὗτος ἐκκλησιαστικὸς σύνδεσμος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῆς καθ' Ἀνατολᾶς Ἐκκλησίας παρέμεινεν ἀρραγῆς καὶ συνεχίζεται ἤδη ἐπὶ δώδεκα καὶ πλέον δυσκόλους καὶ περιπετειώδεις αἰῶνας.

Μακαριώτατε,

«Τί πρότερον καὶ τί ὕστερον καταλέξομεν» ἔξ ὅσων ἔπραξεν ἡ Κωνσταντινουπολίτις Ἐκκλησία διὰ τὴν στερέωσιν τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἱστορικὴ μνήμη καταγράφει ἀψευδῶς τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς καὶ τῶν ἀγῶνων τῆς ἐνταῦθα Ἐκκλησίας διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἐκεῖ Πληρώματος αὐτῆς μὲ τὴν φύτευσιν καὶ τὴν συνεχῆ ἀνασύστασιν ἐν μέσῳ ὀδυνηρῶν γεγονό-

των τῶν σωστικῶν θεσμῶν τῶν ἱερῶν μητροπόλεων, τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τῶν μονῶν, μὲ τὴν ἐναγόνιον κανονικὴν ἀνάθεσιν τῆς γνησίας διαδοχῆς τῆς θείας χάριτος, πρὸς παγίωσιν τῆς λατρευτικῆς τάξεως τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας καὶ σωτηρίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὴν ποιμαντικὴν διακυβέρνησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου τὸ Ἱερὸν τοῦτο Κέντρον ἀνέθεσεν εἰς ἐπιλέκτους ἀρχιερεῖς, κληρικούς καὶ μοναχοὺς μὲ ἰσαπόστολον ζῆλον, οἵτινες ἐξελέγησαν καὶ ἐχειροτονήθησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα πανάγιον θυσιαστήριον. Οὗτοι ἀπεστάλησαν εἰς τὰ τότε γνωστὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὑπὸ συνθήκας κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοϊκὰς καὶ ἀνέτους. Ὅλοι ἐκεῖνοι ἐπαρδειμάτισαν τὰς γενεὰς τῶν πιστῶν μὲ τὸν ἅγιον βίον των καὶ προσέφεραν ζῶσαν θυσιαστικὴν μαρτυρίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ὅμως καὶ πόσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐδίδαξαν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ δὲν μετελαμπάδευσαν τὸ φῶς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν πολιτιστικὴν παράδοσιν ἡμῶν, εἰς τὰς «γλώσσας καὶ τὰς φυλάς» τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης;

Πυκνὸν νέφος νεομαρτύρων ἐξ ὄλου τοῦ ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ καταλόγου καὶ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἀποτελεῖ στέφανον δόξης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, κατεγράφησαν δὲ οὗτοι εἰς τὰς ἱερὰς σελίδας τοῦ Μαρτυρολογίου τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας. Καὶ εἶναι περιέργον ὅτι δυσκόλως ἀνευρίσκονται εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἀρχιερεῖς τοῦ Συνταγματίου τοῦ ἡμετέρου Θρόνου ἢ καὶ Πατριάρχαι, οἱ ὅποιοι δὲν κατήγοντο ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἢ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι καὶ διηκόνησαν εἰς τὰς ἑλλαδικὰς ἐπαρχίας, προμαχίσαντες καὶ μαρτυρήσαντες ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ ἐκεῖ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μακαριώτατε,

Ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος κατακλείει τὰς Α' καὶ Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολάς του μὲ ἐπανειλημμένους ἀσπασμούς «ἐν φιλήματι ἁγίῳ», ἀλλὰ καὶ μὲ χαιρετισμούς καὶ εὐλογίας. Οἱ ἀσπασμοὶ οὗτοι μάλιστα τῆς Α' ἐπιστολῆς προέρχονται ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸν Κέντρον τῆς Ἐφέσου, τοῦ ὁποίου τὴν κληρονομίαν ἀνεδέχθη ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη Ἐκκλησία, ὅπερ ἰδιαίτερον ἔχει ἐκκλησιολογικὴν σημα-

σίαν, καὶ δι' αὐτῆς διαιωνίζονται λειτουργικῶς ἐκ τῶν Μικρασιατικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς ἐκεῖνας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος εἰς ἐκάστην ἱερουργίαν τῆς αὐτῆς εὐχαριστιακῆς ἀναφορᾶς, ὅπως τοῦ «καιροῦ ἐκείνου». Οἱ πιστοὶ προτρέπονται εἰς μίαν συγκεκριμένην ἔκφρασιν τοῦ ἀγαπητικοῦ συνδέσμου τῶν συνερχομένων «ὁμοθυμαδόν» ἀδελφῶν, «ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσουν» τὸ «Ἅγιον μάθημα» τῆς ὀρθοδόξου πίστεως πρὶν ἢ «κοινωνήσουν» ἐν Χριστῷ. Τὸ ἀποστολικὸν «ἅγιον φίλημα» δὲν ἀποτελεῖ ἀπλήν ἐγκάρδιον ἐκδήλωσιν ἀβρότητας καὶ φιλοφροσύνης. Δίδει τὸ ἀκριβὲς στίγμα τοῦ «μυστηρίου τῆς ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια ἀπορρίπτει τοὺς διχασμοὺς καὶ τὰς αἰρετικὰς ἀντιγνωμίας εἰς θέματα πίστεως καὶ τάξεως, διότι ἀντιστρατεύονται αὗται πρὸς τὴν «συμφωνίαν» τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον «τὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ, ἀλλ' ἐνώσεως ἐστὶ καὶ συμφωνίας ὄνομα» (Migne P.G., τ.61, στ. 13). Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ ἐκ παλαιοῦ μεταθέτοντες «ὄρια ἃ οἱ Πατέρες ἔθεντο» κατὰ κανόνα διατάσσουσιν «τὴν κοινωνίαν τῆς ἐνότητος» τῆς Ἐκκλησίας προκειμένου νὰ λύσουν κατὰ τὰ καταθύμια αὐτῶν τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα. Μάλιστα, πρὸς τοῦτο ἐξωθοῦνται ἐξ ἔθνολατρικῶν κοσμικῶν ἐλατηρίων, καταλλήλως χρωματισμένων μὲ δῆθεν «πατριωτικὰς» ἐξάρσεις. Ἡ ἐκτροπὴ ἐκ τῆς «συμφωνίας τῆς ἐνότητος» ὡς ξένη πρὸς τὸ ἐνωτικὸν ἦθος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, νομοτελειακῶς ὀδηγεῖ εἰς τὸν ἔθνοφυλετισμὸν, δεινὴν αἵρεσιν τοῦ 19ου κυρίως αἰῶνος.

Ἡ ἀγαπητικὴ σχέσις μεταξὺ τῶν πιστῶν ἀποτελεῖ μὲν Κυριακὴν ἐντολήν, ἀλλὰ καὶ κύριον γνώρισμα, περιεχόμενον καὶ σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεὶδὴ ἐξ αὐτῆς πηγάζουν αἱ ιδιότητες τῆς ἐνότητος (Μία), τῆς ἀγιότητος (Ἁγία), τῆς καθολικότητος (Καθολικὴ) καὶ τῆς ἀποστολικότητος (Ἀποστολικὴ), αἱ ὅποια ἐνεργοῦν τὴν διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ αὐτοῦ καὶ παραμένει ἐσαεὶ ὡς βασικὴ ἔκφρασις τῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας ἢ φανέρωσις εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀγάπης ὡς ζωῆς καὶ τῆς ζωῆς ὡς ἀγάπης, ὥστε νὰ ἐξορκίζεται πᾶσα διχοστασία καὶ ἔρις καὶ νὰ ἐνδύωμεθα σάκκον μετανοίας καὶ ταπεινώσεως, «ἵνα ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ὦμεν» (Α' Κορ. ι' 17).

Μακαριώτατε,

Ἦδη ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας ἔθεσε τὴν λυχνίαν τῆς Ὑμετέρας Ἀγάπης ἐπὶ τὸν μόνον τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν προεδρίαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχίας καὶ ἤδη ἐκ τοῦ ἐπιβατηρίου λόγου Ὑμῶν γηθοσύνως ἠκούσθη ἐνταῦθα τὸ ἐωθινὸν νέας περιόδου τῆς συνοδικῆς «συμφωνίας» ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν ἑναρμονίων καὶ ἀγαστῶν σχέσεων πρὸς «περιχώρησιν» ἐντὸς τῆς

μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὑποδεχόμεθα Ὑμᾶς μετὰ τῆς σεβασμίας συνοδικῆς χορείας τῶν περὶ Ὑμᾶς ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν μετὰ πολλῆς ἀδελφικῆς ἐγκαρδιότητος εἰς τὸν μαρτυρικὸν τοῦτον τόπον τῶν πολλῶν εὐαγγελισμῶν τοῦ εὐσεβοῦς Γένους ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων καὶ εὐχόμεθα καὶ πάλιν τό «ὡς εὖ παρέστητε» εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

**Ἀντιφώνησις τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κατὰ τὴν
ἐπίσημον ὑποδοχὴν
ἐν τῇ αἰθούσῃ
τοῦ Θρόνου**

(09.5.08)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἄγκυρα.
Ἐξοχώτατε κ. Γενικὸ Πρόξενο τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα,
Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ λοιποὶ παριστάμενοι,

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἀξιώνει νὰ ζοῦμε τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή αὐτή!

Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἀπορία μου γιὰ ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ γιγαντώνεται καὶ μὲ δυσκολία μπορῶ νὰ ἀρθρώσω λόγο πού νὰ ἀνταποκρίνεται στὴ βαρύτητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ γεγονότος.

Ὅμως, ἡ οἰκειότητα πού αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου μέσα στὸν Οἶκο αὐτὸ τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, μοῦ ἀναγεννᾷ τὸ ὑπόβαθρο τῆς εἰς Αὐτὸν πίστεως καὶ μὲ ἐπαναφέρει στὴν φυσικὴ ροὴ τῶν πραγμάτων γιὰ νὰ ἀποδώσω τὴν ἀξιόχρεο τιμὴ καὶ τὸ ἐποφειλόμενο σέβας πρὸς τὴν Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τὴν τροφὸ καὶ Μητέρα μας.

Εὐχαριστῶ, Παναγιώτατε, γιὰ τοὺς δλόθερμους καὶ φιλόφρονας λόγους Σας πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου.

Θέλω κατ' ἀρχὴν νὰ διευκρινήσω ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μας αὐτὴ εἰς τὸ Φανάριον δὲν εἶναι ἡ ἔναρξις μιᾶς ἀνὰ τὴν ὀρθόδοξον οἰκουμένην τυπικῆς καὶ ἐθιμικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ γιὰ τὴν ἀπὸ μέρους Σας ἐπευλόγησιν τοῦ νέου σταθμοῦ, τόσον τοῦ ἰδικοῦ μου, ὅσον καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Δὲν ἤλθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ κλείσουμε ἓνα ἐπιβεβλημένο χρέος. Ἦλθαμε γιὰ νὰ ἀνοιξοῦμε ἓνα νέο καὶ ἀδιαμφισβήτητο κεφάλαιο ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ ἐν Χριστῷ ἀγαθῆς σύμπνοιας, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἐπιβάλλει ἡ κοινὴ μας ταυτότητα καὶ τὸ ἐπιτάσσουν οἱ καιροί.

Ἔχουν ὠριμάσει μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ οἱ συνθήκες –καὶ τὸ ἔχουμε εὐτυχῶς κατανοήσει οἱ πάντες– γιὰ νὰ βάλουμε στὸ πλάι τίς ξεπερασμένες πλέον ἐπιλογές τῶν διαχωρισμῶν καὶ τῶν περιχαρακώσεων. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πίστις καὶ ἡ εὐλογημένη παράδοσίς μας δὲν μᾶς ἀφήνουν περιθώρια γιὰ ἐναλλακτικὰς λύσεις στὴν βίωσι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας καὶ τὴν ψηλάφησι τῆς ἐν Αὐτῷ ἐνότητος.

Οἱ ἀρνητικὰς ἀπόρροιες καὶ τὰ ἀπότοκα τῆς Νεωτερικότητος μέσα στὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα δυστυχῶς, εἶναι ἀκόμη παρόντα. Ἔχουμε ὅμως, συνειδητοποιήσει ὅτι δὲν μποροῦμε πλέον μέσα στὸ ἅγιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίᾳ, νὰ λειτουργοῦμε μὲ ὄρους καὶ συνθήκες, πού παραπέμπουν στὰ μεταβαλλόμενα κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ σχήματα.

Σήμερα ἤλθαμε ἐδῶ νὰ καταθέσουμε τὴ διάθεση καὶ τὴν ἐλπίδα μας γιὰ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὰ παρωχημένα καὶ ἐνεργὸ ἐπαναλειτουργία τῶν εὐλογημένων δομῶν καὶ σχημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀναζήτησις τῆς ἐλαχιστότητός μου γιὰ κάθε τί, πού εἰσοδεύει στὸ γνήσιο καὶ ἀληθινὸ τρόπο ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς μὲ ὀδήγησε στίς αὐλές τῆς Με-

γάλης Ἐκκλησίας. Ἡ σπουδή μου στοῦ ἱστορικό παρελθόν καί τήν πολύπονη, πολύπαθη καί πολυκεχαριτωμένη Της ζωὴ μὲ ἐβεβαίωσε, ὅπως καί τὸν καθένα πού τήν προσεγγίζει, γιὰ τήν ἀλήθεια πού Αὐτὴ ὑποστασιάζει. Ἡ καρδιακὴ σύνδεσίς μου στὴ συνέχεια μὲ τοὺς ἀνθρώπους πού σήμερα προσωποποιοῦν τὴν Μητέρα Ἐκκλησία καί ἰδιαίτερα μὲ τὴν φωτισμένη μορφὴ Σας, Παναγιώτατε, ἀπετέλεσε καί τὸ πιὸ μεγάλο σχολεῖο στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς μου.

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ἐπαναφέρω στὴ μνήμη μου τὴν ἀνεξίτηλα χαραγμένη σχέσι μας, ὄχι πάνω σὲ πρότυπα θεσμικῆς ἀναγκαιότητος, ἀλλὰ σὲ θεμέλια κοινῶν στόχων καί ὄραματισμῶν γιὰ τὴν καλὴ καί ἀσφαλῆ πορεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδος.

Πάντα κρατῶ στὸν ἔσω χῶρο τῆς ὑπάρξεώς μου, ὅσα κατὰ καιροὺς ἔχουμε μὲ διάθεσι ἀλληλοπεριχωρήσεως καί προβληματισμοῦ συζητήσει καί προσπαθῶ νὰ μὴν μετακινήθῶ στοῦ παραμικροῦ ἀπὸ τὴν βαθεῖα συναίσθησι, ὅτι εἴμαστε ταπεινοὶ διάκονοι στοῦ μυστήριου τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας πού ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ χθές, τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ ὄρια καί μὲ αὐτὲς τὶς προοπτικὲς τὰ χρόνια πού πέρασαν, στοιχειοθετήθηκαν τὰ πρῶτα βήματα ἐπανατοποθετήσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος στοῦ ἀκλινῆς ὑπόβαθρου τῆς οἰκουμενικότητος, ὅπως αὐτὸ τὸ ζῆ, τὸ διερμηνεύει καί τὸ μεταλαμπαδεύει ἡ οἰκουμενικὴ-Καθολικὴ Μεγάλὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πού ἀμετακίνητα μέχρι τῶν ἐσχάτων παρεδρεύει στὴν Κωνσταντινούπολι.

Στὴν Κωνσταντινούπολι, Παναγιώτατε, πού κωδικοποιεῖ καί συμμορφώνει ὅ,τι εἶναι, λέγεται καί πιστεύεται, ὡς Ἐκκλησία. Σ' αὐτὴν τὴν Πόλι τῶν ἐναλλαγῶν καί τῶν προσδοκιῶν, σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία τῆς δόξης καί τῆς ἀδοξίας, τοῦ πλέον καί τοῦ ὀλίγου, τοῦ πόνου καί τῆς χαρᾶς, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἀναμονῆς, τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

Σὲ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία εἶναι πιστὰ προσδεδεμένο, ἐλεύθερα, συνειδητά, ἀβίαστα καί ἠθελημένα τὸ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὸ γεγονός. Τὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστιακῆς διαρθρώσεως τῶν ἐπὶ μέρους ἐπισκοπικῶν κέντρων πού διαγγέλουν τὴν Βασιλεία τοῦ Θε-

οῦ, τὴν ἀπὸ ἐδῶ παρούσα, ἀλλὰ καί ταυτοχρόνως ἐρχομένη, ἐκκινᾷ ἀπ' ἐδῶ καί καταλήγει καί πάλιν ἐδῶ γιὰ νὰ μετασταθευθῇ ἀπὸ κοινῶν ὡς τὸ ἓνα Σῶμα τῆς πανταχόθεν ἐπισυναγμένης Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἀέναο δεῖπνο τοῦ Ἀρνίου, στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Σὲ αὐτὰ τὰ ἀκρογωνιαῖα θεμέλια πατᾶ καί στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔστω καί ἂν μερικὲς φορὲς στοῦ ἐγγύς, ἀλλὰ καί τὸ ἀπώτερο παρελθόν ἔδειξε νὰ τὰ προσπερνᾷ.

Σὲ αὐτὰ τὰ ἱερὰ καί τὰ ὅσια ἐλπίζουμε γιὰ νὰ μπορέσουμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καί τὶς εὐχὲς Σας νὰ πᾶμε τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας σὲ γαλινὰ καί ἀκύμαντα νερά. Ἄν δὲν εἶναι πίστευμα οὐσιῶδες καί ὑπαρξιακὸ ἢ διαγγελομένη ἀπὸ μέρους μας ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης δὲν μποροῦν νὰ τὴν διασφαλίσουν ἐπ' οὐδενὶ θεσμικὰ κείμενα, καιρικὲς τοὺς ἐρμηνεῖς καί οἱ ἀναγκαῖες ἐπιβεβαιώσεις τοὺς, ὅταν τὰ γεγονότα τὰ ξεπερνοῦν.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπαναδιατυπώσουμε τὸ μυστήριον τῆς μεταξύ μας ἀκλινοῦς ἐνότητος καί ἀδιατάρακτης συνυπάρξεως δὲν ἐπαρκοῦν οἱ ἐπανακυρώσεις τῶν αὐτονοήτων καί οἱ δεσμεύσεις γιὰ ἐκεῖνα, πού χωρὶς τῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουμε, ὡς Ἐκκλησία.

Γιὰ νὰ ὑπάρξουμε ὡς θεσμικὴ Ἐκκλησιαστικὴ ὄντοτητα ἀπαιτεῖται ἡ ταύτισις τῶν θεσμικῶν μὲ τὰ χαρισματικά. Ἄν ἡ εὐχαριστιακὴ ἐνότης περιχαρᾶκῶνεται γύρω ἀπὸ τὶς ἐπὶ μέρους ρυθμίσεις τῶν πρακτικῶν καί καθημερινῶν ἐκκλησιαστικῶν λεπτομερειῶν ἔχουμε ἐν τοῖς πράγμασι διασάλευσι τῆς ἐσωτερικῆς ἰσορροπίας, πού τὴν ἀπαιτεῖ τὸ μυστήριον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καί μᾶς τὴν ἐπιβάλλει αὐτὸ πού εἴμαστε. Καὶ ἐὰν πολλοὶ λόγοι, θεωρητικοὶ ἢ πρακτικοί, ἐπέβαλαν στοῦ διάβα τῆς ἱστορίας ἀποκλίσεις καί διαφοροποιήσεις ἀπὸ τὸ καθολικὰ βιούμενο εὐχαριστιακὸ γεγονός στὰ δευτερεύοντα δὲν μᾶς δίδεται τὸ ἄλλοθι πού θὰ μᾶς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε, ὅσα μόνον ἀνθρωποκεντρισμοὶ καί μικρότητες προσπαθοῦν νὰ καθοσιώσουν.

Ἔχει ἔλθει ἡ ὥρα γιὰ ἀνάταξι καί ἐπαναδιάρθρωσι, ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τῆς βιαίας καί ἄωρης παρεμβάσεως στὰ ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος γινόμε-

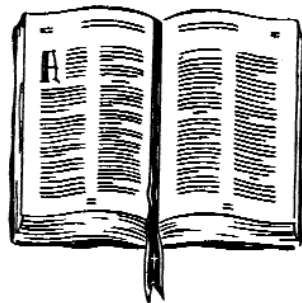
να, αλλά σαν εύλαβική παραμονή στον πάμπλουτο κόσμο της Ἐκκλησίας, τὸν γεμᾶτο ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγιότητος.

Θέλω νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι θὰ ἀναλώσω τὸν ἑαυτό μου μαζί με ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς στὴν ἀνάδειξι τῆς ἀπόλυτης συννύπαρξως τῶν δύο διαφορετικῶν στὰ διοικητικὰ καὶ μόνον ἐκκλησιαστικῶν ὄντοτήτων μας, πλὴν ἀπόλυτα ταυτιζομένων σὲ κάθε τι ἄλλο.

Εἶναι ἀπόλυτη ἀναγκαιότης καὶ ὄντολογικὴ προτεραιότης νὰ συμπλεύσουν καὶ νὰ συμπορευθοῦν.

Νὰ εἴσθε σίγουρος, Παναγιώτατε, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον βάζουμε βαθειὰ τὸ ἄροτρο στὸν ἐκκλησιαστικὸ ἀγρὸ γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε τὴν ἐκκλησιαστικότητα, τὴν ἐνότητα, τὴν συνύπαρξι, τὴν συνεργασία, τὴν ταύτισι καὶ τὴν κοινὴ μας πορεία πρὸς τὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ζητοῦμε τὶς εὐχὲς καὶ τὶς προσευχὲς Σας.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφὲ κύριε Ἱερώνυμε,

Δία μίαν ἀκόμη φορὰν Σᾶς ἀπευθύνομεν τὸ «ὡς εὔ παρεστήτε» εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν ἔδραν τῆς κοινῆς ἡμῶν Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἡ παρουσία Σας εἰς τὸ σεπτὸν Κέντρον ἀποτελεῖ αἰτίαν πολλῆς χαρᾶς καὶ μεγίστης εὐφροσύνης δι' ὅλους μας. Ὅχι μόνον διὰ τὸν Πατριάρχη, τοὺς περὶ ἡμᾶς ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ ὄλον τὸ προσωπικὸν τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐνταῦθα Ὅμογένειαν, ἐκλεκτοὶ καὶ ἐλλόγμοι ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας Σᾶς περιστοιχίζουν τὴν ὥραν ταύτην.

* * *

Γνωρίζετε καλῶς, Μακαριώτατε, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶναι πλέον πολυψήφιοι ἐνταῦθα, διὰ λόγους ξένους πρὸς τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ὅμογενῶν. Εἴμεθα εὐάριθμοι· ὀλίγοι. Ἄλλ' εἴμεθα καὶ πολλοί, διότι καθένας ἐξ ἡμῶν φέρει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιάς του, εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ψυχῆς του, πολλούς. Καὶ συγχρόνους, καὶ παλαιούς. Καὶ ἐγγύς, καὶ μακράν. Φέρει ὄλον τὸ Γένος. Ὅλην τὴν «πονεμένη Ρωμηοσύνη». Καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς κεκοιμημένους μας. Γιὰ τὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ μοναστήρια μας. Γιὰ τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα καὶ τὰ περιάκουστα Ἐκπαιδευτήρια τοῦ Γένους. Φαροφύλακες τοῦ ἀσβέστου Φαναρίου τῆς ἐλπίδος. Μοναχοὶ ποὺ περνοῦν στὸ κομποσχοῖνι τῆς ὑπομονῆς τὴν προσευχὴν «ὑπὲρ πάσης ψυχῆς Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων». Ψάλται ποὺ ψάλλουν τὴν «καινὴν ᾠδὴν» εἰς τὸν Κύριον, τὸν ἐγείροντα τοὺς νεκρούς, τὸν ἐκ Τάφου ἀνατείλαντα τὸν νοητὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης. Αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι, οἱ πολλοί! Αὐτὸς ὁ κόσμος

Οἱ προκαθήμενοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνομιλοῦν, ἐνῶ στὸ βάθος φαίνεται ὁ ἱστορικὸς Βόσπορος.

**Προσφώνησις
τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
κατὰ τὴν δεξίωσιν
πρὸς τιμὴν τῆς
Α. Μακαριότητος τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου**

(9 Μαΐου 2008)

ὁ μικρός, ὁ μέγας! Αὐτὸς ὁ Γολγοθᾶς, ὁ καταναζόμενος ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, Σᾶς καλωσορίζει μὲ πολὺν σεβασμὸν, μὲ βαθεῖαν ἐκτίμησιν, μὲ ἐκτενῆ ἀγάπην. Μὲ ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς ἱστορίας του. Μὲ ὅλην τὴν δόξαν τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας. Ἀπλώσατε τὴν ἁγίαν δεξιάν Σας, Μακαριώτατε, νὰ τὴν ἀσπασθοῦν καὶ νὰ λάβουν τὴν πατρικὴν εὐλογίαν Σας καὶ τὴν εὐχὴν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας προΐστασθε. Σᾶς γνωρίζουν ἤδη καὶ Σᾶς ἀγαποῦν. Ἡ καλὴ φήμη Σας εἶναι πρὸ πολλοῦ διάχυτος εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, ὅπως ἄλλωστε καὶ εἰς τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Οἱ πάντες γνωρίζουν τὸν πηγαῖον σεβασμὸν Σας πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν τοῦ Γένους. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὴν καλλίκαρπον καὶ ἡγιασμένην μακρὰν ἐκκλησιαστικὴν Σας πορείαν καὶ τὴν ὅλην ἀρετὴν, ἡ

ὁποία κοσμεῖ τὸ σεπτὸν καὶ σεμνὸν πρόσωπόν Σας. Ὅλοι ἐχάρησαν τὴν ἐπαξίαν ἀνύψωσίν Σας εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλοι ἀνεφώνησαν ἀπὸ καρδίας τό: «Ἄξιος!». Ὅλοι ἐλυπήθησαν διὰ τὴν εὐτυχῶς μικρὰν καὶ πρόσκαιρον! ταλαιπωρίαν τῆς υἱείας Σας, ἡ ὁποία καὶ μετέθεσεν ἐπὶ δίμηνον τὴν εὐλογημένην καὶ χαροποιὸν ἔλευσίν Σας ἐνταῦθα. Ὅλοι προσηυχήθησαν ὑπὲρ Ὑμῶν καὶ ὅλοι ἐσκίρτησαν ἀγαλλόμενοι ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεσθε. Ἐπληθύνετε εἰς ὅλους καὶ ἐμεγεθύνετε τὴν χαρὰν τοῦ Πάσχα, τὴν εὐφροσύνην τῆς Ἀναστάσεως. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Ὅποιος Σας ἔφερε πλησίον μας, μάρτυρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ Του καὶ κομιστὴν τῆς εὐωδίας τῆς Πίστεως τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἡ Ὁμογένεια τῆς Βασιλευούσης «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» λέγει: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»!

**Όμιλία τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν εἰς τὴν
δεξίωσιν ἐν τοῖς
Πατριαρχείοις**

(9.5.08)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

Ἡ σημερινή μας συνάθροισι γιὰ νὰ ἀπολαύσωμε τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξι μακριὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν τυπικὴ δεοντολογία καὶ τὶς ἀβροφροσύνες.

Εἶναι ἰδιαίτερη καὶ σημαντικὴ ἡ σύναξι μας αὐτή, ἀφοῦ χαιρόμαστε τὴν ἄμεση καὶ ζῶσα κοινωνία μὲ ὅλη τὴν ἐνδημοῦσα Σεβασμία Ἱεραρχία καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ὁμογενείας, πὺν ὅλοι μαζί σὰν μιὰ οἰκογένεια, εἴσθε ταγμένοι μὲ ζῆλο στὴν ἐξάντλησι τῆς μαρτυρικῆς Σας εὐθύνης.

Θέλω καὶ αισθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόση ἀγάπη Σας καὶ τὴν πλούσια καὶ γεμάτη ἀπὸ τὴν Πολίτικη ἀρχοντιὰ ἐκδήλωσί της.

Ὅλα ὅσα ζοῦμε ἐδῶ, εἶναι πολὺτιμα καὶ παραδίδονται στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ὅπου φυλάγονται μὲ ἐπιμέλεια τὰ ὅσια καὶ τὰ τιμαλφῆ τῆς πίστεώς μας. Σὲ αὐτὸν ἐδῶ τὸν χῶρο τῆς ταπεινώσεως φυλάσσονται αἰῶνες τὰ πιὸ ἀκριβὰ κεφάλαιά της.

Τετρακόσια καὶ πλέον χρόνια τὸ «Φανάρι» ἀπὸ τόπος ἐξουθενώσεως καὶ ἐμπαιγμοῦ τῆς ἐν αἰχμαλωσία Ἐκκλησίας μετεμορφώθη στὸν ἰδεοχῶρο τῆς αἰωνιότητος.

Ἐδῶ ἔμαθε ἡ Ἐκκλησία ὅτι τὸ καιρικὸ μεγαλεῖο τὴν εἰσάγει στὸ βάθος καὶ ὅτι ἡ πρόσκαιρη ταπεινώσί της ἔχει ἐσχατολογικὴ κατεύθυνσι. Ἐδῶ διδάσκεται ἡ ὑπομονὴ ὡς σωτηριολογικὸς μονόδρομος πρὸς τὴν ποθητὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ σπείρεται αἰῶνες ἀπλόχερα ἡ ἐλπίδα καὶ θερίζεται πλουσιότερα ἡ σύνεσι, ἡ φρόνησι, καὶ ἡ ἀντοχή. Ἀπὸ ἐδῶ ἀρδεύεται ἡ Οἰκουμένη τῆ θεολογία, τῆ Χάρι, τὴν ἀρετή...

Μέσα ἀπὸ ἓνα πολύμορφο φάσμα περιπετειῶν ἡ ἐδῶ ἐπισυναγμένη Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία διατήρησε τὴν ἐνότητά της καὶ τὴν πολυμορφία της. Εἶναι ἄξιο θαυμασμοῦ τὸ πῶς ἐδῶ συζεύχθηκαν δύο φαινομενικὰ μὲν διάφορες, πλὴν οὐσιαστικὰ ὁμως, ταυτόσημες ἔννοιες. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ πολυμορφία καὶ ἡ ἐνότης τοῦ Σώματος, μέσα ἀπὸ τὶς ἐκφάνσεις τῆς πολυμορφίας αὐτῆς.

Μελετώντας κανεὶς τὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ μόνον παρελθὸν βλέπει τὴν ἀγάπη, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἱερότητα μὲ τὴν ὁποία τὸ «Φανάρι» ἀντιμετώπιζε τὴν ἐκκλησιαστικὴ θεσμοθεσία. Τίμησε διαχρονικὰ τὶς πολλὰ καὶ κοπιώδεις εὐθύνες πὺν τοῦ κληροδότησε ἡ Ἐκκλησία. Δὲν θέλησε ποτὲ τὶς εὐθύνες αὐτὲς νὰ τὶς μετακυλίση σὲ προνομίες καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν διακονία σὲ ἐξουσία. Ἀντίθετα, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς μὲ τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἐπιβάλλεται νὰ ὁμολογοῦμε διαρκῶς τὸ ἐδῶ τελεσιουργούμενο μεγαλεῖο τῆς ἀπὸ μέρους τοῦ διαρκῶς ἐπαναλαμβανόμενης θυσιαστικῆς διακονίας τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ πηγαία καὶ θελτικὴ του ἰκανότης νὰ ξεπερνᾷ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ὑπερθεματίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀρίων εἶναι πὺν κάνει τὸ «Φανάρι» διαρκῶς Οἰκουμενικὸ. Καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν

οικουμενική του συνείδησι όλοι έμεις έχουμε άντλήσει την ύποστατική μας βási. Έάν τό «Φανάρι» δέν είχε ταυτίσει την οικουμενική του ύπόστασι με τό «είναι» του, τότε δέν θα μπορούσαμε να όμιλοϋμε για την Καθολικότητα της Έκκλησίας!

Έπιστρέφοντας τόν λόγο στην άρχική μας διαπίστωσι ότι ή Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία διατήρησε τό μεγαλειό Της, όταν τό ταύτισε με την θυσία για την άποκάλυψι της κοινωνίας Της προς κάθε κατεύθυνσι σημαίνει ότι ή έξαντλητική Της καταδπάνησι στην περιφρούρησι τών καθιερωμένων δομών και έν γένει σχημάτων και την έξεύρεσι λύσεων στα νέα κατά έποχές δεδομένα συνθέτουν την Έκκλησιαστικότητα της.

Άν τό Οικουμενικό Πατριαρχείο παρέμενε μόνον τιμητής του παρελθόντος της Έκκλησίας, χωρίς να καινοτομή στο παρόν και να προετοιμάζει τό μέλλον, θα είχαμε μιá άλλου είδους χειρότερη άλλοίωσι της ταυτότητός Της. Όμως, και έδω ή Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία με μιá άκόμη μεγαλύτερη δεξιότηχία καταφέρνει να συνυπάρχουν ή παράδοσι με τις άπόλυτα συμβατές με αυτήν καινοτομίες. Δέν έδίστασε και δέν διστάζει να συγκρουσθῆ με τό παρωχημένο και να παρέμβη καιρία και καταλυτικά για να δώση πνοή και ώθησι σε ό,τι ή άνεπικαιρότητα τό είχε καταστήση άνενεργό. Δέν ύπολόγισε και δέν προσμετρῶ ποτέ τό έφήμερο κόστος για τις έπιλογές του, όταν «πνεύματι Θεού άγόμενο» διερμηνεύη τό άληθινό έναντι του συμβατικού. Δέν παραιτείται από την άξίωσί του να έμφανίζει τό γνήσιο άντι του έπίπλαστου και να διακηρύτῆ τό έκκλησιαστικό γεγονός άντι του ήθικολογικού δέοντος. Αυτή ή αυθεντικότητα του χώρου αυτού είναι που τό κάνει μεγάλο και αιώνιο.

Χαιρόμαστε και έγκανχώμεθα για τό ότι από έδω είναι ή φύτρα μας και για τό ότι από δω έλάβαμε ό,τι άν έχουμε. Θέλουμε με όσα γρήγορα και περιληπτικά διατυπώσαμε να διατρανώσουμε την πραγματικότητα και την άλήθεια της Έκκλησίας, όπως την ζῆ και την μεταλαμπαδεύη τό «Φανάρι».

Άλλά τό «Φανάρι» δέν είναι μιá άφηρημένη και άπρόσωπη έννοια, που κουβαλά μόνο του την ευθύνη και τό χρέος. Την Έκκλησία της Σταυροαναστάσεως την προσωποποιεί ό Οικουμενικός Πατριάρχης. Ό

Άρχιεπίσκοπος της «Πόλεως», ό πολϋς σε ευθύνη, μα περισσότερος σε σημασία για όλους έμάς. Ό σημαντικός άναγωγικός ρόλος του Οικουμενικού Πατριάρχη μέσα στο Σώμα της Όρθόδοξης Έκκλησίας, όπως τόν όριοθέτησε και τόν καθιέρωσε ή ένιαία και καθολική συνείδησί Της, νοηματοδοτεί την λειτουργία τών άνά την οικουμένη τοπικών Έκκλησιών.

Μέσα σε αυτά τα όρια και αυτές τις έκκλησιαστικές σταθερές έχουμε και έμεις στην Ελλάδα σταθερά στραμένα τα βλέμματα προς την Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία. Με όσα βλέπουμε και ζοϋμε Παναγιώτατε τα χρόνια της Πατριαρχίας Σας έπιβεβαιώνουμε την έπαγγελία του Κυρίου μας για τό ότι «πύλαι Άδου οϋ κατισχύσουσι της Έκκλησίας». Όσα καταθέσατε τα δεκαέξι και πλέον χρόνια της Πατριαρχίας Σας είναι μιá κοσμογονία, μιá άλλη αίσθησι και δήλωσι της Αναστάσεως. Παρακολουθοϋμε από κοντά τις άγωνίες, τους προβληματισμούς και τους έγκοπους άγώνες Σας για να διατηρήσετε τόν περίπλοο της Έκκλησίας άκύμαντο μέσα στο πέλαγος της άκαταστασίας του σύγχρονου κόσμου. Οί μεγάλες τομές και παρεμβάσεις Σας στα προβλήματα τών κοινωνιών και του κόσμου, πάντα μέσα και από την σκοπιά της έκκλησιαστικότητας, μάς δίδουν παρηγορία για να σηκώσουμε και έμεις τό βάρος της ευθύνης που μάς άναλογεί στο ταξίδι αυτό.

Η Έκκλησία της Ελλάδος είναι και θα παραμείνη άμετακίνητη και έδραία στις έκκλησιολογικές άρχές, όπως αυτές τις έχουμε από Έσῶς παραλάβη. Τα ένδορθόδοξα γεγονότα τών τελευταίων χρόνων έχουν καταδείξει με τόν πιό έντονο τρόπο ότι δέν έπιφυλάσσεται σε κανέναν από έμάς ή πολυτέλεια τών παρὰ μικρών άποκλίσεων χωρίς οϋσιώδη και καθολικά έπιβεβλημένο λόγο. Όταν έμεις για ύποκειμενικούς, πρόσκαιρους και πολλές φορές έπιπόλαιους λόγους ζητοϋμε την κατάλυσι τών άγιοπνευματικά θεσπισμένων και ιεροκανονικά θεμελιωμένων δομών της Έκκλησίας συναντοϋμε και γευόμεθα τις συνέπειες τών παραθεωρήσεων στο έπόμενο βῆμα μας. Στο σημείο αυτό θέλουμε να διαβεβαιώσουμε τῆ Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία ότι όχι μόνον ότι δέν σκεπτόμεθα να διαταράξουμε την έκκλησιαστική ίσορροπία, αλλά ότι θα άναλώσουμε τους έαυτούς μας όλοι μας στην άνάδειξι της έκκλησιαστικής ενό-

τητος και συμφωνίας. Ὑπάρχουν και ἀμετακίνητα ὄρια. Τὸ σύγχρονο πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας ἀλλοῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ ὑπόβαθρο και χῶρο για νὰ ἐργασθῆ και ὄχι στήν ἀνατροπή τῶν ἀμετάτρεπτων σταθερῶν Τῆς.

Θέλουμε νὰ Σᾶς ἐπαναλάβουμε ὅτι εἴμαστε και θὰ παραμείνουμε κοντά Σας στήν ἄρσι τοῦ Σταυροῦ τῆς Διακονίας τόσο στήν ἄμεση ἐνάσκησι τῶν ποιμαντικῶν Σας εὐθυνῶν και ὑποχρεώσεων στήν εὐανδρη ὁμογένεια αὐτῆς τῆς εὐλογημένης Πόλεως, πού ἀντέ-

χει και μαρτυρεῖ τὴν ἐλπίδα, ὅσο και στήν εὐρύτερη διακονία τῆς Οἰκουμενικῆς ὀρθοδοξίας. Θὰ ἔχουμε κοινή και ἐναρμονισμένη μαζί Σας πορεία.

* * *

Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἀκόμη μία φορὰ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας για ὅ,τι εἴσθε, ἔχουμε ἀνάγκη τὴν ὑπαρξὶ ὅλων Σας ἐδῶ.

Εὐελπιστοῦμε ὡς μικρὸ δεῖγμα εὐγνωμοσύνης νὰ μπορέσουμε νὰ γίνουμε μιὰ μικρὴ ἀναψυχή στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς εὐλογημένη πορείας Σας.

**Ἀντιφώνησις τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κατὰ τὸ
Δεῖπνον ἐν τῷ
Σισμανογλείῳ
Μεγάρῳ**

(9 Μαΐου 2008)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί,
Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος,
Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ λοιποὶ παριστάμενοι,

Εἶναι ἀναπόφευκτο τὸ ταξίδι μας αὐτὸ στὴν «Πόλι» νὰ μᾶς μεταφέρει νοσταλγικὰ στὸ παρελθόν. Εἶναι ὅμως, κατὰ ἓνα παράδοξο τρόπο ἢ νοσταλγία αὐτὴ συνυφασμένη μὲ τὴν βαθειὰ καὶ ἀταλάντευτη πίστι τῶν «Ῥωμηῶν» γιὰ τὴ διαρκῆ ἐπέκτασι τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸ μέλλον.

Ἔτσι, τὸ παρὸν ἐδῶ εἶναι μιὰ ἀποκάλυψι ἐνὸς μυστηρίου, πὺ συντελεῖται πολλοὺς αἰῶνες μὲ τὴν ἀπὸ ἐδῶ καὶ πρὸς τὸν Κόσμο ὀλόκληρο ἐμφάνισι τῆς Καθολικότητος καὶ τῆς Οἰκουμενικότητος. Τὸ σύγχρονο ὄραμα γιὰ ἐνωμένη καὶ εἰρηνικὴ ἀνθρωπότητα, μὲ σεβασμὸ στὴν θρησκευτικὴ, ἐθνικὴ καὶ πολιτισμικὴ ἰδιαιτερότητα τῶν λαῶν, πὺ φαντάζει σὰν οὐτοπιστικὴ προσδοκία στὴν ὑπερπολιτιστικὴ ἐποχὴ μας, ἐδῶ εἶναι πιστευτὴ πραγματικότητα.

Ἡ Οἰκουμενικότητα, τὴν ὁποία ὑπηρετεῖ μὲ πάθος καὶ αὐτοθυσία πάνω ἀπὸ χίλια ἑπτακόσια χρόνια ἢ ἐνταῦθα παροικοῦσα Ἐκκλησία ἔχει ἰδιαίτερα στὴν ἐποχὴ μας μεγάλη ἀξία. Ὅχι ἀξία, γιὰ τὴν κατανάλωσι τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τοῦ «φαίνεσθαι». Ἡ διαχρονικότητα τῆς Οἰκουμενικῆς διαστάσεως τῶν ἐδῶ πραγμάτων εἶναι ἀξίας θεμελιώδους γιὰ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ κάθε σήμερα καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ τὰ θεμέλια δὲν ὑπηρετοῦν τὴν ἐπίκαιρη ἐμφάνεια καὶ τὸν ἐπίπεδο ρεαλισμὸ.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ διάστασι τῆς Καθολικότητος ἔδωσε τὴν ὄθησι γιὰ νὰ θεμελιωθῇ ἡ Οἰκουμενικότητα ὅχι στὸ πλαίσιο τοῦ ὀργανωτισμοῦ καὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀναγκῶν ἢ καὶ μιᾶς διαθέσεως τοῦ μεγαλειώδους, ἐπίσης, ἡ Οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἐκ τοῦ αἰῶνος τούτου. Παράπεμπει στὸ ἐντεῦθεν, στὸ αἰώνιο. Καὶ σὰν μέρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ συνόλου δὲν γνωρίζει τοὺς ἐθναρχισμοὺς, τὴν ἐγκοσμιότητα, τοὺς ἀποκλεισμοὺς, τὴν ἀπόρριψι καὶ τὴν ποιοτικότητα σὰν μονάδες μετρήσεως τοῦ «εἶναι» τῆς.

Ὅλα ἐδῶ ὁμολογοῦν τὴν ἰσοποσία θεωρήματος καὶ ζωῆς, λόγου καὶ ἔργου, σχέσεως καὶ ἐσωτερικότητος.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πὺ δίδει τὸ ἔναυσμα γιὰ ζωὴ καὶ πορεία τῆς ἐδῶ ὁμογενείας εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς Καθολικότητος καὶ ἡ παρατεταμένη διάστασι τῆς ὑπερεθνικῆς εὐαγγελικότητος.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶναι ὁ ὀροφύλακας τῆς Ἐκκλησιαστικότητος ἀπὸ τίς ἀποκλίσεις πρὸς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ «πλέον» καὶ τοῦ «ἔλλαντον». Αὐτὴ ἐδῶ ἡ μικρὴ Κοινότητα τῶν Ῥωμηῶν περικλείει μέσα τῆς ὅλο τὸν Κόσμο μὲ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν μικρότητά του. Εἶναι μιὰ σμίκρυνσι τῆς ἀπεραντωσύνης πὺ ἔχει τὸ αἰώνιο καὶ ἴσως μιὰ πιὸ εὐανάγνωστη σελίδα ὅλης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ἡ τόση μεγάλη Τῆς ἐμπειρία καὶ ἡ ἀντοχὴ Τῆς στὶς ἐναλλαγές μεταξὺ δόξης καὶ ἀδοξίας, ἐπισημότητος καὶ ἀφανείας, ἀναγνωρίσεως καὶ ἀπορρίψεως ἔχει ἐμφυτεύσει σὲ ὅλους τοὺς ταγμένους λαμπαδοδρόμους τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ χρέους πολὺ βαθειὰ τὴν αἴσθησι τῆς εὐθύνης νὰ παραδώσουν τὴν σκυτάλη μὲ τὴν φλόγα ἐνεργὴ καὶ ἀκμαία.

Μέσα ἀπ' ὅλα τὰ εὐτυχῆ καὶ δυσχερῆ, πὺ περιλαμβάνει τὸ χαρτοφυλάκιο τῆς Ρωμηοσύνης καὶ διδασκόμεθα καὶ ἐγκαυχόμεθα.

Μὲ τίς ἐπισημάνσεις αὐτὲς ἤθελα νὰ κατακλείσω τὴν ἀντιφώνησί μου αὐτὴ σὰν εὐχαριστία πρὸς τὸν Ἐξοχώτατο κ. Πρέσβυ καὶ τοὺς ἄλλους ἐδῶ διπλωμάτες γιὰ τὴν διακριτικὴ καὶ ἐπιστηρικτικὴ παρουσία τους πρὸς ὅ,τι πιὸ ὁμορφο καὶ μεγάλο μᾶς κληροδότησε τὸ παρελθόν μας μὲ τὴν συναίσθησι ὅλων

μας νὰ τὸ διακονήσουμε στὴν πορεία του γιὰ τὴν ἐπιμαρτυρία τοῦ μέλλοντος. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ἡ πολύχρονη θητεία Σας στὰ ἐδῶ καὶ ἡ τόση ἀγάπη Σας πρὸς ὅ,τι τὰ ἀφορᾶ εἶναι ἐχέγγυο ἀσφαλείας.

Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς συνεχοῦς ἀνανεώσεως τοῦ χρέους καὶ τῆς ἐνδυναμώσεώς Σας ἐνώπιον τῆς εὐθύνης ἐγείρω τὸ ποτήριον εἰς ὑγίαν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχώτητος καὶ ὅλων Ὑμῶν.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριε Ἱερώνυμε,
Ἱερώτατοι ἀδελφοί,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

**Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἴκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
κατὰ τὴν θείαν
Λειτουργίαν ἐν τῇ
Ἱ. Πατριαρχικῇ καὶ
Σταυροπηγιακῇ Μονῇ
Ζωοδόχου Πηγῆς
Βαλουκλῆ**

(11 Μαΐου 2008)

Τὸ κοσμοσωτήριο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γηθοσύνως ἐορτάζοντες καὶ βιοῦντες καὶ αἰσθητῶς κατ' αὐτὰς τὸ «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανὸς τὲ καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», δοκιμάζομεν ἐν ταυτῷ σὺν τῇ Πασχαλίῳ θυμηδία, τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τῆς ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσίας προσφιλεστάτου καὶ τιμιωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, τῆς Ὑμετέρας δηλονότι Μακαριότητος, μετὰ τῆς τιμίας Συνοδείας Ὑμῶν, καὶ προβαίνομεν ὁμοῦ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν σωτήριο ὁμολογίαν τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, εἰς τὴν ἀπόγευσιν τοῦ ποτηρίου τῆς ζωῆς, εἰς τὴν πραγμάτων τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης καὶ εἰς τὴν πρόδηλον ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, παρὰ τὰς ποικίλας διοικητικὰς κατατιμήσεις καὶ τὰς ἀλγεινὰς τῶν δυσχειμέρων περιστάσεων ἐπιφορᾶς. Εἴμεθα ἀδελφοί ἠνωμένοι ἐν τῇ κοινῇ πίστει καὶ παραδόσει, ἐγαλακτοτροφήθημεν καὶ ἠϋξήθημεν ἱστορικῶς καὶ πνευματικῶς διὰ τῶν ἀκενῶτων δόσεων τοῦ αὐτοῦ μητρικοῦ κρατῆρος καὶ ἡ ὁμοιοσύστατος αὐτῆ γενετικῆ προέλευσις, ὑπαρξιακὴ ταυτότης καὶ γλωσσικὴ ἐκφορὰ οὐδόλως ἀφήνει περιθώρια ἀποστασιοποιήσεως εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν, ὅσον καὶ ἂν ἱστορικαὶ συγκυρίαι καὶ πτωτικῆς ἀποχρώσεως ἐνέργειαι ἐπεχείρησαν ἀτυχῶς κατὰ καιροὺς τοῦτο.

Καὶ τὴν πρυτανεύουσαν ταύτην ἀδελφικὴν ἀγάπην διακρατεῖ ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον ἡ διηνεκῆς ἀναφορὰ πάντων πρὸς τὸν θεῖον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα, Ὅστις ἐν τῇ κλάσει τοῦ Ἄρτου ἀπροκαλύπτως πιστοποιεῖ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ κοινῶ ποτηρίου τὴν ἐνότητα πάντων αἰσθητοποιεῖ καὶ ἐπεργάζεται.

Ταύτην τὴν ἀγάπην καλλιεργοῦντες, ἥτις οὐδόλως ἐνέχει συναισθηματικὴν ἀπόχρωσιν ἢ συμβατικὴν ἐννοιολογίαν ἀλλὰ τυγχάνει μετοχὴ εἰς τὴν ἄκτιστον ἐνέργειαν τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, χαιρόμεθα ἅπαντες τὴν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ παρουσίαν καὶ πορείαν ἡμῶν, καὶ ἀπολαμβάνομεν τὴν ζέσιν, τὴν παραμυθίαν, τὴν θαλπωρὴν καὶ τὴν παράκλησιν τοῦ ἐκ τοῦ κενοῦ μνημείου ἐκπηγάζοντος ἀνεσπέρου Φωτός, ὃπερ ἀνακαινίζει ἡμᾶς καὶ ἀκεραιώνει πᾶσαν χαίνουσαν πληγὴν καὶ περιστασιακὴν ἀλγηδόνα εἰς τὸ κράτος τοῦ συγγνωμονικοῦ ἥθους καὶ τῆς φιλαδέλφου περιχωρήσεως.

Μακαριώτατε,

Ἡ εἰρηνικὴ ἐπίσκεψις Ὑμῶν εἰς τὸν ἐπτάλοφον τόπον «οὐ ἔστησεν» ὁ Θεὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Γένους ἡμῶν, ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν ἱστορικὸν γεγονός οὐσιώδους καὶ πολλαπλῆς σημασίας. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἁστέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς ἐν Ἑλλάδι διττῆς Ἱεραρχίας, τῆς Αὐτοκεφάλου Διοικήσεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Θρόνου, ἐπισκέπτεται τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Πατριάρχην τοῦ Γένους προκειμένου προσωπικῶς καὶ ἐπισήμως νὰ ἀνανεώσῃ τοὺς ἀκαταλύτους ἐκκλησιολογικοὺς δεσμοὺς μεταξὺ τῆς Μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς Ἐκκλησίας.

Καί πράγματι, ἡ ἀποστολικὴ Καθέδρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν εἰκονομαχικὴν περίοδον καὶ ἐξῆς ἀνέλαβε τὴν ποιμαντικὴν εὐθύνην στερεώσεως τῆς πίστεως καὶ προστασίας τῆς γλώσσης, τῆς παιδείας καὶ τῆς ἐν γένει πολιτισμικῆς ταυτότητος τοῦ λαοῦ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος. Ἐκτοτε ὁ σύνδεσμος αὐτός, ὡς «ὀμφάλιος λῶρος», διατρέφει τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὰ νάματα τῆς Εὐσεβοῦς Πηγῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ζωοδοτεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων.

Ὅταν ὁμως ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Ἱερὸς Θεσμός δὲν ἐξεδικήθη διὰ τὰς ἀσεβείας κοσμικῶν παραγόντων, οἵτινες ἐφίμωσαν τοὺς ἀγωνιζομένους κανονικοὺς ἱεράρχας, ἀλλὰ, ὅταν ἡ λαΐλαψ ἐκ τῶν παρεμβάσεων τῶν «ἀλλοτρίων χειρῶν» παρῆλθεν, ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ἄμπελον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας του καί, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς πολιτικοκρατικῆς προκαταλήψεως διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά, κανονικῶς ἐξεχώρησε τὸ 1850 τὸ ἱερὸν θέσπισμα τοῦ αὐτοκεφάλου μὲ Τόμον διὰ τὴν συγκρότησιν ἐν Ἑλλάδι αὐτοτελοῦς Συνόδου ὑπὸ τὴν βασικὴν ἀρχὴν ὅτι «ἡ διοίκησις θὰ ἀσκῆται κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας» καὶ μάλιστα «ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως». Πρὸς προστασίαν μάλιστα τῆς δομῆς τῆς ἐκεῖσε Ἐκκλησίας ἐτέθησαν καὶ οἱ ὄροι ἀσφαλείας: «ἵνα μὴ τῶν Πατέρων οἱ κανόνες παραβαίνωνται, μηδὲ ἐν ἱερουργίας προσήματι, ἐξουσίας τύφος κοσμικῆς παρεισδύηται», κατὰ τὸν Ἀγκύρας Βασιλείον. Ὅμως, «ἄλλως ἔδοξε τοῖς ἀσκοῦσι» τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τότε τῆς χώρας καὶ διεμόρφωσαν «παραρριπτικὴν νομολογίαν» εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα μὲ καταγραφὰς ἐπὶ δεκαετίας θλιβερῶν γεγονότων, τῶν ὁποίων τὴν μνήμην δὲν παρέγραψεν ἡ Ἱστορία διὰ νὰ διδάσκη καὶ νὰ ὀδηγῆ εἰς ὠριμότητα.

Ὁ Τόμος τοῦ 1850 διὰ νὰ καταδείξη τὴν σχέσιν «τῆς ὀρθοδοξοῦσης γῆς τῆς Ἑλλάδος» μὲ τὴν ἡμετέραν ἀποστολικὴν Καθέδραν χρησιμοποιεῖ ὡς ἀρχέτυπον τῆς Ἐκκλησίας τὸν περὶ τῆς ἀμπέλου εὐαγγελικὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς ὁποίας βλαστάνουν αἱ «κλιματίδες» ὑφύμεναι ὡς «ἀναδενδράδες» διὰ νὰ καρποφοροῦν τὴν σταφυλὴν καὶ νὰ παράγεται τὸ «μυστηριῶδες γέννημα» τοῦ οἴνου τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ ἀρχέτυπον τοῦτο διδάσκει τὸν ἀδιάσπα-

στον σύνδεσμον «κοινωνίας» τῆς Μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς Ἐκκλησίας διὰ τὴν μετὰ γινισιν τοῦ θείου χυμοῦ τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης. Ἡ μητρικὴ ἄμπελος «οἰκονομεῖ» τὴν τοπικὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτοτέλειαν διὰ νὰ «συνέχωνται καὶ νὰ συγκροτῶνται συνιοῦσαι» αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι, χωρὶς νὰ καταλύεται ἡ ἐσωτερικὴ ὀργανικὴ ἐνότης τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Οὕτω, δὲν «καταλιμπάνεται» ἡ συνεχὴς ἀποστολικὴ φροντίς ἐκ τῆς «Πηγῆς τῆς Εὐσεβείας» διὰ τὴν τήρησιν τῶν δοθέντων κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ἀσφαλιστικῶν ὄρων καὶ προνομίων αὐτοτελοῦς δράσεως τῆς θυγατρὸς Ἐκκλησίας, ὥστε αὐτὴ κανονικῶς νὰ συναρμόζεται εἰς τὸ ἐνιαῖον σῶμα τῆς μιᾶς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ χαριστικὴ προᾶξις τῆς χειραφετήσεως δὲν διασπᾷ τὴν ὄντολογικὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μία Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία κήδεταί τοῦ προνομίου τῆς ἀνεξαρτησίας της καὶ ἀσκεῖ ὁμαλῶς τὴν διοίκησιν καὶ ἀνανεώνει τὰ στελέχη τοῦ κλήρου ὅλων τῶν βαθμῶν μὲ κριτήρια ὑψηλῆς ὑπευθυνότητος καὶ εὐθυκρυσίας, ἀλλὰ καὶ οἰκοδομεῖ σχέσεις ἀλληλοκατανοήσεως μὲ τὴν Πολιτείαν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Αἱ ἀπολυθεῖσαι Μητροπόλεις δὲν ἀνταγωνίζονται τὴν πηγὴν τῆς προελεύσεώς των, χάριν μιᾶς «κακῶς ἐννοουμένης ἰσοτιμίας», κατὰ τὸν μακαριστὸν Σάρδεων Μάξιμον (Σάρδεων Μάξιμος, Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, Θεσσαλονικὴ 1972, σελ. 7). Ἡ χορηγία τῆς διοικητικῆς αὐτοκεφαλίας καὶ αὐτοτελείας δὲν ἐκρίζωνει τὴν «κλιματίδα» ἐκ τῆς πρωτογενοῦς ἀμπέλου, οὔτε παραχαράσσει ὄρια τεθέντα κατὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ «συμφωνηθέντα» ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο, καὶ ὅ,τι «ἄτακτα» βλαστάνει ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς Ἐκκλησίας ὡς «λαίμαργος παραφυάς», θεωρεῖται ἐπιβλαβὲς βλάστημα καὶ ὡς «μὴ ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται» (Ματθ. γ´. 10).

Ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ ὡς Βασιλεία Θεοῦ καὶ αὕτη κατ' ἐξοχὴν εἶναι «κοινωνία ἐνότητος» προσώπων, ὅπως ἡ Ἁγία Τριάς, καὶ ἐπομένως πᾶσα «δωρουμένη» αὐτοκεφαλία ἢ αὐτονομία πρέπει νὰ διακονῆ τὴν «ἐνότητα» καὶ τὴν «κοινωνίαν» κλήρου καὶ λαοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν καθ' ὅλου Ὁρθο-

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸ Πατριαρχικὸ καὶ Ἀρχιερατικὸ Συλλεΐτουργο στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ, πλαισιούμενοι ἀπὸ Ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (11.5.2008).

δοξίαν. Ἡ ἐνότης ἀπορρέει ἀπὸ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, πὺ ἐνώνει τὰ τρία πρόσωπα εἰς τὸν ἕνα Θεὸν καὶ ζωοποιεῖ τὸ ἐν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν μίαν πίστιν, τὸ ἐν κήρυγμα, τὸ ἐν θυσιαστήριον, τὴν μίαν Εὐχαριστίαν ὑπὸ τὸν ἕνα ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐνώνει εἰς ἕκαστον τόπον καὶ χρόνον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αἱ ἔννοιαι τῆς «ἐνότητος» καὶ τῆς «κοινωνίας» εἶναι ἀδιασπάρτως ἠνωμένα εἰς τὸ θεῖον πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποτελοῦν τὰ βασικὰ γνωρίσματα τῆς εὐχαριστιακῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα «ὁ κόσμος πιστεύσῃ» (Ἰω. ιζ' 21). Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει ἐθνοφυλετικὴν ταυτότητα καὶ πρὸς τοῦτο οὐδεμία Οἰκουμενικὴ ἢ τοπικὴ Σύνοδος ἔθεσε πότε Κανόνας διὰ τὴν πολυδιάσπασιν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ προκειμένου νὰ ὑπηρετηθοῦν κρατικὰ ἢ ἐθνοφυλετικὰ συμ-

φέροντα. Οἱ Πατέρες ἔθεσαν αὐστηροὺς Κανόνας διὰ τὴν προστασίαν τῆς «κοινωνίας» καὶ τῆς «ἐνότητος» εἰς ἐκάστην ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν καὶ εἰς τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησίαν. Αἱ δύο λέξεις «ἐνότητος» καὶ «κοινωνία» ἀποτελοῦν τὴν ἐρμηνευτικὴν κλεῖδα, ἢ ὁποία καταδεικνύει τὴν ἀκατάλυτον ἐκκλησιολογικὴν σχέσιν τῆς Ἀποστολικῆς ταύτης Καθέδρας, ἰδίως μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ ἐνὸς Γένους.

Ἡ ὑπάτη θεσμικὴ Πηγὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, θεσπίσασα τὴν «ἀπόλυσιν» ἢ καὶ τὴν ἀνάθεσιν «ἐπιτροπείας» μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν τοῦ Θρόνου, ἔθεσεν ὄρους, προκειμένου νὰ διαφυλαχθῇ «ἀλώβητος» ἢ πολῦτιμος «ἐνότης τῆς πίστεως καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» «κατὰ τὰ ἀνέκαθεν ἐκκλησιαστικῶς κεκανονισμένα». Οἱ ὄροι αὐτοὶ κατὰ τοὺς ἰε-

ρους κανόνες είναι κανονικαὶ διατάξεις ρητῶς ρυθμίζουσαι τὸ ἐκκλησιολογικὸν πλαίσιον τῶν ἐνεργειῶν μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου, δὲν φαλκιδεύονται ὑπὸ ἱεροκρυφίων παρεμβολῶν εἰς κείμενα, οὐδὲ ὑπὸ πονηρῶν παραλήψεων θύραθεν νομικῶν λέξεων, ὅπως οὐδὲ καὶ κρίνονται καὶ ἀξιολογοῦνται ὑπὸ ἀλλοτριῶν κρατικῶν θεσμῶν, ὅσον σεβαστοὶ καὶ ἂν εἶναι εἰς μίαν Ἐπικράτειαν. Ἡ θεσμικὴ Πηγὴ τῆς Εὐσεβείας ἡμῶν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἔχει τὸν μόνον λόγον ρυθμίσεως τῶν ὄσων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων προκύπτουν ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, ὀρισθείσης ἀπὸ αἰῶνων συνοδικῶς ὑπὸ τῶν Πατέρων.

Ἡ «ἐνότης» καὶ ἡ «κοινωνία» ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοῦν κανονικῶς ὅταν ἀσκῶνται διὰ τῆς «συνοδικότητος», ἡ ὁποία καὶ ἐκφράζει τὴν γνησίαν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν καὶ ἔχει πλουσιώτερον περιεχόμενον ἀφ' ὅ,τι συνήθως ἐμφανίζεται, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν. Πρὸς τοῦτο καὶ ἰδιαίτερος ἐχάρημεν ἐνταῦθα διὰ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν εἰς τὸν ἐπιβατήριον Ἑμῶν λόγον περὶ τῆς «συνοδικότητος». Ἡ τιμὴ πρὸς τὸ συνοδικὸν φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας προσατεύει ἐξ ἀπερισκέπτων ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν «τὴν ἀλαζόνα ἐπιγαυρίασιν τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν» (κανὼν 89 Καρθαγ.), ὥστε «διὰ τὴν τῶν ὀλίγων ἀναισχυντίαν τὸ θεῖον καὶ ἱερώτατον ὄνομα τῆς ἱερωσύνης εἰς κατάγνωσιν ἐληλυθέναι» (κανὼν 20 τῆς Σαρδικῆς).

Μακαριώτατε,

Ἡ τελειότης τῆς ἀδελφικῆς «ἐνότητος» καὶ τῆς «κοινωνίας» ἐκκλησιαστικοποιεῖ τὸ φρόνημα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ διὰ τὸ ἐκφράζεται εἰς τὸ «ὁμοθυμαδόν» τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ζῶμεν κατὰ τὴν παροῦσαν εὐχαριστιακὴν σύναξιν. Σήμερον διατρανοῦται ἡ ἀγαπητικὴ σχέσις τῆς ἀποστολικῆς ταύτης Καθέδρας μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἐκφραζομένη πάντοτε μετὰ τὴν «περιχώρησιν» ἀμφοτέρων ἐντὸς τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ εὐθύνη οἰκοδομῆς τῆς «ἐνότητος» καὶ τῆς «κοινωνίας» ἡμῶν ἐπιβάλλει νὰ ἐπιλύωνται τὰ τυχὸν ὑφιστάμενα προβλήματα πάντοτε ἐν Χριστῷ κατὰ τὰς δεσμεύσεις τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱστορικῶν παρακαταθηκῶν τοῦ Γαζοφυλακείου τούτου τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, μετὰ κατανόη-

σιν τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν διαφορετικῶν κατὰ τόπους δεδομένων διὰ τὸ νὰ ἀναπτύσσονται μετὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν αἱ ἀληθεῖς φιλάδελφοι σχέσεις.

Μακαριώτατε,

Ἐπήρξατε ὁ καλὸς ποιμὴν τῆς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ ὁ νουνεχὴς καὶ ὀρθογνώμων συνοδικὸς συνδιοικητὴς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱεραῆς Συνόδου. Ἡ ἐμβριθὴς κατάρτισις Ἑμῶν μετὰ θεολογικῆς, ἐκκλησιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς γνώσεως καὶ ἡ ἀποκτηθεῖσα σοβαρὰ καὶ μακροτάτη κυβερνητικὴ καὶ ποιμαντικὴ πεῖρα πρεπόντως ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν Ἱερωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ ἀνύψωσεν Ἑμᾶς εἰς τὴν προεδρικὴν εὐθύνην τῆς Προκαθημένης Ἱεραῆς Συνόδου, ἵνα ἐπιστημόνως καὶ μετὰ ἐκκλησιολογικὴν σοφίαν ἐπιστατήσητε τὰ προσήκοντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἐκεῖ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀνήλθετε εἰς τὸ προεδρικὸν Σύνθρονον τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίας εἰς ἐποχὴν ἀναπροσανατολισμοῦ διὰ μίαν ἀδιατάρακτον πορείαν πρὸς τὴν «ἐνότητα» καὶ τὴν «κοινωνίαν» μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ τὸ «γαληνὸν πνεῦμα τὴν ναῦν ἰθύνει εἰς λιμένας εὐδινούς», κατὰ τὸν Κύπρου Ἐπιφάνιον.

Καὶ ἄλλα εὐόιωνα μηνύματα ἐξεπέμψατε ἐξ Ἀθηνῶν, Μακαριώτατε, διὰ τὴν στήριξιν τῆς «ἀλληλοπεριχωρήσεως» τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰσέτι δὲ καὶ διὰ τὴν ἀνάταξιν τῆς μαρτυρίας τῆς «καταλλαγῆς» πρὸς ἔγγιστα καὶ μακρὰν ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας, σχέσεις, ὑπὲρ τῶν ὁποίων διαχρονικῶς ἐκοπίασε καὶ κοπιᾷ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους κυρίως ἐν Ἑλλάδι συνεχῶς διαβαλλομένη ἀπὸ οἰησισόφους «εὐρεσιολογίας καὶ δοξοκοπίας» ἀγεύστων τῆς μακροτάτης Ἱστορίας καὶ ἐμπειρίας αὐτῆς.

Μακαριώτατε,

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία σήμερον δοξάζει τὸν Θεὸν διὰ τὴν συνιερούργειαν ταύτην καὶ ὑποδέχεται ἐγκαρδιώτατα ἐνταῦθα τὴν Ἑμετέραν πεφωτισμένην Μακαριότητα. Συγχαίρει βλέπουσα εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐξόχως τετιμημένην καὶ καρτερικὴν προσωπικότητα Ἑμῶν καὶ μεγάλως εὐαρεστεῖται διὰ τὴν ἀνάθεσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικοῦ ἀμπελῶνος

εἰς τὴν ἐπιστάσιαν ἐμπείρου ἀμπελουργοῦ διὰ νὰ καρποφορῇ ἢ ἐκεῖ «ἀναδενδράς» τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἦδη «ἤνυσται καὶ τετέλεσται» κατὰ δύναμιν ἢ σύναξις ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς ἱστορικῆς ταύτης Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς νὰ ἐτελέσθη εἰς τὰ οὐ μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον εὐρισκόμενα καὶ σιωπῶντα νῦν ἀρχαῖα σκηνώματα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπου συνεχίζουσιν νὰ ὑπερίπτανται μακάριοι ψυχὰ Ἁγίων

Πατριαρχῶν. Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ Γένος ἐσυνάζετο ἐκεῖ, τώρα, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Κυρίου, συνερχόμεθα καὶ ἐνταῦθα διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς κοινῆς πίστεως ἡμῶν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς «κοινωνίας» καὶ τῆς ἀγάπης.

Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, Μακαριώτατε καὶ προσφιλέστατε ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ μετὰ τῆς τιμίας συνοδείας Σας.

«Πάντες δέ, οί πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά..., ἦσαν δὲ καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ τῆ δι-
δαχῆ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆ κοινωνία καὶ τῆ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς
προσευχαῖς... μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,
αἰνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος
προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ Ἐκκλησίᾳ»
(Πράξ. Ἀποστ. 2, 45-49)

**Ὁμιλία τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν εἰς τὸ
Συλλεΐτουργον μετὰ
τῆς Α.Θ.Π. τοῦ
Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
ἐν τῇ Ἱερῷ Μονῇ
Ζωοδόχου Πηγῆς
Βαλουκλῆ**
(11.5.08)

Παναγιώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμία ὁμήγουρις τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων,
Εὐλαβέστατοι Κληρικοί,
Ἐντιμότητα κ. Γενικὴ Πρόξενη τῆς Ἑλλάδος,
Λαὲ τοῦ Κυρίου εὐλογημένε.

Σήμερα, ἡ ἀποστολικὴ περιγραφή τῆς ἐν Σιών Ἐκκλησίας, ποὺ ἀποτελεῖ
τὸ ἀναγωγικὸ πρότυπο γιὰ τὴν στοιχειοθεσία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ συνόλου,
ἐπιβεβαιώθηκε, ὅπως καὶ σὲ κάθε θεία Λειτουργία ἄλλωστε, μὲ τὸν πιὸ ἀμε-
σο τρόπο.

Σήμερα, ἡ Κοινότης, ποὺ εἶναι τὸ ἀπαραίτητο ποθούμενο γιὰ τὴν τελείωσι
σὲ ἐμᾶς τοῦ μυστηρίου τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως εἶναι μιὰ ψηλαφητὴ πραγ-
ματικότης.

Σήμερα τὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπεκάλυψε γιὰ
ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν κεκρυμμένη Καθολικότητά Του καὶ ἐμεῖς ἔκθαμβοι,
ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεως ἀναφωνοῦμε ἐνεοί: «τὸ καλὸν
ἐστὶ ὧδε ἡμᾶς εἶναι»!

* * *

Ἐμπειροὶ πλέον ἀπὸ τὴν κοινωνία στὸ Κυριακὸ Δεῖπνο καὶ ἔμπλεοι ἀπὸ
τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἡ σημερινὴ ἐξαιρέτως Κυριακὴ τῶν Μυρο-
φόρων ἀποκαλύπτει, προχωροῦμε στὴν κατάθεσι τῶν καρδιακῶν μας πόθων
ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ νὰ ἐπαγγέλεται ἡ Ἐκκλησία τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὴ μοναδικὴ καὶ ἀμετάπτωτη ἀποστολή Της!
Ἡ δὲ ἀληθινὴ ἀπὸ Θεοῦ ἐπιμαρτυρία γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ἀπὸ μέρους Της
ἐπαγγελομένων εἶναι ἡ σύναξις τῆς Εὐχαριστίας.

Ἀπ' αὐτὴν ξεκινᾷ καὶ σ' αὐτὴν ὀλοκληρῶνεται τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ προσ-
καρτερία στὴν κλᾶσιν τοῦ ἄρτου, ἡ δοξολογικὴ ἀποδοχὴ τῆς πραγματικότη-
τος καὶ ἡ διαρκῆς ἀνανέωσις τοῦ εὐχαριστιακοῦ Σώματος μὲ τὴν πρόσθεσι
«σωζομένων» δηλ. πιστῶν στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ βεβαία
ἔμπρακτη ὁμολογία τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

“Ὅλα μέσα στὴν Ἐκκλησία ἐδράζονται πάνω σὲ αὐτὴ τὴν ὁμολογία. “Ὅλα
θέλουν καὶ κατατείνουν νὰ ὁμολογοῦν καὶ νὰ ἀνιστοροῦν τὴν σωτηρία
«ἔργω καὶ λόγῳ».

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀνιστόρησι τῆς Θείας οἰκονομίας καὶ τὴν περιπέτεια
γιὰ τὴν καθολικὴ ἀνθρώπινη σωτηρία ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε σχῆμα γιὰ νὰ δια-
φυλάξῃ τὸ πνεῦμα καὶ διαρθρώθηκε σταθερὰ καὶ ἀκατάλυτα σύμφωνα μὲ

Άσπασμός σεβασμού και αγάπης μεταξύ των δύο Προκαθημένων στην Κωνσταντινούπολη.

την πίστι Της, πού παρέμεινε και θα παραμείνη μέχρι την επανέλευσι του Κυρίου Ίησού Χριστού, μακριά από τους πειρασμούς της ιδεοληψίας και του επίπεδου ρεαλισμού, άπόλυτα ισόρροπη και ταντισμένη με τη διπλή Της και διπλή Του φύσι και μία Του ύπόστασι.

Ή θεανθρωπότης είναι τó καταλυτικό όρόσημο τής Έκκλησίας, δηλ. του γεγονότος, πού ως εκκλησιαστικό σῶμα ζοῦμε, και τó έλκυστικό μοναδικό Της στη διαρκή αναζήτησί της για την σωτηρία του πανανθρώπου.

Χωρίς τή διαρκή αναζήτησι και την αντίστοιχη άπό Θεού πρόσθεσι των σωζομένων «τῆ Έκκλησία» Αὐτή θα ἦταν σήμερα μόνον ένα στοιχείο μελέτης άπό τó άπώτατο παρελθόν.

Όμως, ἡ Έκκλησία είναι κυρίως μέλλον, πού βασιζεται στο παρελθόν και νοηματοδοτεῖ τó παρόν για να βεβαιώσει την έλπίδα των αναμενομένων.

Μέσα σ' αὐτήν την αναζήτησι και σ' αὐτήν την προσδοκία συμπλέκεται τó «όλο» και τὰ έπί μέρους τής Έκκλησίας.

Έτσι, έρμηνεύεται τó ιστορικό Της παρελθόν και έτσι φωτοδρομεῖται τó αὔριό Της.

Μέ αὐτές τις προοπτικές ἡ Έκκλησιαστική όντότητα είδε και έδραίωσε άπό την άρχή του ιστορικού Της βίου τó είναι Της. Χωρίς να χάση ποτέ τó όραμα τής Βασιλείας του Θεού τακτοποίησε τις κατά καιρούς ανάγκες Της και όργάνωσε τις δομές Της με τέτοιο τρόπο πού να παραπέμπη διαρκῶς στην πίστι Της, προς τόν έρχόμενο Κύριό Της.

Ή έπισκοποκεντρική Της διάρθρωσι άποκαλύπτει και έπεξηγεῖ την πίστι και οί κατ' άκολουθία αὐτῆς τής διαρθρώσεως εκκλησιαστικοί σχηματισμοί επικυρώνουν τή Μοναδικότητα, την Άγιότητα, την Καθολικότητα και Άποστολικότητά Της.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπιφορτίσθηκε στὸ διάβα τῶν αἰώνων μὲ τὸ νὰ κατοπτεύη τὸ Σῶμα τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην διασπονδυλωμένης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, νὰ μεριμνᾷ, μέχρις ἐξαντλήσεως, γιὰ τὶς ἀνάγκες Του καὶ νὰ θεραπεύη μὲ πατρικὴ σοφία τὶς ὅποιες ἀδυναμίες.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν κεχαριτωμένη καὶ πηγαία χαρισματική Της πνοὴ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα τὴν ὑπαρξί μας.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν καταδαπάνησί της στὸν ἐπιστηριγμὸ, τὴ θεραπεία καὶ τὴ μητρικὴ Της στοργὴ διατηροῦμε τὴν ὄντολογικὴ μας ὑπόστασι.

Ἀπ' αὐτὴν προσδιοριζόμεθα τό «τί» καὶ τό «πῶς» εἶμεθα.

Ἀπ' αὐτὴν ἐπιβεβαιώνουμε τὴν ταυτότητά μας καὶ σ' αὐτὴν καταθέτουμε τὴν ἐμπιστοσύνη, τὸν σεβασμὸ, τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν θαυμασμὸ μας.

Ἡ σημερινὴ συλλειτουργία δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ καὶ δὲ στοχεύει πουθενὰ ἄλλοῦ, εἰμὴ μόνον νὰ καταδείξη τὴν ὑπαρξιακὴ μας ἐνότητα καὶ τὴν ὀριοθέτησί μας.

Ὅλα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐνόρια, χωρὶς ὄρους δὲν εἶναι οὔτε ἡ πίστις. Καὶ αὐτὴ τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιφύλαξι τῶν θεσμιῶν σήμερα στὴν ἀπὸ κοινοῦ προσκαρτερία τῆς κλάσεως τοῦ εὐχαριστιακοῦ ἄρτου ἀνανεώσαμε.

Ἦλθαμε, Παναγιώτατε, νὰ δώσουμε τὸν ἐν Χριστῷ ἄσπασμὸν καὶ νὰ πάρουμε τὶς πατρικὲς Σας εὐχές, γιὰ τὴν χωρὶς αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζουμε σὲ εὐστάθεια καὶ νὰ ἀναμένουμε τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογία.

Ἡ εὐχαριστιακὴ κοινωνία καὶ ἡ συμμετοχὴ στὸ μυστήριον τῆς ἐνότητος δὲν εἶναι θεωρήματα! Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν πρακτικὴ διάστασι τῆς Ἐκκλησίας καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν πίστι θέλουμε νὰ Σᾶς διαβεβαιώσουμε γιὰ τὴν ἀκλινη καὶ ἀμετακίνητη παραμονὴ μας.

Ὅλα ὅσα μᾶς ἔχει πλούσια χαρίσει ἡ κοινὴ Μητέρα μας καὶ τροφὸς τοῦ Γένους, ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι γιὰ ἐμᾶς παμπολύτιμα, τιμαλφῆ καὶ καταθύμια.

Γνωρίζουμε τοὺς κόπους καὶ τὶς πόσες δυσκολίες τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὁ ἄγγελός του, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔχουν ὑπομείνει «ἄχρις ἂν μορφωθῇ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός!» Αὐτὴν τὴν παρακα-

ταθῆκη τοῦ πόνου καὶ τῆς θυσίας δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε ποτέ.

Ἐδῶ! καὶ πρὸς τὰ ἐδῶ! σταθερὰ θὰ εἶμαστε προσανατολισμένοι, δὲν ἔχουμε ἄλλη ἐπιλογή!

Τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωσί μας στὴν ζωὴ εἶναι μονόδρομος! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἔκφρασις τῆς ἐλευθερίας μας!

Αὐτὰ εἶναι τὰ πιστεύματα καὶ οἱ βαθεῖές μας ἐπιθυμίες!

Καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια πορείας εἶναι αὐτόνοητος ὁ μὲ ἀπόλυτη ἱερότητα σεβασμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ὅτι μᾶς ἔχετε δωρίσει.

Ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ 1850 εἶναι τὸ θεμελιῶδες κείμενο καὶ ἡ βάση γιὰ ἐμᾶς. Δὲν ἐκζητοῦμε τίποτε περισσότερο καὶ δὲν ἐννοοῦμε νὰ ἐφαρμόζουμε τίποτε λιγώτερο. Ἐπίσης, οἱ ὑποχρεώσεις μας γιὰ νὰ συνεπικουρήσουμε τὴν καιρικὴ δυσκολία στὴν διοίκησι τῶν ἰδικῶν Σας ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπακριβῶς περιγράφονται καὶ ὀρίζονται στὴν Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξι τοῦ 1928 εἶναι στὸ σύνολό τους ἐφαρμοστὲς καὶ περιοριστικὲς γιὰ ἐμᾶς. Μακριὰ ἀπὸ κάθε διάθεσι παρερμηνείας καὶ ἐγκλεισμοῦ σὲ ἀπόψεις, θέσεις καὶ πρακτικὲς, πού δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικὲς. Ὅποιες τυχὸν δυσκολίες καὶ ὀλιγορίες παρουσιάσθηκαν στὸ παρελθόν δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε μὲ κανένα τρόπο καὶ ἀπὸ καμία ἀφορρὴ νὰ ἐπανέλθουν στὸ προσκήνιο. Στὶς θέσεις μας αὐτὲς εἶμαστε σίγουροι ὅτι θὰ ἔχουμε ἀρωγὸ σύσσωμη τὴν συντεταγμένη Ἑλληνικὴ Πολιτεία γιὰ νὰ βοηθήσῃ, ὅπου χρειάζεται, στὰ ὅρια τῶν ἰδικῶν της καὶ μόνον ἀρμοδιοτήτων, γιὰ τὴν ὑπέρβασι τῶν ὁποίων ἐμποδίων στὴν προσαρμογὴ μας πρὸς τὸ ὀρθόν.

Εἶμαστε πλέον σίγουροι ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Αὐτοκεφάλου μέσα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐδόθη γιὰ νὰ ἐπικουρῇ τὶς ἀνάγκες τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι γιὰ νὰ περιθωριοποιῶμε τὴν κηρυττομένη ἀπὸ μέρους μας ἐνότητα καὶ νὰ εὐρίσκουμε τρόπους διαφυγῆς ἀπὸ τὴν Κοινότητα, πού μᾶς τὴν ζητᾷ ἡ πίστι μας.

Οἱ ἡμέρες τῶν καιρῶν μας εἶναι ἡμέρες ἀναδιατάξεων καὶ ἀναζητήσεων νέων σχημάτων μέσα στὸ παγκόσμιο κοινωνικὸ σύνολο. Ὅταν ὅλα καὶ ὅλοι ψάχνουν γιὰ διέξοδα ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα τῆς ἀκοινωνησίας καὶ τῆς ἀλλοτριώσεως πού ἐπέβαλε ὁ σύγχρονος

τρόπος άτομοκεντρικῆς ζωῆς, εἶναι πολυτέλεια ἀμαρτίας ἐμεῖς πού «ἐν ἐσμέν»! Νὰ μείνουμε κατατετημημένοι, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι εἴμεθα δύο διαφορετικοὶ ἐκκλησιαστικοὶ σχηματισμοί. Ἡ Θεολογία μας, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχει ἀποκαλύψει τὴν ἀναγκαιότητα ἐκκλησιολογικοῦ ὑπόβαθρου καὶ ὅλα μᾶς δείχνουν πὼς οἱ ἐπιμερισμοὶ ἀνήκουν χωρὶς ἐπιστροφή στὴν λήθη καὶ τὸ παρελθόν.

Δὲν ἔχουμε, Παναγιώτατε, νὰ σᾶς προσφέρουμε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν ἀφοσίωσι πού μποροῦν νὰ προσφέρουν τὰ παιδιά στοὺς γονεῖς τους.

Δὲν ἔχουμε νὰ Σᾶς ζητήσουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς παρέχετε πάντα τὴ σκέπη, τὴν εὐλογία καὶ τὰ πατρικά Σας σπλάγχνα. Εἶναι περιττὸ νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι γιὰ ὅλους ἐμᾶς στὴν Ἑλλάδα ἀποτελεῖ στέφανο ἐγκανχήσεως καὶ ἐλπίδα σωτηρίας ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρ-

χεῖο. Εἶναι δέ, ἀναμφίβολο ὅτι τὸ ταπεινὸ καὶ ἀνθεκτικὸ «Φανάρι» εἶναι μὲ μία λέξι περιγραφή καὶ ἀποκάλυψι τοῦ ὀρθόδοξου ἤθους!

* * *

Σᾶς εὐγνωμονοῦμε γιὰ ὅ,τι εἴσαστε γιὰ ἐμᾶς καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ παραμείνετε εἰς αἰῶνας αἰώνων τὸ ἴδιο γιὰ νὰ φωτίζετε τὴν Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.

Θέλουμε ὅλοι μας νὰ Σᾶς διαβεβαιώσουμε καὶ διὰ μέσου Ὑμῶν ὀλόκληρη τὴν Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Σεβασμία Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐμεῖς προσωπικά, θὰ κάνουμε κάθε τι γιὰ νὰ δώσουμε ἀπτά καὶ ψηλαφητὰ τὰ δείγματα, ἀλλὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς καρπούς τῆς ἐνότητος, τῆς ταυτότητος καὶ τῆς κοινῆς μας πορείας στὴν «Ὁδό», δηλαδὴ στὴν συνάντησί μας πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Εὐχεσθε, Σᾶς παρακαλοῦμε, καὶ προσεύχεσθε γιὰ τὴν κατευόδωσι τῶν πόθων μας.

**Όμιλία τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου
εἰς τὴν
ἐπίσημον δεξίωσιν
ἐν Βαλουκλῆ**

Παναγιώτατε,
Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί,
ἀγαπητοὶ συμπροσκυνητές,

Στὸν ἁγιασμένο τόπο τῆς Παναγίας μας, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἦλθαμε προσκυνητές γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴ Χάρι Της, ποὺ πλούσια ἐκδηλώνεται αἰῶνες τώρα ἐδῶ.

Αὐτὴ ἡ σύνδεσι τῆς Χάριτος τῆς Παναγίας μας μὲ τὸ νερὸ εἶναι βαθύτατα θεολογική. Ἡ Παναγία μᾶς ἐπανασυνδέει μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ εἶναι ἡ σίγουρη καὶ ἀμετάθετη ἐλπίδα μας. Αὐτὴ μᾶς ἀνακαινίζει καὶ μᾶς ξεπλένει ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἀτομικότητας.

Ἄμαρτία εἶναι ἡ ἐμμονή μας στὶς ἐγωκεντρικὲς μας ἐπιλογές καὶ ἡ ἀποστασιοποίησί μας ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς Καθολικότητας, ὅπως τὸ ζῆ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀπομάκρυνσί μας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τὴν Ἐκκλησία, σημαίνει ταυτόχρονη καὶ ἠθελημένη μὴ πρόσβασί μας στὸ νερό. Χωρὶς τὸ στοιχεῖο τοῦ ὕδατος δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Καὶ χωρὶς τὴν «δι' ὕδατος καὶ πνεύματος» ἀναγέννησι δὲν συνίσταται ἡ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Ἡ ἐδῶ θαυμαστὴ σύνδεσι τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν ἀναζωογονία μας ἀπὸ τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἄλγη δίδει ἓνα ἀκόμη ἔναυσμα σὲ ὅλους μας γιὰ νὰ μποῦμε λίγο πιὸ βαθειὰ στὰ οὐσιώδη τῆς πίστεώς μας. Τὰ λεγόμενα μικρὰ μὲ τὰ θεωρούμενα μεγάλα συμπλέκονται μὲ θαυμαστὴ ἁρμονία. Τίποτα στὴν πίστι μας δὲν εἶναι χωρὶς αὐτὴν τὴν θαυμαστὴ συμπλοκή. Αὐτὴ διαφυλάττει τὸ θεανθρώπινο «εἶναι» Της καὶ αὐτὴ ἀποκαλύπτει τὸ πέραν τοῦ λόγου Της. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σύζευξι θείου καὶ ἀνθρωπίνου ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πίστις μας εἰς τὸν Θεὸ Λόγο τοῦ Πατρὸς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστήριο τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου, ἡ Παναγία εἶναι, λέγεται καὶ πιστεύεται Κυρία καὶ Θεοτόκος. Ἡ ὁμολογία τῆς Θεοτοκίας εἶναι ἡ δῆλωσις καὶ συμμετοχὴ στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία.

Σήμερα, λοιπόν, ἦλθαμε νὰ ξαναζωντανεύσουμε τὴν ὁμολογία μας αὐτή, λουσμένοι ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ κατ' ἐξοχὴν Θεομητορικοῦ ἀγιάσματος, τοῦ Βαλουκλῆ.

Ἦλθαμε ταπεινοὶ προσκυνηταὶ στὸν τόπο τῆς ζωῆς, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐλπίδος.

Ἦλθαμε στὸν χῶρο, ὅπου ἐνυπάρχουν οἱ τάφοι τῶν Πατριαρχῶν καὶ ἀναδεικνύεται περίτρανα ἡ ἐνότητα τῆς ζωῆς μὲ τὸν θάνατο. Ἐδῶ ἡ Παναγία κρατᾷ τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς μας μὲ τὴν ἀποκάλυψι τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς. Αὐτὴ τὴν ἐνιαία θεώρησι ζωῆς καὶ θανάτου μέσα στὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος εὐχόμεθα, Παναγιώτατε, νὰ χαρίζῃ σὲ ὅλους μας ἡ Κυρία Θεοτόκος. Ὅταν ἔχουμε πάντα ἐμπρὸς μας τὸν θάνατο καὶ τὴν μετὰ ἀπ' αὐτὸν συνέχεια, τότε καὶ μόνον τότε μποροῦμε νὰ κατανοήσωμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ζωῆς καὶ νὰ δοξολογοῦμε εὐχαριστιακὰ καὶ ἀληθινὰ τὸν ἐν Τριάδι ἓνα Θεόν.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὀλόθερμη ὑποδοχὴ καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς μνημονεύετε στὶς προσευχές Σας, πρὸς τὴν Ζωηφόρο καὶ Ζωδόχο πηγὴ ὄλων μας, τὴν Παναγία.

Μακαριώτατε,
 Ίερώτατοι ἄδελφοί,
 Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ,

**Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π.
 τοῦ Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου
 κ. Βαρθολομαίου
 κατὰ τὸ ἐν τοῖς
 Πατριαρχείοις
 ἐπίσημον ἄριστον
 πρὸς τιμὴν τῆς
 Α. Μακαριότητος τοῦ
 Ἀρχιεπισκόπου
 Ἀθηνῶν καὶ
 πάσης Ἑλλάδος
 κ. Ἱερωνύμου
 καὶ τῆς συνοδείας
 αὐτοῦ**

(Κυριακή, 11 Μαΐου 2008)

Πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ περὶ τὴν «Τράπεζαν τοῦ Κυρίου» συνιερουργήσαμεν καὶ ἐγεύθημεν τοῦ αὐτοῦ Ἄρτου καὶ ἐπίομεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου σωτηρίου, συμμετέχοντες εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἀγαπητικῆς «κοινωνίας» ἐντὸς τῆς μιᾶς πίστεως, διὰ τῆς μιᾶς ἱερωσύνης, ἐν τῷ ἡγιασμένῳ τόπῳ μιᾶς ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἱερουργίας ἔξοδον καὶ τὴν πλήρωσιν δι' ἁγιασμοῦ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, κυκλοῦμεν εἰς «καιρὸν ἀρίστου» ὡς «νεόφυτα ἐλαιῶν» τὴν «τετανυσμένην εἰς μῆκος» Πατριαρχικὴν Τράπεζαν διὰ τὴν «ἀριστεύσωμεν» βρωσὶν καὶ πόσιν καὶ πάλιν ἐν ἀγαπητικῇ «κοινωνίᾳ», ὡς ἄδελφοὶ πρὸς ἀδελφούς. Καὶ ἡ «κοινωνία» αὕτη διὰ τὴν μετάληψιν τῶν καρπῶν τῆς γῆς πρὸς πλήρωσιν τῆς φυσικῆς ἀναγκαιότητος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διότι διεξάγεται κατὰ τὴν παλαιὰν μοναστηριακὴν τάξιν μετὰ τὸ «Κυριακὸν Δεῖπνον» καὶ μάλιστα ἐντὸς χώρου ἱστορημένου μὲ σειρὰν ἱερῶν «φιλοξευσιῶν» ἐκ τῶν δύο Διαθηκῶν, καθὼς καὶ μὲ τὸ πρωτοχριστιανικὸν «δεῖπνον ἀγάπης» καὶ μὲ τὴν «σύναξιν» τῶν σοφῶν τοῦ Γένους ἡμῶν. Τὴν κορυφαίαν θέσιν τοῦ προεξάρχοντος συνδαιτυμόνος ἐν τῇ τραπέζῃ ταύτῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν κατέχει ὁ Κύριος μὲ τὸν ἀναπεσόντα «ἐπὶ τὸ στήθος» αὐτοῦ ἡγαπημένον μαθητὴν Ἰωάννην, τοῦ ὁποίου τὴν κληρονομίαν ἀνεδέχθη καὶ στερορῶς φέρει μετ' ἐκείνην τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀνδρέου ἢ Ἀποστολικῆ αὐτῆ Καθέδρα τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις καὶ μετεβιβάσθη ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὴν καθ' Ἑλλάδα Ἐκκλησίαν.

* * *

Ὡς συνδαιτυμόνες «ἀριστηταί» εἰς χῶρον μνημονεύοντα τοσοῦτων γεγονότων τῆς Ἱεραῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν, ἐνθυμούμεθα καὶ τὴν πολλὴν μέριμναν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν διὰ τὴν κατὰ τάξιν παραθέσιν τῶν «τραπεζῶν ἀγάπης» τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐμφαίνεται ἐκ σχετικῶν κειμένων τοῦ Μ. Βασιλείου γράφοντος: «Πῶς δεῖ περὶ τὰς καθέδρας καὶ τὰς κατακλίσεις ἐν καιρῷ τῶν ἀρίστων ἢ τῶν δεῖπνων ἔχειν» (Migne, P.G. τ. 31. στ. 976). Ὁ Ὅσιος Λουκᾶς, ὁ ἐν Στειρίῳ, ἐπισκεφθεὶς τὸν Θ' αἰῶνα ἄρχοντα ἐν Θήβαις, τὸν ψέγει «ἐπεὶ ἀρίστου καιρὸς ἦν» καὶ ἦτο «ἐπὶ στρωμνῆς ὑπτιος ἀνακειμένος» ὑποτιμῶν τοὺς «μετ' αὐτοῦ ἐστιωμένους». Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δευτέρας χιλιετίας καὶ ἐντεῦθεν παρήλθον τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἤθη περὶ τῶν γευμάτων καὶ «ἀνεκλίθησαν» ἀπὸ τὰς «κατακλίσεις» οἱ ἐν Χριστῷ ἄδελφοί, ὥστε ὡς συνδαιτυμόνες νὰ παρακάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν εἰς μίαν διαπροσωπικὴν στάσιν ἐπικοινωνίας ὡς «ἐνώπιον ἐνωπίοις».

Καὶ ἰδοὺ, ἡμεῖς ἰστάμεθα σήμερον, Μακαριώτατε, «ἐνώπιον ἐνωπίοις» ζῶντες τὸν σύνδεσμον τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ὁμοφροσύνης ὡς μέλη τοῦ «σώματος τοῦ Χριστοῦ», τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριος,

προσέχοντες νὰ μὴ ὑποφέρῃ ἡ κεφαλὴ ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξ ἀτάκτων, ἀκανονιστῶν καὶ «κοσμοποιῶν» παραμορφώσεων, ἐφ' ὅσον εἴμεθα μέλη ἀλλήλων καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος μὲ κεφαλὴν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὰ κυκλοφοροῦντα Φαρμακίδια «ἀναπλάσματα» ἀκόμη καὶ τὰ νεώτερα δῆθεν ζηλωτικά «ἐπινοήματα» ἀποτελοῦν «ἐπίπλαστον ματαιοτεχνίαν» πρὸς ἀνάφλεξιν κοσμικοῦ χαρακτῆρος ἀντιεκκλησιαστικῶν ἰδεολογημάτων, πρὸς ἀναίρεσιν τῆς κανονικῆς τάξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ πρὸς ἀθέτησιν τῆς ἀπὸ αἰῶνων παγίας οἰκουμενικῆς τακτικῆς καὶ ἱστορικῆς πορείας τοῦ καθ' ἡμᾶς ἱεροῦ Θεοῦ διὰ τὴν «καταλλαγὴν» ἐν τῇ Χριστιανασύνῃ. Ὅμως ἡ Ἀποστολικὴ αὐτὴ Καθέδρα ἂν μεγαλύνεται καὶ σήμερον «ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι», τοῦτο ὀφείλεται ἀρχικῶς εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι «πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Εἰσέτι μεγαλύνεται καὶ διὰ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς τὴν τήρησιν τῆς κανονικῆς τάξεως, ὡς ἡ περιόπτως κορυφαία φρικτωρία τῆς Οἰκουμένης ἡ φωτίζουσα καὶ ὑπερασπιζομένη τὰ κανονικῶς ὀρισθέντα δίκαια αὐτῆς ἐκ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰ ὁποῖα τὴν κατέστησαν ἐπὶ δεκαπέντε καὶ πλέον αἰῶνας πηγὴν τῶν ἱερῶν θεσπισμάτων διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μεγαλύνεται, διότι παρὰ τὴν μακρὰν καὶ μαρτυρικὴν αἰχμαλωσίαν αὐτῆς, παρέμεινεν ἀρραγῆς μέχρι θανάτου ἢ ἄλυσιν τῶν κοπιασάντων Ἁγίων προκατόχων ἡμῶν Πατριαρχῶν, οἵτινες ὑπερησπίσθησαν τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν παιδείαν τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, ἀλλὰ καὶ διὰ ὀρηθρῶν ἀγώνων διησφάλισαν τὴν σπορὰν τῶν παραδοθέντων εἰς τοῦτο πρὸς καρποφορίαν ἰδεωδῶν καὶ ἀρχῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πατριαρχικῷ κλίματι καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτοῦ προελθούσας ἀδελφὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Μακαριώτατε,

Ἡ «τελεία» ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον», κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (Α' Ἰω. δ' 18), καὶ ὁ ἀγαπῶν καὶ μόνον εὐαρεστεῖ τὸν Κύριον ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγάπης ἐκπληροῦται τὸ θέλημά Του «ἵνα ὦμεν ἐν» ἐν Αὐτῷ. Ἡ «ἐνότης» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ρητὴ ἐντολή

τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ διότι «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὄχυρά καὶ ὑψηλή, ἰσχύει δὲ ὥσπερ τεθεμελιωμένον βασίλειον» (Παρ. ιη' 19).

* * *

Ὡς γνωστόν, εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν τὸ Γένος περιβάλλει μὲ μεγάλην τιμὴν ἀπὸ αἰῶνων τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς Ἁγίας Σολομονῆς, μητρὸς τῶν Μακκαβαίων, ὡς παραδείγματος διδαχῆς μητρὸς τῆς ἐγκατερέψεως, τῆς συνεπειᾶς, τῆς μακροθυμίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν πρὸς τὰ ἑαυτῆς τέκνα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Μ. Βασίλειος σχολιάζων τὸ Μακκαβαϊκὸν σθένος ἀντιστάσεως ἐξαιρεῖ εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν τῶν πολεμιστῶν τὴν θαυμαστὴν ὁμοψυχίαν καὶ ἐνότητα, ἐπειδὴ ἐβάδιζον μὲ μίαν ψυχὴν καὶ μίαν θέλησιν ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ ἐπέτυχον κατατρόπωσιν τῶν ἐναντίων καὶ ἐνδόξους νίκας.

Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη δὲν συγκατοικεῖ μὲ ὑψηγορίαν καὶ οἰησιοσοφίαν, κρυψίνοιαν καὶ πανουργίαν, κρυφολόγον ψευδοδοξίαν καὶ μὲ πολυπλανεῖς ἐνεργείας, διότι ἐὰν εἰς τὰ τοῦ κόσμου συμβαίνοντα τῆς «ἀναρχίας μεῖζον οὐκ ἔστι κακόν, αὐτὴ πόλις ὄλλυσιν, ἢ δ' ἀναστάτους οἴκους τίθῃσι», κατὰ τὸν Σοφοκλῆ, πολλῷ μᾶλλον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα ἢ ἀθέτησις τῶν θεσμοθετημένων εἰς Τόμους καὶ Πράξεις εἶναι «στασιῶδες πρόκριμα» ἀσεβείας καὶ ἀναρχίας, καταλύουσα τὴν οὐσιώδη ἐκκλησιολογικὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως Μητρὸς καὶ θυγατέρων Ἐκκλησιῶν, ἢ ὁποῖα διὰ τὴν συλλειτουργίαν κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν «οὐ ζηλοῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς».

Μακαριώτατε,

Αἱ γενόμεναι ἐπίσημοι ἐστιάσεις εἰς τὸν Θετταλὸν Τρίκλινον παρὰ τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ διεξήγοντο κατὰ μαρτυρίαν μὲ τὴν μοναστηριακὴν τάξιν μὲ ἀναγνώσεις πατερικῆς. Ἡμεῖς ὁμως τανῦν ἀνταλλάσσομεν εὐχαριστηρίους προπώσεις καὶ ἀντιπροπώσεις ὑψοῦντες «κρᾶσοβόλιν» κρατῆρα καὶ εὐχόμενοι νὰ ὑγιαίνετε καὶ νὰ μακροημερεύετε, νὰ ὀδηγήτε, νὰ ποιμαίνετε, νὰ ἐμπνέετε, μὲ τὸν λόγον Σας τὸν γλυκὺν ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὲ τὸ εὐλαλον παράδειγμά Σας καὶ μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἦθος καὶ φρόνημά Σας.

**Ὁμιλία τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν εἰς τὸ
ἐπίσημον ἄριστον
ἐν τοῖς Πατριαρχείοις**

(11.5.08)

Ἡ κοινὴ Μοναστηριακὴ μας τράπεζα εἶναι ἡ φυσικὴ ἀπόληξις τῆς εὐχαριστιακῆς τραπέζης, ποὺ σήμερα ἀπολαύσαμε.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν δυνατότητα αὐτὴ ποὺ μᾶς κάνει νὰ πιστοποιοῦμε διαρκῶς τὴν ἀλήθεια τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς βιοτῆς.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀντιστάθμισι τῆς πέραν καὶ τῆς ἐδῶ ζωῆς. Ἡ ἀπόγευσι τῶν ἐπουρανίων καὶ ἡ δοξολογικὴ μας συμμετοχὴ στὴ βρωσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν ἐπιγείων εἶναι μιὰ διαρκῆς κίνησις ποὺ ἀνανεώνει τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν ἡ κίνησίς μας αὐτὴ λειτουργῇ στοὺς ρυθμοὺς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας εἶναι μυστήριον προσαρμοσμένο στὸ Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας.

Σήμερα, Παναγιώτατε, ἡ κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης τῆς πίστεως καὶ ἡ διαπροσωπικὴ μας σχέσις ἐναρμονίσθηκα μὲ ἀπολυτότητα στὸ Μυστήριον τῆς Δεσποτικῆς τοῦ Κυρίου μας συγκαταβάσεως καὶ μᾶς κατέστησαν διαπρυσίους κήρυκες αὐτῆς τῆς ἀξεπέραστης ἀλήθειας.

Δὲν θεωρῶ περιττὸ νὰ ἐκφάσω τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ μου διάθεσι καὶ νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον ὄλων τῶν συνδαιτημόνων ἐκεῖνη τὴν διαπίστωσι τῶν Ἀποστόλων στοὺς Ἑμμαούς: «οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς», καὶ τὴν ἐξιστόρησι πρὸς τοὺς «Ἐνδεκα» τὸ πῶς «ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου».

Αὐτὸ τὸ στιγμιότυπο εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ ἡ ἀλληλουχία τῶν προσωπικῶν γεγονότων σὲ σχέσι μὲ τὸ ὄντως Πρόσωπο, τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ εἶναι τὸ κήρυγμά Της. Ἐὰν ἐμεῖς διαθέσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας στὴν ἀναζήτησι τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐξαντλήσουμε τὶς ἐλπίδες μας μόνο σ' Αὐτὸν γιὰ ὅ,τι ἀνα-

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος κατὰ τὴν ἐπίσκεψή τους στὴν Ἱ. Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλή).

ζητᾶ ἢ ἀνθρώπινη ὑπαρξί, ταπεινὰ φρονῶ ὅτι θὰ ἔχουμε συμβάλῃ πλήρως στὴν ἀποκάλυψη τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὸ σύγχρονο Κόσμο.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ καταθέτω ἐμπρὸς Σας μὲ τὴν ἀφορμὴ τῆς συμμετοχῆς μας στὶς δύο τράπεζες, πού στοιχειοθετοῦν τὴ ζωὴ καὶ πού συμπίπτουν στὸ κοινὸ τρόπο τῆς ἀγάπης, τῆς ἀπὸ καὶ πρὸς τὸν Θεό, καὶ τῆς ἀπὸ τὸν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Αὐτὸς ἐδῶ ὁ μικρὸς χώρος ἔχει τὴν μυστικὴ ἱκανότητα νὰ χωρᾷ ὅλη τὴν Οἰκουμένη καὶ νὰ τὴν κἀνῃ κοινὸν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης.

Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ταπεινὸ καὶ διαχρονικὸ «Φανάρι» εἶναι τὸ σιτομέτριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας καὶ ὁ δείκτης τῆς ζωῆς μας. Εἶναι ἰδιαίτερο τὸ χάρισμα του καὶ πολυπλησιάζει τὸν ἄρτον του καὶ νὰ τρέφει τοὺς «πεντακισχιλίους» τῆς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὄχι μόνον νὰ τοὺς τρέφῃ ποσοτικά, ἀλλὰ κυρίως νὰ τοὺς διατρέφῃ ποιοτικά-αἰώνια μὲ τὴν βρῶσιν τὴν «μένουσα».

Ἀπὸ τὸ πλούσιο, πηγαῖο, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικὸ του αὐτὸ χάρισμα ὄλες οἱ ἀνὰ τὴν οἰκουμένη τοπικῆς Ἐκκλησίαις ἔχουν λάβει λιγότερο ἢ περισσότερο πείρα. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνεξάντλητὴ του ἐξάντλησι καὶ τὴν ἀμέριμνη μέριμνά του ἀντλοῦν αὐτὲς τὴν ζωὴ καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν ἀθανασία.

Σήμερα λοιπόν, πού γίναμε ὁμοδίαιτοι «ψυχῇ τε καὶ σώματι» ἐπαναφέρομε στὸ προσκῆνιο τοῦ λόγου τὰ

αὐτονόητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς καὶ ὁμολογοῦμε ἔμπρακτα τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὴν γιὰ αἰῶνες τροφὸν μας Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. «Ὁμολογοῦμε τὴν εὐεργεσίαν καὶ οὐ κρύπτομεν τὸ ἔλεος».

Δὲν μποροῦμε νὰ μὴν σταθοῦμε σὲ αὐτὴ τὴν ὀλότητα τῆς ζωῆς μας. Δὲν μποροῦμε νὰ μὴν κηρύξουμε πρὸς ὄλες τὶς κατευθύνσεις ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ ἄρτος, ἡ ζωὴ καὶ ἡ πόσις μας εἶναι ἐμποτισμένες καὶ περιεκτικῆς ἀπὸ τὸ «Φαναριώτικο» ἐδεσματολόγιο. Θὰ ἦταν ἀχαριστία νὰ μὴν διαλαλήσουμε μὲ καλὴ ὑπερηφάνια τὴν καταγωγὴν μας καὶ νὰ μὴν στηρίξουμε τὴν συνιστώσα τῆς ζωῆς μας.

Μὲ ἀφορμὴ αὐτὴ ἐδῶ τὴν πανηγυρικὴν, ἀλλὰ καὶ συνάμα σύμμετρη μὲ τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας Τράπεζα ἐπαναδιατυπώνουμε τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν τιμὴν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν τροφὸν καὶ Μητέρα μας, τὴν Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ διατρανώνουμε, Παναγιώτατε, τὴν διάθεσί μας νὰ εἴμαστε διαρκῶς ὁμοτράπεζοι καὶ ὁμόνοες στὴν διακονία τοῦ «ἄρτου τῆς ζωῆς τοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντος».

Μὲ τὴν ὀλοκάρδιο αὐτὴ εὐχὴ ἐγείρω τὸ ποτήριον αὐτὸ εἰς ὑγίαν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ εἰς ἀπαρχὴν νέας κοινῆς πορείας μας σὲ κάθε τί, πού συνάδει μὲ τὴν ἀνάδειξιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

**Προσλαλιά πρὸς
τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερώνυμον
ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει
αὐτοῦ εἰς τὴν
Ἱ. Μητρόπολιν
Χαλκηδόνος**

(11.5.2008)

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Χαλκηδόνος, ἡ ἐσχάτη ἄσιανὴ καὶ πρώτη τῇ τάξει Ἱ. Μητρόπολις τοῦ σφαδάζοντος Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, Σᾶς ὑποδέχεται σήμερον ἐν πάσει τιμῇ, χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει.

Διότι ἦλθατε, Μακαριώτατε, μετὰ τῆς τιμίας Σας Συνοδείας εἰς τὴν κατὰ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν «πόλιν τῶν τυφλῶν», τὴν Χαλκηδόνα ἢ Καλχηδόνα, κτισθεῖσαν τὸ 685 π.Χ. ὑπὸ Ἀρχίου τοῦ ἡγήτορος τῶν Μεγαρέων ἀποίκων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν τὸ Πανελλήνιον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ τὸν περιφημον μάντιν καὶ οἰωνοσκόπον τῆς ἐποχῆς καὶ ἀπόγονον τοῦ Ἀπόλλωνος Κάλχαν τὸν Θεστορίδην, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλονται σπουδαῖοι χρησμοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ἀπολαμβάνοντα μεγάλης ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ.

Δὲν γνωρίζομεν δὲ τί θὰ ἐχρησιμοδοτεῖ σήμερον ὁ μάντις αὐτός, ἐὰν δὲν ἐστείρευεν ἡ πηγὴ καὶ ἀπώλετο τὸ μαντεῖον.

Ἦλθατε εἰς τὴν Χαλκηδόνα, ὅπου ἐμαρτύρησεν ἡ Ἁγία ἔνδοξος μεγαλομάρτυς καὶ πανεύφημος Εὐφημία, ὅπου καὶ ὁ ναὸς αὐτῆς ἔκειτο πιθανῶς ἐπὶ ἐρειπίων ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐντὸς μαγευτικοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ὅπου συνῆλθεν ἡ Ἁγία Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (451), ἡ κατοχυρώσασα τὰ δίκαια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διὰ τοῦ περιφήμου ΚΗ΄ κανόνος αὐτῆς, εἰς προάστειον τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ Μέγας ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Δρυός (403/4).

Ἦλθατε εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Χαλκηδόνος, ἐκ τῆς ὁποίας προήρχοντο συνήθως οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκόσμησαν Ἅγιοι, διαπρεπεῖς Ἱεράρχαι καὶ εἶτα τινες Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι, ὅπως οἱ Ἀδριανός, Νικήτας Α΄, Κοσμάς καὶ Ἰωάννης, Διονύσιος Δ΄, Γαβριὴλ Γ΄, Ἰωαννίκιος Γ΄, Ἀνθιμος Γ΄, Ἀγαθάγγελος, Γερμανός Ε΄, Γρηγόριος Ζ΄, Μάξιμος Ε΄, Μελίτων, Βαρθολομαῖος Α΄, Ἰωακείμ Β΄ κ.ἄ.

Μακαριώτατε,

Ἡ χαρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀποτελεῖ σπινθήρα τῆς μεγάλης τοιαύτης, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς παρουσίας Σας ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐντὸς τῶν χιλιοπατημένων αὐλῶν καὶ ἀτραπῶν της.

Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ πηγάζει, οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐπισκέπτεσθε τὴν Βασιλεύουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι γνωστὴ ἦτο ἡ προσωπικότης Σας εἰς τὸ Φανάριον ἐκ τῆς προτέρας τιμίας διακονίας Σας, ἡ ὁποία συνεδέετο μὲ φιλικούς καὶ ἀγαθοὺς δεσμούς, οὐ τοὺς συνήθεις, οὐδὲ τοὺς τυχόντας καὶ ἀναστρέψιμους τουλάχιστον μέχρι τῆς σήμερον.

Προσέτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς θεοπέμπτου καὶ εὐλογημένης ἀναρρήσεώς Σας εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πιστοποιήσατε τὴν ταυτότητα τοῦ σεπτοῦ Σας προσώπου, διακρινομένου διὰ τὴν σεμνότητα, ἀσκητικότητα, ἀπλότητα, τοὺς χαμηλοὺς τόνους, τὴν ἀποφυγὴν τῆς ἐπιδεικτικότητος, τὸ ἀθόρυβον τῆς βιωτῆς καὶ ἐργασίας, τὴν λιπαρὰν μόρφωσιν καὶ ἄλλα πολλὰ.

Συγχρόνως, τέλος, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐρχόμενος ἐκ τοῦ κλεινοῦ ἄστεως, διέβητε τὸν Ἑλλήσποντον ὡς ἄλλος Ἰάσων καὶ ἡγήτωρ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὄχι

Τοῦ

Δρος Ἀθανασίου Παπᾶ,
Μητροπολίτου Χαλκηδόνος

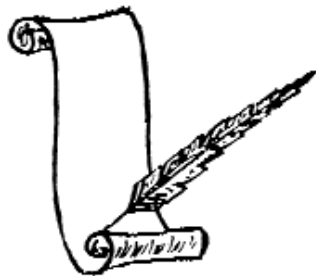
διὰ νὰ λάβετε, ἀλλὰ διὰ νὰ προσκυνήσετε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ «ἀποκείμενον» ὅμως σήμερον οὐχὶ εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ παρὰ τὸ χρυσὸν κέρας τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων. Εἰς τὴν ἄλλοτε «Σκηνίτιδα Ἐκκλησίαν», τὸν «οἶκον τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ ἐπὶ αἰῶνας καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὰς ἡμέρας μας νὰ ἐκπέμπει τὸ φῶς του ἀνὰ τὴν οἰκουμένην.

Μακαριώτατε,

Ἡ τῆς Ἐκκλησίας ὀγκῶς πορεύεται διαχρονικῶς μεταξὺ νηνεμίας καὶ τρικυμιῶν. Αὐτὴν τὴν νηνεμίαν χρειαζόμεθα εἰδικῶς σήμερον. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ μᾶς τὴν χαρίσετε.

Ὑψώσατε τὰς ἀγίας Σας χεῖρας καὶ εὐλογήσατε τὴν Ἱ. Μητρόπολιν ταύτην.

Πολλὰ καὶ ὄλβια τὰ ἔτη Σας.

**Ἀντιφώνησις τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κατὰ τὴν
δεξίωσιν εἰς τὴν
Ἱερὰν Μητρόπολιν
Χαλκηδόνος**

(11.5.08)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα, ἅγιε Χαλκηδόνας
κ. Ἀθανάσιε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος, κ. Γενικὲ Πρόξενε
Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ λοιποὶ παριστάμενοι,

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀντικρὺ τῆς «Πόλεως» Μεγαλόνυμον Χαλκηδόνα.
Εἰς τὴν Χαλκηδόνα, πὺ καθόρισε πράγματα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς
τὴν Χαλκηδόνα, πὺ ζῆ καὶ ἀντέχει.

Τὸ Χριστολογικὸ δόγμα καὶ ἡ θέσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινου-
πόλεως μέσα στοῦ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔκλεισαν ἅπαξ καὶ διαπαντὸς ἐδῶ.

Εἶναι, λοιπόν, ἓνα ὁρόσημο ἡ Χαλκηδόνα.

Εἶναι ἓνας σταθμὸς γιὰ τὸ «πῶς» καὶ τὸ «εἶναι» τῆς Ἐκκλησίας. Χωρὶς
ὄλα ὅσα ἔχουν λάβει χώρα ἐδῶ ὄλα τὰ τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦταν διαφορετι-
κά. Ὅμως, ὅσα ἐθέσπισε ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, πὺ συνήλθε τὸ 451
μ.Χ. ἐδῶ, μὲ τὴν χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν πρεσβεία τῆς Πολιούχου
μάρτυρος Εὐφημίας ἄλλαξαν τὸν ροῦν τῶν πραγμάτων καὶ ἔδωκαν ἄλλη
πνοὴ σὶς ὑποθέσεις Τῆς.

Τὸ πόσο θὰ μπορούσαμε νὰ ὀρθοδοξοῦμε χωρὶς τὸν Ὅρο τῆς Συνόδου
αὐτῆς εἶναι σαφὲς καὶ πασίγνωστο. Ὅπως σαφὲς καὶ πασίγνωστο εἶναι τὸ
πόσο δυσχερῆ καὶ ἀδιάγνωστα θὰ ἦταν τὰ θέματα τῆς ἐσωτερικῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς διεξαγωγῆς χωρὶς τὴν ὑπεραρχικὴ ἐκκλησιολογικὴ θεώρησι τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σύμφωνα μὲ τὸν 28ο Κανὸνα τῆς
ἴδιας Συνόδου.

Ἔχει πάντα λοιπόν, διαχρονικὴ ἐπικαιρότητα ἡ Χαλκηδόνα. Ἡ προφη-
τικὴ φωνὴ τοῦ Ἐπισκόπου Λαοδικείας Νουεχίου ὅτι: «ἡ δόξα τοῦ Θρόνου
Κωνσταντινουπόλεως δόξα ἡμῶν ἐστίν· τῆς γὰρ ἐντεῦθεν τιμῆς καὶ ἡμεῖς με-
τέχομεν, ἐπειδὴ καὶ τὰς μερίμας ἡμῶν ἀναδέχεται»· διατυπώνει περιλη-
πτικῶς τὸ ὄντολογικὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός.

Αὐτὴ τὴν διαρκῶς νεάζουσα Χαλκηδόνα πίσι καὶ πρακτικὴ ἐπαναβεβαι-
ώσαμε τίς ἡμέρες πὺ πέρασαν στὴν ἐπίσκεψί μας αὐτὴ στοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριαρχεῖο. Γεμάτοι ἀπὸ ἐμπειρίες καὶ θάρρος ἐπιστρέφουμε εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς.

Θέλω ἐπίσης, ἀπὸ καρδίας νὰ Σᾶς εὐχηθῶ τὰ κρεῖττονα, Σεβασμιώτατε
ἅγιε Χαλκηδόνας, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς ποιμαντορικῆς εὐθύνης τῆς πολὺ βα-
ρειᾶς αὐτῆς Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἔχετε ἀναλάβει
παρακαταθήκη παλαιὰν καὶ πρόσφατον. Δὲν μπορῶ τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ μὴν
ἀναφερθῶ στοῦ Μακαριστοῦ Γέροντα Χαλκηδόνας Μελίτωνα, τὸν πολὺ καὶ
σοφὸ! καὶ εἰς τὸν βαρέως ἀσθενοῦντα ἄμεσον προκάτοχό Σας, Γέροντα Νι-
κομηδείας Ἰωακείμ, τὸν πραῦ, ἡσύχιον καὶ ἄρχοντα, τῶν ὁποίων δύο τοὺς
σταυροὺς τῆς ἀσθενείας τοὺς μὲ αὐτοθυσία ἐβαστάσατε. Εἴμαστε ὄλοι μας
βέβαιοι γιὰ τὴν συναίσθησι τῆς εὐθύνης καὶ τὴν ἐπιτυχῆ σὺν Θεῷ ἐκβασιν
τῆς ποιμαντορίας Σας.

Κατακλείοντας, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὴν ἐπίσκεψί μας αὐτὴ στὴν Μη-
τέρα μας, Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, μὲ τὴν ὁμορφῆ δεξίωσι αὐτὴ στὴν

ἱστορικὴ Μητρόπολι τῆς Χαλκηδόνος ὑψῶ τὸ ποτήριον εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ ὑμέτερον Σεπτὸν πρόσωπον καὶ τὸν Πανίερον Θε-

σμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ εὐχέσθε γιὰ τὴν κραταίωσι τῶν ἀκατάλυτων ἐκκλησιαστικῶν μας δεσμῶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10ῃ Μαΐου 2008

**Πρακτικὸν
Συμφωνίας κατὰ
τὰς διμερεῖς
συνομιλίας εἰς τὰ
πλαίσια τῆς εἰρηνικῆς
ἐπισκέψεως
εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν
Πατριαρχεῖον τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου**

Εἰς τὰ πλαίσια τῆς Εἰρηνικῆς Ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διεξήχθησαν, ὡς εἴθισται, διμερεῖς συνομιλίας συμπροεδρευόντων τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου, καὶ τῆ συμμετοχῆ ἀπὸ πλευρᾶς μὲν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πέργης κ. Εὐαγγέλου, Περγάμου κ. Ἰωάννου, Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνος, Σεβαστείας κ. Δημητρίου καὶ Μύρων κ. Χρυσοστόμου, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἐλπιδοφόρου Λαμπруνιάδου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ Ἐντιμολογιωτάτου κ. Βασιλείου Σταυρίδου, Καθηγητοῦ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, ἀπὸ πλευρᾶς δὲ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Προκοπίου, Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου, Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου καὶ Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλεξίου καὶ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Κυρίλλου Μισιακούλη, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ συνομιλίας διεξήχθησαν εἰς θερμὸν κλίμα ἀδελφосύνης καὶ εἰλικρινείας, ἁρμονικῆς συνεργασίας καὶ ἀλληλεγγύης, εἰς ἐπισφράγησιν τῶν ἀδιασπᾶστων ἱστορικῶν καὶ ἄλλων δεσμῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὰς συνομιλίας συνεζητήθησαν τὰ κάτωθι θέματα:

Α) Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ ἔτους 1928, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν Μάιον τοῦ ἔτους 2004.

Πρὸς τοῦτο, συνεφωνήθη ὅτι:

1. Εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐναρμόνισιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν ὡς ἄνω Πρᾶξιν ἢ ἑναρξίς τῆς καταλλήλου διαδικασίας τροποποιήσεως τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ ἰσχύοντος Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Μέχρι τῆς ὀλοκληρώσεως τῆς ὡς ἄνω διαδικασίας θὰ τηρῶνται ὅλοι οἱ Ὅροι τῆς εἰρημένης Πράξεως.

3. Ὁλοκληρουμένης τῆς προετοιμασίας διὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἀποσταλήσεται οὗτος ἐν σχεδίῳ ὀφειλετικῶς ἐγκαίρως τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ πρὸ τῆς ψηφίσεως αὐτοῦ, πρὸς ἔκφρασιν γνώμης καὶ συμφωνίας. Ἡ αὐτὴ διαδικασία συνεφωνήθη ὅπως τηρῆται καὶ διὰ πᾶν νομοθέτημα ἀφορῶν εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ὅταν ταῦτα ἄπτονται τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν.

Β) Ἡ ἀπόσπασις κληρικῶν τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς διακονίαν εἰς τὰς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Συνεφωνήθη ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος λάβῃ τὰς ἀπαραιτήτους ἀποφάσεις.

Γ) Ἡ παρὰ τῆ Εὐρωπαϊκῆ Ἐνώσει ἐκπροσώπησις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἀναγνωρισθείσης τῆς ἀδερῆτου ἀνάγκης ἐνιαίας ἐκφράσεως τῆς φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας παρὰ τῆ Εὐρωπαϊκῆ Ἐνώσει, αἱ ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι συνεφώνησαν ὅπως κινηθοῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀπαραιτήτων θεσμικῶν ἀλλαγῶν διὰ τὴν ἐνιαίαν ταύτην ἔκφρασιν.

Δ) Τὸ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Διεπιστώθη ὅτι τὸ ἐπίπεδον ἐκπροσωπήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῆ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἀντάξιον τοῦ κύρους καὶ τῆς θέσεως τῆς Πρωτοθρόνου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ συνεφωνήθη ὅτι τὸ θέμα τοῦτο χρήζει τῆς καταλλήλου ἀναβαθμίσεως.

Αἱ συνομιλῖαι ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ ἀδελφικῶν αἰσθημάτων μετὰ τῶν δύο Προκαθημένων καὶ χρηστῶν ἐλπίδων διὰ στενὴν συνεργασίαν καὶ συμπόρευσιν ἐν πᾶσιν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὀρθοδόξου μαρτυρίας καὶ τῆς ὁμοψυχίας τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας.

Τὰ οὕτως συμφωνηθέντα τυγχάνουν ἐπ' ἀναφορᾷ πρὸς τὰς Ἱερὰς Συνόδους τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
τῆς Ἁγίας Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου
† Ἀρχιμ. Ἐλπιδοφόρος Λαμπруνιάδης

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
† Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης

**Πρόγραμμα
Ἐπισκέψεως τῆς
Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
εἰς Ἀθήνας καὶ
Ἱ. Μητρόπολιν
Λαρίσης καὶ
Τυρνάβου**

(13-17 Μαΐου 2008)

Τρίτη 13 Μαΐου 2008

- 08.05 Ἀναχώρησις τῆς Α.Θ.Παναγιότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ διὰ Τουρκικῶν Ἀερογραμμῶν ἐκ ΚΠόλεως.
- 09.30 Ἄφιξις εἰς ἀερολιμένα Ἀθηνῶν.
Ἐποδοχή.
Μετάβασις καὶ ἐγκατάστασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.
- 12.30 Ἐπίσκεψις εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον, ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν.
- 13.00 Γεῦμα παρατιθέμενον ὑπὸ τῆς Α. Μακαριότητος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β', πρὸς τιμὴν τῆς Α.Θ.Παναγιότητος καὶ τῆς συνοδείας Αὐτοῦ ἐν τῷ καταλύματι Αὐτοῦ. Προποσίεις.
- 17.30 Ἄφιξις εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ν. Ἰωνίας καὶ Ν. Φιλαδελφείας.
- 18.00 Ἀποκαλυπτήρια ἀνδριᾶντος Πατριάρχου Κωνσταντίνου Στ' εἰς Ν. Φιλαδέλφειαν.
Τέλεσις Τρισαγίου ἐνώπιον τοῦ ἀνδριᾶντος ὑπὸ τῆς Α.Θ.Παναγιότητος.
Προσφώνησις Σεβ. Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καὶ Ν. Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνου.
Προσφώνησις Δημάρχου Ν. Φιλαδελφείας κ. Στ. Κόντου.
Ὁμιλία Α.Θ. Παναγιότητος.
- 19.00 Ἐπίσκεψις εἰς τὸ Δημαρχεῖον Ν. Φιλαδελφείας - Ἀνταλλαγὴ ἀναμνηστικῶν δώρων.
- 19.30 Ἐπίσκεψις εἰς τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ Δήμου Ν. Φιλαδελφείας - Ἀκρόασις τοπικῶν Ἀρχόντων.
- 20.00 Δεῖπνον εἰς τὸ ἐστιατόριον «Κένταυρος» ἐντὸς τοῦ ἄλλους τῆς Ν. Φιλαδελφείας.

Τετάρτη 14 Μαΐου 2008

- 11.15 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου διὰ ἀεροδρομίου Ἐλευσίνος.
- 12.00 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου διὰ Λάρισαν.
- 13:00 Ἄφιξις εἰς 110 Πτέρυγα Μάχης Λαρίσης.
Συνάντησις γνωριμίας μετὰ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως εἰς 110 Π.Μ.
- 14:00 Ἀνεπίσημον Γεῦμα εἰς Ξενοδοχεῖον Larissa Imperial.
- 18:30 Ἄφιξις εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ χῶρον, προσφώνησις ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Λαρισαίων κ. Κωνσταντίνου Τζανακούλη, ἀντιφώνησις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος.
- 19:00 Δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος.
Προσφώνησις ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου - Ἀντιφώνησις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος.

- 19:15 Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ. Παναγιότητός του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.
Ὁμιλία Α.Θ. Παναγιότητος.
- 21:00 Πέρας Ἑσπερινοῦ.
- 21:30 Ἄφιξις εἰς Ἐπισκοπεῖον - Αἴθουσα Θρόνου.
- 22:00 Δεῖπνον, παρατιθέμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Λαρισαίων κ. Κ. Τζανακούλη. Πρόποσις Α.Θ. Παναγιότητος
- 23:00 Ἐπιστροφή εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Πέμπτη 15 Μαΐου 2008

- 07:15 Ὁρθρος, χοροστασία Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.
- 08:00 Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία.
- 09:45 Προσφωνήσεις.
- 10:30 Λιτανεία, συμμετεχόντων τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ Ἀρχιερέων ἕως τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς πόλεως.
- 11:00 Ἀρτοκλασία, σύντομος Ὁμιλία Α.Θ. Παναγιότητος εἰς κεντρικὴν πλατεῖαν.
- 11:15 Ἀναχώρησις Α.Θ. Παναγιότητος καὶ Α. Μακαριότητος ἀπὸ τῆς κεντρικῆς πλατείας.
- 12:45 Ἐπίσημον Γεῦμα εἰς 110 Π.Μ. Ἀνταλλαγὴ Προπόσεων.
- 14:15 Ἀναχώρησις ἀπὸ 110 Π.Μ. δι' Ἀθῆνας.
- 15:00 Ἄφιξις εἰς Ἐλευσίαν.

- 15.45 Ἐγκατάστασις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.
- 19.30 Δεξιώσις-Δεῖπνον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Lydra Palace Athens
Ἐπίδοσις βραβείου «Woodrow Wilson Public Award».

Παρασκευή 16 Μαΐου 2008

- Μετάβασις εἰς τὸ Παρατηρητήριον Πάρνηθας.
- Ἐπίσκεψις εἰς Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, Εἰς Πρωθυπουργόν,
Εἰς Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν,
Γεῦμα παρατιθέμενον ὑπὸ τῆς Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν,
Ξενάγησις-Περίπατος- Ὁμιλία πρὸς τοὺς παρισταμένους.
- 20.00 Κεντρικὴ ἐκδήλωσις ὁλοκληρώσεως τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ περιβάλλον, μετὰ δεῖπνου ἐν τῷ Μεγάλῳ Μουσικῆς Ἀθηνῶν, με κεντρικὸν ὁμιλητὴν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον.

Σάββατον 17 Μαΐου 2008

- 09.00 Ἀναχώρησις ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου δι' ἀερολιμένα Ἀθηνῶν.
- 10.30 Ἀναχώρησις διὰ Πόλιν.

**Προσφώνησις τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κατὰ τὸ
γεῦμα πρὸς τιμὴν
τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
εἰς Ἀθήνας**

(13.05.2008)

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ λοιποὶ συνδαιτυμόνες,

Μόλις μία ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή μας ἀπὸ τὸ «Φανάρι», πρὶν ἀκόμη συνέλθουμε ἀπὸ τὴν καλὴ ἔκπληξι καὶ ἀπ' ὅσα ζήσαμε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν «Πόλι» τῆς Ρωμηοσύνης, ἔχουμε τὴν χαρὰ νὰ παρατείνουμε τὰ γεγονότα καὶ «τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν» μας μὲ ἀντίστροφη ἐκδοχή.

Ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους στὴν Ἀθήνα.

Κάθε ἐπίσκεψί Σας, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐδῶ εἶναι ἀκόμη μία εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπεκτείνεται καὶ νὰ ἰσχυροποιεῖται ὁ δεσμὸς τῆς κατ' ἄμφω συγγενείας, πνευματικῆς καὶ ἱστορικῆς, τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας μὲ τὴν θυγατέρα καὶ ἀδελφὴ τῆς.

Εἶναι ἐπίσκεψι Πατέρα πρὸς τὰ τέκνα του. Καὶ μόνον ἡ παρουσία Σας, μᾶς ἐμπνέει τὸ θάρρος καὶ τὴν διάθεσι νὰ συνεχίσουμε ὅλοι μας ἐδῶ τὴν πορεία καὶ τὴν ἐν ὑπομονῇ ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Δὲν μπορεῖ διαφορετικὰ νὰ ζήσουμε τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι κοινωνίαν, ἐὰν δὲν ἀξιοποιοῦμε τὴν μέχρι τώρα ἀγιοπνευματικὴ παραγωγή τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς χαλκευθέντας μεταξὺ μας δεσμούς. Θὰ ἦταν ἀνώφελο γιὰ ὅλους μας νὰ μὴν βάζουμε μέσα στοῦ ἐκκλησιολογικὸ πλαίσιο κάθε δυνατότητα ποὺ μᾶς παρουσιάζεται, γιὰ νὰ ἐπαναπροσδιορίζουμε τὴν ταυτότητά μας.

Αὐτὸς ὁ ἐπαναπροσδιορισμὸς μας καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ διακονία τῆς Ἐκκλησιατικῆς μας εὐθύνης μὲ τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς συνθήκες ποὺ ἀπαιτεῖ καὶ ἀξιώνει τὸ σήμερον εἶναι τὸ πιὸ ἀληθινόν, ἀλλὰ καὶ δύσκολο κομμάτι τοῦ ρόλου τῆς

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὴ συνάντησή τους στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν (13.5.2008).

Ἐκκλησίας. Δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἀκούσουμε «τί τὸ πνεῦμα λέγει τῇ Ἐκκλησίᾳ». Δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν ἐμφάνεια στὸ σύγχρονο κόσμο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας.

Ἀπ' αὐτή, Παναγιώτατε, τὴν βαθεῖα συναίσθησι τῆς εὐθύνης Σας, γιὰ τὴν μὲ κάθε τρόπο ἐπιμαρτυρία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διδασκόμεθα καὶ ἀντλοῦμε δύναμι στὴ νέα μας ποιμαντικὴ διακονία.

Χαιρόμαστε γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ σχέσι, πού ἔχουμε μὲ τὴν χάρι Του ἀπὸ πολλῶν χρόνων συνάψει, καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ θεωρεῖτε ὅλους μας συγγεωργούς στὴν καλλιέργεια καὶ σπορὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ

λόγου. Θέλουμε νὰ μεταγγίζουμε ζωὴ ἀπὸ τὸν ἀκένωτο κρατῆρα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ γι' αὐτὸ κάθε φορὰ πού θὰ μᾶς δίδεται ἡ χαρὰ τῆς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον κοινωνίας, θὰ τὴν θεωροῦμε μιὰ ἀκόμη εὐλογία τοῦ Κυρίου μας.

Καλῶς ἦλθατε. Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ διαμονὴ καὶ πολλὴ δύναμι στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ἱεροῦ Σας χρέους ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπὸ βάθους καρδίας γιὰ τὴν ἀβραμιαία καὶ καρδιακὴ φιλοξενία Σας εἰς τὴν «Πόλι» καὶ ἐγείρω τὸ ποτήριον τοῦτο εἰς ὑγίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ πεφιλημένε
ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ κύριε Ἱερώνυμε,
Ἱερώτατοι ἀδελφοί,
Ἀγαπητοὶ συνδαιτυμόνες,

Ὁ Ἀναστάς Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!

Εἶναι ἰδιαίτερα ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις νὰ παρακαθήμεθα εἰς κοινὴν τρά-
πεζαν ἐνταῦθα εἰς ἡμέρας Πασχαλίου εὐφροσύνης, μάλιστα δὲ τὸ πρῶτον
μετὰ τὴν ἐν ὥραις αἰσίαις ἀνάδειξιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, πεφιλη-
μένου καὶ περισπουδάστου ἀγίου ἀδελφοῦ, ἀπὸ Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ
Λεβαδείας εἰς Ἀρχιεπίσκοπον τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν.

Ἐστερήθημεν τῆς ἀγαλλιάσεως νὰ Σᾶς ὑποδεχθῶμεν, Μακαριώτατε, κατὰ
τὴν παρελθοῦσαν Τεσσαρακοστὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀναβληθεί-
σης τότε τῆς εἰρηνικῆς ἐπισκέψεώς Σας εἰς τὰς αὐλὰς τῆς κοινῆς πάντων
ἡμῶν Μητρὸς καὶ Τιθηνοῦ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς τὴν πρῶ-
την εὐθύνην καὶ τὸν πρῶτον σταυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας φερούσης, συνεπεία
τῆς προσκαίρου μικρᾶς –εὐτυχῶς– δοκιμασίας τῆς ὑγιείας Σας. Ὅμως εἴχο-
μεν τὴν χαρὰν καὶ τὴν τιμὴν νὰ Σᾶς ὑποδεχθῶμεν ἐντὸς τῆς ἀρξαμένης ἀνα-
στασίμου περιόδου μετὰ τῆς τιμίας Συνοδείας Σας εἰς τὴν ἔδραν ἡμῶν. Τὸ
Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε ὡς τὴν μη-
τρικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν πάντοτε περισσεύουν τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα καὶ
ἡ στοργὴ ὑπὲρ πασῶν τῶν τέως θυγατέρων καὶ ἤδη ἀδελφῶν Ἀγιωτάτων
Ἐκκλησιῶν, τῶν ἀγίων Ποιμένων των καὶ τοῦ Χριστωνύμου πληρώματός
των. Καὶ ἐκεῖ ἐκορυφώθη ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη διὰ τοῦ ἱεροῦ Συλλει-
τούργου ἡμῶν, τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετοχῆς εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ
Κυρίου καὶ τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς.

Μακαριώτατε,

Ἔχομεν τὴν εὐλογίαν νὰ Σᾶς γνωρίζωμεν ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν. Εἰς τὸ
σεβάσιμον πρόσωπόν Σας πάντοτε διεκρίναμεν ἀδρᾶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
καλοῦ Ποιμένος, τοῦ τιμίου ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ λαμπροῦ Θεολό-
γου, τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος, τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἀνοικτῶν ὀριζόν-
των, τῶν συγχρόνων προβληματισμῶν καὶ τῶν μεγάλων ὀραματισμῶν, παρὰ
τὴν συνειδητὴν ἐπιλογὴν τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τὴν ἀτελέσφορον ἐπιδίωξιν τοῦ νὰ
εὐρίσκεισθε ἐπὶ μονίμου βάσεως εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς δημοσιότητος. Ἡ Χά-
ρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται μετὰ παρησιάσεως! Τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου δὲν ἐπι-
τελεῖται προηγουμένων σαλπικτῶν. Τὸ ἔλεός Του ἐπισκέπτεται τὸν ἄνθρω-
πον περισσοτέρας φορᾶς ἐν τῷ κρυπτῷ. Τὸ Πνεῦμα Του πνέει ὡς πνοὴ
αὔρας λεπτῆς. Τὰ γνωρίζετε ὅλα αὐτὰ καλῶς, διὰ τοῦτο καὶ ἔχετε ἐπιλέξει
τὴν σεμνότητα καὶ ἀθορυβίαν, μέσα εἰς τὴν εἰρήνην τῆς ὁποίας ἔχετε ἐπιτε-
λέσει ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά, χριστοτερπῆ, θεάρεστα καὶ λαοσωτήρια.
Εἴσθε ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς, ἀληθῆς ἀσκητῆς, ἀφάνταστος, ἄτυφος,
ἐνδοσκάπτῆς. Διὰ τοῦτο καὶ Σᾶς ἐπισκιάζει ἡ Θεία Χάρις, διὰ τοῦτο καὶ Σᾶς
ἔκρινεν ἄξιον τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ ἀνέλθητε εἰς τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς

**Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
κατὰ τὸ πρὸς τιμὴν
αὐτοῦ γεῦμα τοῦ
Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος
κ. Ἱερωνύμου**

(13 Μαΐου 2008)

Ἄγιωτάτης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἀναλάβητε ἔργον προεδρείας πολλῶν ἀδελφῶν.

* * *

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπείας Σας θὰ προαχθοῦν εἰς βάθος καὶ εὖρος αἱ ἀδελφικαὶ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὄχι μόνον μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ὄνομα ἐνότητος καὶ εἰρήνης καὶ συνεργασίας ἀγαστῆς, ἐν Πίστει καὶ Ἀγάπῃ καὶ Ἀληθείᾳ Χριστοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου. Εἴμεθα βέβαιοι, ἐπίσης, ὅτι ὅλοι οἱ το-

μεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι θὰ γνωρίσουν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ πληρώματος. Ἡ μέχρι τοῦδε ἱερατικὴ καὶ ἀρχιερατικὴ πορεία Σας προκηρύσσουν καὶ προμνηστεύονται ταῦτα πάντα. Ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ γνωρίζετε ὅτι τόσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅσον καὶ ὁ Κυρηναῖος τοῦ Πατριάρχης τοῦ Γένους, εὐρισκόμεθα καὶ θὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ πλευρόν Σας, ἐν ἀγάπῃ ἐκτενῆ καὶ ἐν προσευχῇ ἀδιαλείπτῳ. Καὶ Κύριος ὁ Θεὸς εἶθε νὰ κρατῆνῃ τὴν δεξιάν Σας εἰς ἔτη πλεῖστα, φωτεινά, εἰρηνικά καὶ σωτήρια.

Ἐγείροντες τὸ ποτήριον ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀντιλήψεως Θεόθεν τῆς Ὑμετέρας φιλάτης Μακαριότητος, ἐπιφωνοῦμεν: Χριστὸς ἀνέστη!

**Προσφώνησις τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου
Νέας Ἰωνίας καὶ
Φιλαδελφείας πρὸς
τὴν Α.Θ.Π.
τὸν Οἰκουμενικὸν
Πατριάρχην
κ. Βαρθολομαῖο**

(13 Μαΐου 2008)

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Δέσποτα,
Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,
Κύριοι ὑπουργοί - Δήμαρχοι
Λαὲ τοῦ Θεοῦ περιούσιε.

Μὲ τὸν νικητήριον καὶ ἐλπιδοφόρον παιάνα τῆς Ἐκκλησίας «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», σὰς ὑποδεχόμεθα Παναγιώτατε Δέσποτα εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Ν. Φιλαδελφείας, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσωμεν καθήκον ἱερόν, πρὸς μίαν μεγάλην καὶ μαρτυρικήν προσωπικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους, τὸν αἰοίδιμον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον ΣΤ΄, τὸν πρόσφυγα, τὸν ἐνταῦθα ἐκμετρήσαντα τὸ ζῆν, πρὸ ἑβδομήκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν.

Παναγιώτατε,
μὲ ἀνεκκάλητον συγκίνησιν καὶ χαρὰν, δοξολογοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναστάτου Σωτήρος Χριστοῦ, Σὰς καλωσορίζομεν, μετὰ τῆς Τιμίας Συνοδείας Ὑμῶν, εἰς τὸν Τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος, τρόπον τινά, ἀποτελεῖ σημαντικὸν ἱστορικὸν σύνδεσμον, μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἐδῶ προσέφυγεν καὶ ἐγκατεστάθη ὁ μαρτυρικὸς Προκάτοχος τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος Κωνσταντῖνος ΣΤ΄, ὅταν, κατὰ τὰς ἀνεξιχνιάστους βουλὰς τοῦ Κυρίου, ἀποξενωμένος τῆς περιβλέπτου σκοπιᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀντήλλαξαν τὸν Πατριαρχικὸν Μανδύαν μὲ τὸν προσφυγικὸν καὶ τὴν Πατριαρχικὴν Ράβδον μὲ τὴν βακτηρίαν τοῦ ὀδοιπόρου, διασώσας ἔτσι καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν καὶ ἀξιοπρέπειαν τοῦ Γένους.

Ἡ νεόδητος, τότε, Πόλις τῆς Ν. Φιλαδελφείας κατέστη τὸ νέον «Φανάρι» τοῦ πρόσφυγος Πατριάρχου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀκυβέρνησε καὶ ἐδίδαξεν τὰς καρδίας τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσεως, τῆς σεμνοτάτης αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς πραγματικῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως.

Ἡ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴσταθε σήμερον, Παναγιώτατε, εἶναι ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένη καὶ ποτισμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς τιμίους ἰδρώτας τῶν Προσφύγων Ἀδελφῶν μας, πού διωγμένοι ἀπὸ τὰς ἀλησιμονήτους πατρίδας τῆς Ἰωνίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ρωμυλίας ἦλθαν ἐδῶ διωκόμενοι καὶ γυμνητούοντες, μὲ τὴν πίστιν ὅμως βαθεῖα ριζωμένη εἰς τὰς καρδίας των, λιτανεύοντες τὰ ἱερὰ κειμήλια, τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ρωμοσύνης.

Ἦλθαν ἐδῶ, πτωχοί, ρακένδυτοι καὶ κατατρεγμένοι, σὲ τόπο μέχρι τότε, ἄγνωστο καὶ τραχύ. Καὶ ὅμως ἐρίζωσαν. Καὶ ὕστερα ἐκάρπησαν μὲ τὸν ἰδρῶτα των. Ἔργασθησαν σκληρὰ καὶ ἐμεγαλουργήσαν, διότι ἤθελα νὰ δημιουργήσουν, νὰ ἀναστήσουν τὴν παλαιὰν καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν νέαν του πατρίδα.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματά του, ὁ πρόσφυγικὸς Λαὸς μας, εἶχεν τὴν ἀνέγερση τῶν παλαιότερων Ἐκκλησιῶν τῆς Πόλεώς μας, μερικὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἔκτισεν ὁ ἴδιος μὲ προσωπικήν ἐργασίαν, καὶ τὰς ἐπροίκησεν, μὲ τὰ τιμαλφῆ καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια πού μετέφερε ἐκ τῶν πατρογονικῶν του ἐστιῶν, μεταλαμπαδεύσας ταυτοχρόνως τὴν παλαιὰν, ἀλλὰ πάντοτε ζωντανήν, πνευ-

ματικήν καὶ πολιτιστικήν του παράδοσιν, βιώνων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ ἀναπτύσσων ποικίλας πνευματικάς, πολιτιστικάς, κοινωνικάς καὶ φιλανθρωπικάς δραστηριότητας, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν προγόνων του. Ὁ Λαὸς αὐτὸς Παναγιώτατε οὐδέποτε ἐπέτρεψε τὴν εἰσβολὴν τῆς λήθης εἰς τὴν μνήμην του. Δὲν ἐλησμόνησε τὸν τραγωδίαν ποὺ ἔζησεν οὔτε, βεβαίως, τὸν αἰοίδιμον Προκάτοχόν Σας Κωνσταντῖνον ΣΤ΄. Ἀπόδειξιν τούτων ἀποτελοῦν, τόσον τὸ εὐλογούμενον σήμερον διὰ τῶν Τιμίων Χειρῶν Σας μνημεῖον –φόρου τιμῆς πρὸς τὸν αἰοίδιμον– ὅσον καὶ τὰ κατὰ καιροὺς ἔργα μνήμης ποὺ δημιουργεῖ, ὡς τὸ μνημεῖον τῶν Ἀλησμόνητων Πατρίδων, τὸ Παγκόσμιον Κέντρον Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, τὸ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος θεμελιωθὲν ἐν ἔτει 1999, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ στε-

γαζόμενον Μουσεῖον Μικρασιατικοῦ Πολιτισμοῦ «Φιλῶ Χαϊδεμένου», καθὼς καὶ ποικίλας πολιτιστικάς καὶ θρησκευτικάς ἐκδηλώσεις μνήμης. Ἐνῶ ἡ ἀφοσίωσις καὶ ὁ ἄπειρος σεβασμὸς του πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν παραμένουν πάντοτε ἰσχυροὶ καὶ ἀκλόνητοι.

* * *

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτάς, Παναγιώτατε, Σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως καταστρέψετε διὰ τῶν τιμίων Πατριαρχικῶν Σας εὐχῶν, Κλήρον καὶ Λαόν, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους καὶ δεηθῆτε ἐκτενωῶς ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ αἰοίδιμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντῖνου ΣΤ΄, αἱ μεγάλοι ἀρεταὶ τοῦ ὁποίου θὰ παραμείνουν εἰς τὴν μνήμην ὄλων, ὡς πολύτιμα διδάγματα. Ἡ μνήμη αὐτοῦ ἄς εἶναι αἰωνία.

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κύριε Κωνσταντίνε,
 Ἱερώτατοι Ἀδελφοί,
 Ἐξοχώτατοι κύριοι Ὑπουργοί,
 Ἐντιμότητα κύριε Δήμαρχε Νέας Φιλαδελφείας,
 Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστὸς Ἀνάστη!

**Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π.
 τοῦ Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου
 κ. Βαρθολομαίου
 κατὰ τὰ
 Ἀποκαλυπτήρια
 τοῦ ἀνδριάντος
 τοῦ Πατριάρχου
 Κωνσταντίνου ΣΤ΄
 εἰς Ν. Φιλαδέλφειαν**

(13 Μαΐου 2008)

Χρέος ἱερὸν καὶ παλαιὸν συνεκέντρωσεν ἡμᾶς ἐνταῦθα. Χρέος ἐναντι ἀνδρὸς ἀγίου, τοῦ μακαριστοῦ καὶ μαρτυρικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Σ΄.

Εἰς ἡμέρας θυελλώδεις καὶ τραγικὰς διὰ τὸ Γένος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν κε΄ Νοεμβρίου 1924, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Ἐνδημοῦσα Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποβιώσαντος Γρηγορίου τοῦ Ζ΄, ἐξέλεξε τὸν ἕως τότε Μητροπολίτην Γέροντα Δέρκων Κωνσταντῖνον τὸν Ἀράπογλου ὡς Κωνσταντῖνον Σ΄, Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως - Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἐπρόκειτο δι' «ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν, αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, πρῶτον δὲ τὸν τρόπον καὶ λαλιὰν προϊέμενον πρεπόντως καὶ ἐκ παιδὸς ἐκμεμελετηκότα πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς οἰκεῖα» (Β΄ Μακ. 15, 12).

Ἐκ Σιγῆς τῆς Προποντίδος καταγόμενος ὁ ἀείμνηστος, εἶχεν ἐνωρίτατα λαμπρύνει τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν του ὡς Ἐπίσκοπος Ροδοστόλου κατ' ἀρχάς, καὶ κατόπιν ὡς Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτισης τὸ πρῶτον, Τραπεζοῦντος μετὰ ταῦτα, Κυζίκου ἀργότερον καί, Γέρον Δέρκων τέλος. Ἡ ἀρετὴ του, ἡ σύνεσις του, ἡ παιδεία του, ἡ διοικητικὴ ἰκανότης του, ἡ ἀγάπη του διὰ τὴν ἐσταυρωμένην Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, τοῦ εἶχον ἐξασφαλίσαι ὄχι μόνον τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τῆς σεβασμίας Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία, εἰς τὰς δυσχειμέρους ἐκείνας ὥρας, ἐπέβλεψεν εἰς τὸ σεβάσιμον πρόσωπόν του μὲ χρηστὰς ἐλπίδας καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη τοὺς οἴακας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Δυστυχῶς ὁμως ὁ νεοεκλεγείς Πατριάρχης ἐπέπρωτο νὰ δοκιμασθῆ ἄμέσως σκληρότατα. Ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Ἀνταλλαγῆς τῶν Πληθυσμῶν, ἡ ὁποία συνεστήθη εἰς ἐφαρμογὴν τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, τὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀνταλλάξιμον, δηλαδὴ ἐκκριζωτέον καὶ ἀποπομπαῖον!... «Ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως», λέγει ἡ Ἁγία Γραφή (Σοφ. Σειρ 2, 5). Καὶ ὁ ἀείμνηστος προκάτοχος ἡμῶν ἐρρίφθη εἰς τὴν φοβερὰν κάμινον τῆς ταπεινώσεως, ὑποχρεωθείς, χωρὶς προειδοποίησιν, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἅκων καὶ διαμαρτυρόμενος τὴν ἔδραν του καὶ τὸ δοκιμαζόμενον ποίμνιόν του, τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τοῦ 1925. Ἐπιβίβασθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἄνευ ἀποσκευῶν, ἄνευ ἐφοδίων, «ἄτερ βάλαντιου καὶ πήρας» (Λουκ. 22, 35), πτωχός, ἄπορος, «μὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ στόμα», διὰ νὰ καταλήξῃ μέσῳ Θεσσαλονίκης, ἐνταῦθα, εἰς τὴν Νέαν Φιλαδέλφειαν, ὅπου τόσα καὶ τόσα βιαίως ἀποσπασθέντα ἀπὸ τὰς ἐστίας των τέκνα τῆς «Μεγάλης Στεριᾶς», προσεπάθουν νὰ πῆξουν μίαν πρόχειρον καλύ-

βην διὰ νὰ στεγάσουν τὴν δυστυχίαν των. Ἦλθεν ἐδῶ ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους, μέ «καρδίαν ἀθυμοῦσαν καὶ ἐκλείποντας ὀφθαλμούς καὶ τηκομένην ψυχὴν (Δευτ. 28, 65), ἐν μέσῳ τῶν ὀρφανῶν του, «συναγωνιστὴς ἐν τῇ θλίψει ... καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ (Ἄποκ. 1, 9), προστάτης των, παρηγορητὴς των, ἐμψυχωτὴς των, ὡς Πατὴρ, ἀληθινός, ἀξιοπρεπὴς καὶ ὀρθὸς μέσα εἰς τὰς φλόγας τῆς δοκιμασίας. Καὶ ὅταν ἀνθρωπίνως ἐξέλιπε κάθε δυνατότης ἐπιστροφῆς του εἰς τὸ ἱερὸν Σύνθρονον τοῦ Φαναρίου, ὁ ἀείμνηστος προκάτοχος ἡμῶν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀπὸ τοῦ Θρόνου κανονικὴν παραίτησίν του, τὴν 22αν Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους, προκειμένου νὰ παύσῃ ἡ ὀρφανία τῆς ἱστορικῆς ἕδρας τῆς «Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων». Ὄντως, «ἡγούμενος μέγας πέπτωκεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐν τῷ Ἰσραὴλ» (Β΄ Βασ. 3, 39), καὶ εἰσήρχετο, ζῶν ἀκόμη, εἰς τὴν ἱστορίαν. Μετὰ δὲ πεντέμισυ ἔτη ἦλθε καὶ τὸ ὄσιακόν τέλος τῆς ἀγίας ζωῆς του, εἰς ἡλικίαν μόλις ἑβδομήκοντα ἐτῶν, τὴν 28ην Νοεμβρίου 1930. Οὕτως ὁ Πατριάρχης Κωνσταντῖνος προσετέθη εἰς τοὺς ἀοιδίμους προκατόχους του περὶ τὸ οὐράνιον θυσιαστήριον, καὶ ἤκουσεν ἀσφαλῶς παρὰ Κυρίου τό: «οἶδασου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν» (Ἄποκ. 2, 9), διὰ νὰ λάβῃ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τὰς χεῖρας Του, ὡς «πιστὸς ἄχρι θανάτου», «τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἄποκ. 2, 10). Ἡ ἀπτική γῆ ἀγιάζεται ἀπὸ τὸ ἱερὸν λείψανόν του, τὸ ὁποῖον ἀναμένει τὴν κοινὴν ἀνάστασιν εἰς τὸ Α΄ Κοιμητήριον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Νέα Φιλαδέλφεια σεμνύνεται διότι ἐδέχθη ὡς πολίτην τῆς τὸν Κυρηναῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Καὶ σήμερον, ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου: «ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τίμα τὸν πατέρα σου ἵνα

ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ' αὐτοῦ» (Σοφ. Σειρ. 3, 8), ἐγκαινιάζει τὸ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὑψωθὲν ἄγαλμα τῆς μορφῆς του, τὸ ὁποῖον θὰ ἴσταται ἐνταῦθα ὡς διαρκῆς ὑπόμνησις τῆς ἀγάπης του καὶ τοῦ σταυροῦ του ὡς λύχνος ἄσβεστος τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τοῦ Φαναρίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ρωμηοσύνης· ὡς κρήνη πολύδροσος τῆς εὐσεβοῦς πηγῆς τοῦ Γένους· ὡς εἰκόνημα «τῆς ὑπομονῆς τῶν Ἁγίων», τῶν τηρούντων «τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ» (Ἄποκ. 14, 12)· ὡς στολισμὸς κραταιᾶς ἐλπίδος εἰς τὸν Κύριον τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀγαπητοί,

Συγχαίρομεν θερμότερα τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, τὸν θεόσωστον Δῆμον καὶ τὸν εὐσεβῆ Δήμαρχον Νέας Φιλαδελφείας, καὶ πάντας τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ καθ' οἶον δῆποτε τρόπον ἐργασθέντας διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὀφειλομένης τιμῆς εἰς τὸν μακαριστὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον Ϛ΄ διὰ τῆς φιλοτεχνήσεως τῆς προτομῆς του καὶ τὸν καλλιτεχνήσαντα αὐτὴν διακεκομμένον γλύπτην καὶ καταστέφομεν πάντας μὲ τὴν εὐλογίαν τῆς πολυσεβάστου κοινῆς πάντων ἡμῶν Μητροῦς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡμῶν προσωπικῶς, ἀναγράφοντες εἰς ἕνα ἕκαστον ἐγκάρδια εὐχαριστήρια καὶ ἀνάλογον ἔπαινον. «Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν ... τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 13, 20) εἶθε νὰ σκέπη καὶ εὐλογῇ πλουσίως τὸν Δῆμον καὶ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ταύτην καὶ ὄλην τὴν ἀγιοτόκον Ἑλλάδα, νὰ καταρτίξῃ δέ «ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ... ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον Αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν» (Ἐβρ. 13, 20-21).

**Πρόποσις τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἴκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
κατὰ τὸ δεῖπνον τοῦ
Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Νέας Ἰωνίας καὶ
Φιλαδελφείας
κ. Κωνσταντίνου
καὶ τοῦ Ἐντιμοτάτου
κ. Δημάρχου
Ν. Φιλαδελφείας**

(13 Μαΐου 2008)

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὴ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Κωνσταντίνε,

Ἐντιμότητε κύριε Δήμαρχε,
Ἐκλεκτοὶ συνδαιτυμόνες,

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν, Ἱερώτατε ἅγιε ἀδελφὲ κύριε Κωνσταντίνε καὶ Ἐντιμότητε κύριε Δήμαρχε Νέας Φιλαδελφείας, εὐρισκόμεθα ἀπόψε ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἐλθόντες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ἀειμνήστου μαρτυρικοῦ προκατόχου ἡμῶν Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Ϛ'.

Ἡ Νέα Φιλαδέλφεια ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς θεοφιλοῦς, ὅσον καὶ μαρτυρικῆς, ἐπιγείου πορείας τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐκόσμησε τὸν Πατριαρχικὸν ἡμῶν Θρόνον οὐσιαστικῶς μόνον ἐπὶ ἓν δίμηνον, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς τότε ἀνωμάλου καὶ τραγικῆς καταστάσεως, νὰ εὐρεθῆ, βιαίως ἀπομακρυνθεὶς, πρόσφυξ ἑμπεριστάτος, ἐν μέσῳ προσφύγων ἑμπεριστάτων, εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ λυχνία τῆς ὁποίας, κρύμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, μετεκινήθη ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα. Ἐπειδὴ ὁ αἰοίδιμος Πατριάρχης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἔχετε, Ἱερώτατε ἅγιε Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, ἐτήρησε «τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς» τοῦ Κυρίου (Ἀποκ. 3, 10), ὁ Θεὸς ἐποίησεν «αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ» Του (Ἀποκ. 3, 12) καὶ στηρίζει τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεώς σας διὰ τῶν ἁγίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν του. Τοῦτο, διὰ τῆς ἀξιεπαίνου ὑψώσεως τοῦ ἀγάλματος τῆς μορφῆς του εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, θὰ γίνεταί καθημερινῶς αἰσθητὸν καὶ ἀντιληπτὸν ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς τετάρτης γενεᾶς τῶν ἐνταῦθα προσφυγόντων, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὀργῆς, Μικρασιατῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπὸ τὰ τέκνα των, καὶ ὅλους τοὺς σημερινοὺς καὶ αὐριανοὺς δημότας τῆς Νέας Φιλαδελφείας καὶ πάντας τοὺς παρατυγχάνοντας.

* * *

Αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τοῦ σεπτοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ϛ', μαζί μὲ ἐκείνας τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἁγίου πρόσφυγος Ἱεράρχου, τοῦ αἰοίδιμου Μητροπολίτου Πατάρων κυροῦ Μελετίου, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη ἀποστολικῶς ἐν Νέα Ἰωνία καὶ ἐν τῇ εὐρυτέρῃ περιοχῇ, σκέπουν τὴν ὅλην Μητροπολιτικὴν περιφέρειάν σας, ἐνισχύουν τὸν λαὸν εἰς τὴν καθημερινὴν δύσκολον πορείαν του, ἐνισχύουν τὴν δεξιὰν τοῦ Ποιμενάρχου εἰς τὴν διαποίμανσιν τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, καὶ ὑμῶν, κύριε Δήμαρχε, εἰς ὅσα πράττετε ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου ὄλων τῶν πολιτῶν τῆς περιοχῆς.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ φιλοπάτορα πρωτοβουλίαν τῆς τιμῆς τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἡμῶν εἰς τὸν Ἀποστολικὸν καὶ Οἴκουμενικὸν Θρόνον τῶν Γρηγορίων, Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων. Ἡ τιμὴ εἰς Κωνσταντίνον τὸν Ϛ' ἀντανακλᾷ εἰς τοὺς τιμῶντας. Εἶσθε ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, τὸν ὁποῖον καὶ θὰ σᾶς εἴπῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μισθαπο-

δοσίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀκόμη διὰ τὴν πρόφρονα ὑποδοχὴν ἡμῶν καὶ τῆς τιμίας ἡμῶν Συνοδείας, διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, διὰ τὸ δεῖπνον τοῦτο, διὰ τοὺς καλοὺς σας λόγους, δι' ὅλα! Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι πάντοτε ἔχετε, καὶ θὰ ἔχετε, διακεκριμένην θέσιν, τόσον εἰς τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ εἰς τὰς προσευχὰς ἡμῶν. Ἀπὸ τῆς μαρτυρικῆς καθέδρας Κωνσταντίνου τοῦ Σ' καὶ τῆς ἡμετέρας Μετριότητος, θερμαὶ θὰ ἀναπέμπωνται πάντοτε πρὸς τὸν

Κύριον καὶ τὴν Παναγίαν καὶ Παμμακάριστον Μητέρα Του εὐχαὶ ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, τοῦ θεοφρουρήτου Δήμου Νέας Φιλαδελφείας καὶ τῶν ταγῶν των, ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν. Ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς νὰ εὐλογῇ, νὰ ἀγιάξῃ καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς σωτηρίαν πάντας. Ἐν τῇ ἀγάπῃ Του, καὶ ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὑψώνομεν τὸ ποτήριον ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως ὅλων σας! Χριστὸς Ἀνέστη!

**Προσφώνησις
τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Λαρίσης κ. Ἰγνατίου
κατὰ τὴν Παραμονή
τῆς ἑορτῆς τοῦ
Ἁγίου Ἀχιλλίου**

(14 Μαΐου 2008)

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεπτὲ Προκαθήμενε συμπάσης τῆς φίλης καὶ Ἁγίας Ὁρθοδοξίας,

Ἐποδεχόμεθα Ἑμᾶς ἐν χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ εἰς τὴν μακαρίαν γῆν τῶν Θεοταλῶν. Εἰς τὴν ἐξάκουστον πελασγίδα Λάρισαν. Τὴν «προκαθημένην τῶν Θεοταλῶν πόλιν», ἣτις εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου πόλεων, ἰδρυθεῖσα εὐθύς ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐφθάσατε λοιπὸν μετὰ τῆς Τιμίας Ἑμῶν Συνοδείας ἕως ἐδῶ Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα!

Συντελέσθη λοιπὸν τὸ θαῦμα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἐκορυφώθη διὰ τῆς Ἐπισκέψεως τῆς Ἑμετέρας Παναγιότητος καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἄκρα φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Τώρα δύναμαι Παναγιώτατε Πάτερ νὰ λέγω ὅτι ἐπαληθεύεται τὸ ψαλμικόν: «Τὸ ἔλεός σου Κύριε καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου». Ὡς τῆς ἄκρας φιλανθρωπίας! Ἐκκινήσαμεν διωκόμενοι καὶ καταδιωκόμενοι καὶ ἐφθάσαμεν εἰς αὐτὴν τὴν μεγίστην ὥραν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ καταστέφῃ διὰ τῆς Ἑψηλῆς παρουσίας Του αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Διό, Παναγιώτατε Πάτερ, ἐπιτρέψατέ μου ἵνα ἀναφωνήσω: Δόξα τῷ Θεῷ. Καὶ νὰ ἐπαναλάβω πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης, εἰς τοῦ Ὁποίου τὴν θέσιν ἴσταται αὐτὴν τὴν ὥραν Αὐτὴ Αὐτὴ ἢ Ἑμετέρα Παναγιότης, νὰ εἶπω πρὸς Ἑμᾶς δηλονότι, «Τὸ ἔλεός Σου Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου». Ἐφθάσατε λοιπὸν ἕως ἐδῶ Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα.

Ἐδῶ ὅπου συναντᾶται ὁ Ὀλυμπος ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ πανέμορφος Κίσαβος.

Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ αἰώνιον Φρούριον κάτωθεν τοῦ ὁποίου ρέει τὰ ἡσυχὰ ὕδατά του, αὐτὸς ὁ Ἀργυροδίνης Πηνεῖος καὶ ὑπενθυμίζει ποταμὸν ἄλλον, θεῖον, οὐράνιον αὐτὸν τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ ὁποίου τὸν τόπον κατέχει ἢ Ἑμετέρα Θειοτάτη Κορυφή, τοῦ ὁποίου τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουν τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγίαν τὴν μυστικὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐφθάσατε εἰς τὴν γῆν ταύτην ἐν ἣ ἀναπαύεται ὁ πατὴρ τῆς Ἱατρικῆς ὁ Ἱπποκράτης. Ἦλθετε εἰς τὴν Ἀγιοτόκον Λάρισαν. Εἰς τὴν ἠρωοτόκον Θεσσαλίαν.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου. Ἦλθετε Παναγιώτατε Πάτερ ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνου Πόλιν, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν Ἑμῶν Καθέδραν, εἰς τὴν τοπικὴν ταύτην Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἵδρυσεν.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις αὕτη, ἡ ὁποία ὡς Ἐκκλησία ἤρχισε νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίου, καὶ ὡς Ἀρχιεπισκοπὴ ἰδρύθη τὸ ἔτος 324 μ.Χ. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ ἐν βασιλεῦσιν μεγάλου Ἰσαποστόλου, τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἑμετέρας Μεγάλης Πόλεως τῆς Ἁγίας Καθέδρας τῆς Ἑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων.

Ἐφθάσατε ἕως ἐδῶ πού ἐὰν ἔχωμεν ὄψα μυστικὰ δυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν ἤχους ξένους παναρμονίους. Δυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν λόγους σοφῶν,

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος γίνονται δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιο καὶ τὸν λαὸ τῆς Λαρίσης. Διακρίνονται ἐπίσης ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Εὐ. Μείμαράκης, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Χρῆστος Ζώης καὶ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν (14.5.2008).

γλώσσας κατακτητῶν, ποδοβολητὰ ἀλόγων ἀνδρῶν Γενναίων Ἐλευθερωτῶν τῆς πατρώας γῆς.

Ἐδῶ οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεως καὶ οἱ μεγάλοι τοῦ Γένους διδάσκαλοι.

Ἐδῶ εἰς τὴν Λάρισαν Περίφημος τοῦ Γένους Σχολή, καὶ εἰς τὸν Τύρναβον καὶ εἰς τὰ ὄρεινά χωρία αὐτῆς Ραψάνη καὶ Ἀμπελάκια, περίφημα Ἑλληνομουσεῖα. Ἐδῶ εἰς τὸν Τύρναβον τὸν μυροβόλον, Σχολὴ περιώνυμος καὶ Διδάσκαλοι θαυμαστοί.

Ἐδῶ πρὸ πάντων Νεομάρτυρες, ἐλθόντες μὲ πορφυρὰ τὰ ἱμάτια ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ἡμέρας καὶ τὸ μαρτύριο, ἐξερχόμενοι «ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ». Καὶ μία θαυμαστὴ λαμπρὰ παρεμβολὴ ἐξ ἐστεφανωμένων Ἁγίων Ἱεραρχῶν, ἐκ θαυμαστῶν λογίων Ἱερέων καὶ καλλικελάδων ψαλτῶν μαϊστόρων τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ Ὑμνογραφίας.

Ἐδῶ ἄνθρωποι θαυμαστοί, Ἱεροκέρυκες ἄριστοι, ἐρωδιοὶ Θεοὶ πού ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἄμβωνος, ἐξήγγειλαν τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον τὸν ἅγιον. Εἰς τὴν Λάρισαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἔτους 531 μ.Χ. ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀχιλλίου τοῦ Β΄, ἀνεδείχθη εἰς Μητρόπολιν καὶ ὁ Μητροπολίτης αὐτῆς ἔχων ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του δέκα καὶ τέσσαρας Ἐπισκοπὰς κατεῖχεν τὴν 23ην Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Ὑμῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Εἰς αὐτὴν τὴν χαρμόσουν καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν ἀρμόζει μόνον δοξολογία καὶ εὐχαριστήριος ἀλαλαγμός, ὅτι ἐχαρίσατο ἡμῖν Κύριος ὁ Θεὸς τὴν χαρὰν τῆς ὥρας ταύτης, τὴν ὁποίαν καταστέφει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς παρουσίας τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος. Ἡμεῖς, Μακαριώτατε Πάτερ, χωρὶς νὰ ἐρωτᾶτε διαβεβαιοῦμεθα Ὑμᾶς ὅτι ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς

οὐχὶ πλεῖον τούτων ἢ Ἐκείνων, ἀλλὰ πλεῖον ἀπάντων. Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς καὶ τὴν ἀγάπην ταύτην ἐξαγγέλλομεν καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη καθιστᾷ τὴν ὥραν ταύτην ἁγίαν, μελίρρυτον, αἰώνιον.

Ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς διότι εἰς τὸ Ὑμέτερον τετιμημένον πρόσωπον βλέπομεν Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, Ἐκεῖνον ὅστις πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς. Ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς τὸν εὐπαίδευον καὶ σοφὸν οἰακοστροφὸν τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς, διὰ τὴν πολυομβρίαν τῆς θείας Εὐλογίας τοῦ Θεοῦ πρὸς Ὑμᾶς τὴν κατακοσμήσασαν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα δι' ὅλων τῶν χαρισμάτων ἅτινα αὕτη ἐπηύξησεν καὶ ἔθετο πρὸς δόξαν καὶ εὐκλειαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Λέγων δὲ ταῦτα Παναγιώτατε Πάτερ, ἐκθέτω ἑμαυτὸν ἐνώπιον ἀπάντων, ἵνα ἀσφαλίσω ἑμαυτὸν διότι οἱ παριστάμενοι Ἄγγελοι καὶ ὁ παριστάμενος ἐορτάζων Πολιοῦχος καὶ Προστάτης ἡμῶν Ἅγιος, καταγράφουσιν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἡ καρδιά ἡμῶν παλλομένη λέγει πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θεοτίμητον Παναγιότητα. Ἀγαπῶμεν Ὑμᾶς Παναγιώτατε,

καὶ Ὑμεῖς ὅστις πολλὰ γινώσκετε, διακρίνετε τὴν ἀγάπην ταύτην, «οἶδατε ὅτι» φιλοῦμεν Ὑμᾶς. Ὅθεν, ἅπαντες ἡμεῖς καὶ ὁ παριστάμενος Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, τοῦ ὁποῖου τὴν θριαμβευτικὴν ἐκλογὴν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν πανδήμως χαιρετίζομεν καὶ λαμπρῶς πανηγυρίζομεν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ οἱ παριστάμενοι Ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ ἱερὸς ἡμῶν κληρὸς καὶ οἱ Ἐξοχώτατοι καὶ Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες ἡμῶν μετὰ πρῶτον ἐξ αὐτῶν τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας ἡμῶν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ἐξοχώτατον κ. Εὐάγγελον Μειμαράκη, καὶ ὁ φιλόχριστος λαὸς τῆς θεοφιλοῦς Πόλεως ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπανταχοῦ εὐρισκόμενοι Λαρισαῖοι καὶ Τυρναβῖται, διαβεβαιούμενοι Ὑμᾶς διὰ τὴν πολλὴν πρὸς τὸ Τιμιώτατον Ὑμῶν πρόσωπον Ἀγάπην ἡμῶν, καταθέτομεν εὐλαβῶς τὴν ἀφοσίωσιν ἡμῶν, ἐκζητοῦντες τὰς πατρικὰς Ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Μακαριώτατε Άρχιεπίσκοπε Άθηνών και πάσης Ελλάδος και λίαν αγαπητέ
 αδελφέ κ. Ίερώνυμε,
 Ίερώτατε Μητροπολίτα Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ίγνάτιε,
 Ίεσοχώτατοι Άρχοντες του τόπου,
 Άδελφοί αγαπητοί και τέκνα εν Κυρίω επιπόθητα,

Χριστός Άνέστη!

«Ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού» ήδη, ήλθε τὸ σκότος «και έγένετο νύξ». Και ήμεις συγκεντρωθήκαμε εδώ, εις τὸν Λόφον του Φρουρίου, εις τὸν καλλιμάραρον και περίπυστον τουτον Ναόν, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ή εὐσέβειά σας δια να στεγάση τὴν ἀγάπην και εὐλάβειάν σας πρὸς τὸν Άγιον Άχιλλιον, προκειμένου να ἀναπέμφωμεν πανηγυρικῶς εις τὸν Θεόν «έσπερινὸν ὕμνον μετὰ θυμιάματος και ὠδῶν πνευματικῶν». Και λέγομεν: «πανηγυρικῶς», διότι δὲν ζοῦμε μίαν κοινήν έσπέραν, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μεγάλης έορτῆς τῆς Λαρίσης, τῆς πανδήμου πανηγύρεως ἐπὶ τῇ έτησίῳ μνήμῃ του πολίουχου και οὐρανίου προστάτου της, Άγίου Άρχιεπισκόπου της Άχιλλίου.

Πολλοὶ Ποιμενάρχαι τῆς Λαρίσης ἀνεδείχθησαν, ὅπως γνωρίζετε, Άγιοι, με γνωστοτέρους τοὺς Βησσαρίωνας, Α΄ και Β΄, Διονύσιον τὸν Ήλεήμονα, Θωμᾶν τὸν Χωριάτην τὸν Ήγιασμένον, Νεόφυτον, Μᾶρκον, Κυπριανὸν τὸν Θαυματουργὸν και Άντώνιον τὸν Νέον Θεολόγον. Όμως ὄλων ἐξάρχει και προΐσταται ὁ πολὺς Άχιλλιος ὁ Μυροβλύτης!

Γόνος τῆς ἀγιοτόκου Καππαδοκίας ὁ Άγιος Άχιλλιος, διέψευσε, μαζί με τοὺς ἄλλους μεγάλους Άγίους Καππαδόκας Πατέρας, τὸ ἄσχημον ὄνομα τῆς προχριστιανικῆς Καππαδοκίας, και ἔγινε και αὐτὸς μία ζῶσα εὐφημος μνεία και ἔμφυχος ἀγαθὴ φήμη του ὀνόματός της.

Ένωρίτατα ήκουσε τὴν πρόσκλησιν του Θεοῦ: «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν» (Παροιμ. 23, 26), και έσπευσε να ἀνταποκριθῇ πλήρως, ἀφιερούμενος εις τὸν Χριστὸν και τὴν Έκκλησίαν Του. Άφοῦ έσκόρπισεν εις ἔλεημοσύνας τὴν κληρονομίαν τῶν γονέων του, ήνοιξε τὰς πτέρυγας του, ὡς ἄλλος «ἀετὸς μέγας, μεγαλοπτέρυγος, μακρὸς τῇ ἐκτάσει» (Ίεζ. 17, 3) και έπετάσθη εις τοὺς Άγίους Τόπους, προσκνητῆς εὐλαβῆς τῶν ἐκεῖ πανιέρων προσκνημάτων. Παρέμεινεν ἐπ΄ ἀρκετὸν πλησίον του Παναγίου Τάφου, ἐγνώρισε τὴν ἀσκητικὴν πρακτικὴν και ἐτύγχησε τὸ μέλι τῆς ήσυχίας πλησίον διακεκριμένων ἐρημιτῶν ἱερῶς ήσυχάζόντων εις τὰ πέριξ ἀσκητήρια, ἐμύθη εις τὴν ἱερὰν τέχνην τῆς καρδιακῆς προσευχῆς, ήγάπησε τὴν νηστείαν και τὴν κακοπάθειαν του σώματος δια τὴν ἀγάπην του Χριστοῦ, ἔμαθε και ἔπαθε τὰ θεῖα, και, κατάφορτος ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς πνευματικῆς ἔργασίας, έπεσκέφθη τὴν Ρώμην, ἀπὸ ὅπου και ήλθεν εις Θεσσαλίαν εὐαγγελιζόμενος τὸν Χριστὸν και ἐπιχειρῶν να κάμη τοὺς υίους της «διδασκτοὺς Θεοῦ» (Ίησ. 54, 13). Γεμᾶτος ἀπὸ θεῖαν χάριν και με σπανίας προσωπικὰς πνευματικὰς ἐμπειρίας, ἐδίδασκεν, «ἐκ του περισεύματος τῆς καρδίας» του, τοὺς Θεσσαλοὺς τὴν ὁδὸν του Κυρίου τὴν σῶζουσαν και ὀδηγοῦσαν εις τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ό λόγος του δὲν ήτο ἐγκεφαλικός, ἀλλὰ καρδιακός. Δὲν ήτο λόγος γνώσεων, ἀλλὰ γνώσεως Θεοῦ και ἐπιγνώσεως Ίησοῦ Χριστοῦ ἐν Πνεύματι Άγίῳ. Δὲν

**Όμιλία τῆς Α.Θ.Π.
 του Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου κατὰ τὸν
 Έσπερινὸν εις τὸν
 Ί. Ν. Άγ. Άχιλλίου
 Λαρίσης**

(14.05.2008)

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου στὴ Λάρισα (14.5.2008).

ἦτο σύνθεσις τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἀπαύγασμα προσωπικῆς ἐμπειρίας καὶ θείου φωτισμοῦ, διότι ὁ Ἀχιλλίος ἦτο πάντοτε πρωτίστως «ὁ ποιήσας» καὶ κατόπιν «ὁ διδάξας». Δι' αὐτὸ καὶ τὸ κήρυγμά του ἔφερε καρπούς. Πολλοὺς καρπούς! Ἐπὶ τῶν παλαιῶν θεμελιῶν τῆς ἐδῶ ἀποστολικῆς ἐργασίας τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίου, ὁ γλυκὺς Ἀχιλλίος ἔκτισεν οἰκοδόμημα εὐσεβείας μέγα. Ἡ εἰς Χριστὸν πίστις διεδόθη εὐρύτερον. Οἱ πιστοὶ ἔγιναν συνειδητότεροι. Ἡ Ὁρθοδοξία ἔλαμψεν. Ἡ Ἐκκλησία ἐστερεώθη. Ἔτσι, ἦλθεν ὡς φυσικὴ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων, ἡ ἀνάδειξις τοῦ καλοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσης.

Ἐπὶ τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη, ὁ Ἅγιος Ἀχιλλίος ἐποίμανε θεοφιλῶς τὴν Λάρισαν καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Δὲν ὑπῆρξε «μισθωτός», ἀλλ' ἀληθὴς καὶ γνήσιος Ποιμὴν, καλὸς Ποιμὴν, κατὰ πάντα μιμητὴς τοῦ Ἀρ-

χιποῖμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πάντοτε ἤκουεν ἐντὸς του τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Θεοῦ: «Γνωστῶς ἐπιγνώση ψυχὰς ποιμνίου σου καὶ ἐπιστήσεις καρδίαν σου σαῖς ἀγέλαις» (Παρ. 27, 23), καὶ τὸ ἔκαμε πράξιν καθημερινῶς. Ἐγνώριζε τὰ πρόβατά του καὶ ἐκεῖνα ἐγνώριζον καὶ ἀνεγνώριζον τὸν Ποιμένα τους. Τὰ ἐκάλει κατ' ὄνομα (Πρβλ. Ἰωάν. 10, 3) καὶ τὰ ἔνεμεν εἰς τοὺς χλοερὸν λειμῶνας τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἡ καρδία τοῦ ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν ἀγάπην των καὶ ἦτο ἔτοιμος, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ τὴν ζωὴν του νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του (Πρβλ. Ἰωάν. 10, 11). Τὸ στόμα του ἦτο πολὺκρονος βρῦσις ἐνθέου σοφίας κατὰ τό: «στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν» (Παρ. 10, 31). Θὰ ἐλέγομεν, καλλίτερον, ὅτι ἦτο ἓνας νέος «ἀργυροδίνης Πηγιός», ὁ ὁποῖος κατήρδευε μὲ νάματα ζωῆς, μὲ «ὔδωρ ἀλλόμενον εἰς

ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. 4, 14), τὴν Λάρισαν, τὴν Θεσσαλίαν, ὅλην τὴν Κεντρικὴν Ἑλλάδα. Ἡ προσευχὴ τοῦ ἄξιοθέου Ἐπισκόπου ἤνοιγε τὰς θύρας τοῦ οὐρανοῦ, καθ' ὅσον «εὐχαῖς δικαίων ἐπακούει» ὁ Θεός (Παρ. 15, 29) καὶ ἠκολούθουν τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἀνεκούφιζαν τὸν λαὸν καὶ τὸν ἐστερέωναν περισσότερο εἰς τὴν πίστιν.

Ἄλλ' ὁ Ἅγιος Ἀχίλλιος ἔλαμψε καὶ εἰς πανεκκλησιαστικὸν ἐπίπεδον. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας ἐτρένωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, κατήσχυαν τὸν Ἄρειον καὶ διέλυσαν ὡς ἰσθὸν ἀράχνης τὴν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσίν του. Μάλιστα εἶναι γνωστὸν καὶ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ μακάριος Ἀχίλλιος ἐπετέλεσε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅταν εὐλόγησε τὴν πέτραν καὶ ἀνέβλυσεν ἔλαιον. Κάτι ἀνάλογον δηλαδὴ μὲ ἐκεῖνο τοῦ μεγάλου Μωϋσέως, ὁ ὁποῖος ἐξ ἀκροτόμου πέτρας ἀνέβλυσεν ὕδωρ καὶ ἐποτίσθη ὁ δοκιμαζόμενος εἰς τὴν ἔρημον λαός. Ἡ ὅλη παρουσία τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδον ὑπῆρξε τόσον οἰκοδομητικὴ, ὥστε ἀπέσπασε τὸν ἰδιαίτερον θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τοῦ Πατρὸς τῆς Ρωμηοσύνης, ὁ ὁποῖος καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν φιλόχριστον Ἱεράρχην πλούσια δῶρα ὑπὲρ τῶν πιστῶν τῆς Ἐπαρχίας του. Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι δέ, ὡσὰκις ἀπαγγέλλομεν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, μυστικῶς μακαρίζομεν καὶ ἐπικαλούμεθα τὸν Ἅγιον Ἀχίλλιον, μαζὶ μὲ τοὺς ὑπολοίπους Φωστῆρας τῆς ἀκριβοῦς καὶ σωζούσης Πίστεως Θεοφόρους Πατέρας. Πλησίον των αἰσθανόμεθα ἀσφάλειαν - αἰσθανόμεθα ὅτι δὲν εἴμεθα ὀρφανοί, ὅτι δὲν εἴμεθα ἀβοήθητοι εἰς τὸ πολυτάραχον πέλαγος τοῦ βίου. Ἔχομεν Πατέρας! Ἡ Λάρισα ἔχει Πατέρα Μέγαν, φωτολαμπῆ, θεοφώτιστον, θεοχαρίτωτον, θεόφρονα, θεοειδῆ, ἔχοντα «πηγὴν ζωῆς ἐν χειρὶ» αὐτοῦ (Παρ. 10, 11). Τὸ Χριστιανικὸν «Κοινὸν τῶν Θεταλῶν» ἔχει «Ταγόν» οὐράνιον, τὸν μεγάλον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀχίλλιον. Ἡ Λάρισα ἔχει ρήτορα σπουδαιότερον τοῦ ἀρχαίου Ἀριστίππου, καθ' ὅσον ὁ Ἀχίλλιος δὲν κηρύττει ἀνθρωπίνην σοφίαν, ἀλλὰ τὴν σοφίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν σοφίαν τῆς Κενώσεως καὶ τῆς Ἀγάπης, τὴν σοφίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ζωῆς, ἡ ὁποία εἰς τὰ ὄμματα ἄλλων εἶναι «μωρία»

καὶ «σκάνδαλον», ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματα τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ «ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος Αὐτοῦ» (Σοφ. Σολ. 7, 26), εἶναι ὁ «τῶν Θρόνων τοῦ Θεοῦ πάρεδρος» (Σοφ. Σολ. 9, 4) Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς αὐτοπροσώπως, ὁ χορηγὸς τῆς Ζωῆς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Σωτηρίας. Ἡ Λάρισα ἔχει ἱατρὸν, μείζονα τοῦ Ἱπποκράτους, διότι ὁ Ἀχίλλιος εἶναι ἀρχίατρος τοῦ μεγάλου Πανδοχείου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου τὴν ὑγιεῖαν οἰκονομεῖ ὁ αἰώνιος Ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Κύριος Ἰησοῦς. Ἡ Λάρισα εἶναι «εὐδαιμονεστάτη χώρα» πράγματι, καὶ μακαρία, ὅχι διὰ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους τὴν ἀποκαλεῖ οὕτω ὁ Στράβων, ἀλλὰ διότι ἔχει προστάτην, ὀδηγόν, ἀντιλήπτορα, βοηθόν, σκεπαστήν, σιτοδότην, χειραγωγὸν εἰς Χριστόν, Ἅγιον τοῦ διαμετρήματος τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου. Καὶ ἡ σύγχρονος Λάρισα εἶναι ἀκόμη εὐδαιμονεστέρα, διότι ἠτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ πάλιν τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς, τὰ ἱερὰ καὶ μυροβλύζοντα λείψανα τοῦ Ἁγίου τῆς, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐστερήθη. Τὸν ἔχει καὶ σωματικῶς παρόντα δηλαδὴ, καὶ ὅχι μόνον πνευματικῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα τριάκοντα ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ Θεὸς ἠδύοκῆσε νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης τῶν ἱερῶν λειψάνων, νὰ ἐπιβεβαιωθῇ διὰ θαυμάτων καὶ μυροβλυσίας, καὶ νὰ ἐπιστραφῶν εἰς τὴν πόλιν του ὅπου καὶ ἀνήκουν. Ἀπολαύει, λοιπόν, καὶ «τῆς αἰσθητῆς παρουσίας, προμηθείας καὶ ἀντιλήψεώς» του, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν τιμίαν λάρινακα καὶ τὸν θεῖον τοῦτον Ναὸν του, «ἐκ τοῦ ἀκενώτου κρατῆρος τῆς χάριτος, τὰς σωτηρίου δόσεις ἐκκενεῖ πρὸς τὰ τέκνα του» καὶ πρὸς πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς καὶ ἐκζητὰς τῆς βοηθείας του.

Ἱερώτατε Ἀδελφὲ ἅγιε Λαρίσης κύριε Ἰγνάτιε,

Σὰς γνωρίζομεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἐπιστάμεθα καλῶς ὅτι εἴσθε κατὰ πάντα ἄξιος διάδοχος τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀρχιερατικὴν Καθέδραν τῆς Θεσσαλικῆς πρωτευούσης. Γνωρίζομεν καὶ τὴν πολλὴν πρὸς τὸν μέγαν προκάτοχόν σας εὐλάβειαν. Ἀροτριᾶτε τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου μὲ ζῆλον καὶ ποιμαίνετε τὸ λογικὸν ποίμνιον τῆς θεοσώστου Ἐπαρχίας σας μετ' ἐπιστήμης καὶ φόβου Θεοῦ. Εὐχόμεθα νὰ σὰς συνοδεύουν αἱ εὐλογίαι καὶ θεοπειθεῖς εὐχαί

τοῦ ἑορταζομένου Θείου Πατρός. Νὰ εἶναι ὁ Ἅγιος Ἀχίλλιος ἀδιάλειπτος πρέσβυς σας, καὶ πρέσβυς ὄλου τοῦ ὑπὸ τὸ ἱερόν ὠμοφόριόν σας εὐαγοῦς Κλήρου καὶ χριστωνύμου Λαοῦ, πρὸς τὸν Κύριον, διὰ τὰ πρὸς σωτηρίαν. Νὰ ζητε, «ὑγιέστερος κρότωνος» καὶ νὰ εὐαρεστήτε τῷ Κυρίῳ εἰς ἔτη πολλά, ἀπολαύων ἐπαξίως τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ὑπακοῆς τοῦ Ποιμνίου σας. Καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι

ἡ ποτνία καὶ ἐσταυρωμένη Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ρωμηῶν σᾶς περιβάλλουν μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ βαθεῖαν ἐκτίμησιν. Αἱ προσευχαὶ ἡμῶν συνοδεύουν θερμαὶ καὶ ὑμᾶς καὶ τὸν χριστώνυμον λαὸν τῆς Ἐπαρχίας σας, τῆς Θεσσαλίας καὶ ὅλης τῆς ἁγιοτόκου Ἑλλάδος.

Πολλὰ τὰ ἔτη ὄλων σας, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα!

Οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ ὁποῖοι προσεκλήθησαν ἀπὸ τὸν Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Λαρίσης κ. Ἰγνάτιο καὶ συμμετεῖχαν στὴν πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου καὶ στὴν ὑποδοχὴ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴ Λάρισα.

1. Μητροπολίτης Δέρκων κ. Κωνσταντῖνος
2. Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Ἀποστόλος
3. Μητροπολίτης Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνός
4. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος
5. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιος
6. Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος
7. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος
8. Μητροπολίτης Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθόνικος
9. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμων
10. Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κ. Εὐγένιος
11. Μητροπολίτης Ἐάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων
12. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος
13. Μητροπολίτης Αὐλῶνος κ. Χριστόδουλος
14. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ
15. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος
16. Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Ἄνθιμος
17. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κύριλλος
18. Μητροπολίτης Βρεσθῆνης κ. Θεόκλητος
19. Μητροπολίτης Φλωρίνης Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Θεόκλητος
20. Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος
21. Μητροπολίτης Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ
22. Μητροπολίτης Ἀρκαλοχωρίου, Βιάννου καὶ Καστελλίου κ. Ἀνδρέας
23. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος
24. Μητροπολίτης Χαλκίδος, Ἰστιαίας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος
25. Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ
26. Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Ἱερόθεος
27. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παῦλος
28. Μητροπολίτης Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας
29. Μητροπολίτης Δράμας κ. Παῦλος
30. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος
31. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος
32. Μητροπολίτης Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων
33. Μητροπολίτης Νύσσης κ. Ἐλευθέριος

Μακαριώτατε Άρχιεπίσκοπε Άθηνών και πάσης Έλλάδος και λίαν άγαπητέ
 άδελφὲ κ. Ίερώνυμε,
 Ίερώτατε Μητροπολίτα Λαρίσης κ. Ίγνάτιε,
 Ίερώτατοι άδελφοί,
 Ίντιμότατε κ. Δήμαρχε τῆς Πελασγίδος Λαρίσης,
 Εὐλογημένε Λαρισαϊκὲ λαέ,

**Άντιφώνησις
 τῆς Α.Θ.Π.
 τοῦ Οἰκουμενικοῦ
 Πατριάρχου
 κ. Βαρθολομαίου
 κατὰ τὴν ὑποδοχὴν
 αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ
 Δημάρχου Λαρίσης**

(14 Μαΐου 2008)

Χριστὸς Ἀνέστη!

Δοξάζομεν τὸν Θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς άξιωσε νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν Θεσσαλικὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τὴν σεβασμίαν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, διὰ νὰ συνεορτάσωμεν τὴν μνήμην τοῦ πολιούχου και προστάτου σας Ἁγίου Ἀχιλλίου, κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τοῦ άγαπητοῦ άδελφοῦ Ίερωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης κ. Ίγνατίου.

Ἦλθομεν ἀπὸ τὸ σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας και τοῦ Γένους, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Λάρισα ἔχει στείλει δύο Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας, τὸν πολὺν ἐκεῖνον Ίερεμίαν Β΄ τὸν Τρανόν, και τὸν Διονύσιον Γ΄ Βάρδαλιν, διὰ νὰ κομίσωμεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἀριστίππου, τοῦ Μένωνος και τοῦ Φίλωνος, τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὴν μητρικὴν τῆς εὐχὴν και στοργὴν, και τὸν άσπασμὸν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ὁ Λαρισαϊκὸς λαὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα διεκρίνετο διὰ τὴν θεοσεβειάν του. Ἐφ' ὅτου δὲ ἡ «εὐδαιμονεστάτη χώρα» σας –διὰ νὰ εἴπωμεν κατὰ τὸν Στράβωνα– ἐδέχθη τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, προσεκύνησε τὴν Ἐσταυρωμένην Ἀγάπην και ἐλούσθη τὸ βάπτισμα τῆς παλλιγενεσίας, τὸ ὄνομα τῆς Λαρίσης, τὸ «παλαιὸν και σεμνὸν και τοῖς ἀρχαίοις περιλαλούμενον», ἔγινεν ἀκόμη εὐφημότερον γνωστὸν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ λαοῦ τῆς εἰς τὴν θρησκείαν τῆς Ἀληθείας, τοῦ Φωτός, τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀναστάσεως και τῆς ὄντως Ζωῆς.

Ὁ τόπος αὐτός, παρὰ τὰς πολλὰς ἱστορικὰς περιπετείας του, τὰς ἀλλεπαλλήλους ὑπὸ πολλῶν ἀλλογενῶν και ἀλλοθρήσκων κατακτήσεις του, μετὰ τὰς συναφεῖς ἀναστατώσεις και τοὺς περιστασιακοὺς διωγμοὺς κατὰ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πίστεως, ἀνέδειξε πολλοὺς Ἁγίους, Ίεράρχας, Ὅσιους, Μάρτυρας και Νεομάρτυρας, μετὰ κορυφαῖον τοῦ χοροῦ τὸν, Καππαδόκα μὲν τὴν καταγωγὴν, γνήσιον Λαρισαῖον ὁμῶς κατὰ τὴν ἐπιλογὴν, Ἁγιον Ἀχιλλιον Ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσης, ἕνα τῶν τριακοσίων δεκαοκτῶ Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μᾶς συνεκάλεσε σήμερον. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ προεξάρχων τῆς πανηγύρεως. Αὐτοῦ τὴν εὐχὴν και εὐλογίαν θὰ λάβωμεν ὅλοι.

Κύριε Δήμαρχε,

Ἡ πόλις, τῆς ὁποίας ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ εἴσθε ὁ πρῶτος πολίτης, ἀλλὰ και ὁ πρῶτος θεράπων, εἶναι σήμερον μία μεγαλούπολις, ἀνεπτυγμένη, μετὰ Πανεπιστήμιον, μετὰ βιομηχανίαν, μετὰ ἐμπόριον, μετὰ τέχνας κ.ο.κ., ἡ ὅποια δὲν ἔχει εἰς τίποτε νὰ φθονήσῃ ἄλλας ἑλληνικὰς και εὐρωπαϊκὰς πόλεις ἀναλόγων προδιαγραφῶν. Ἐχει πρὸ πολλοῦ κλείσει τὰς οἰασδήποτε πληγὰς τοῦ πα-

ρελθόντος, πορεύεται με ταχύτητα ἄλλατα τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Δὲν εἶναι μία ἀγροτική πόλις με στενοὺς ὀρίζοντας, ἀλλὰ προσφέρει καὶ ἔχει ἀκόμη πολλὰ νὰ προσφέρει, πέραν τῆς οἰκονομίας, εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὸν πολιτισμόν. Εἶναι κόσμημα καὶ σέμνωμα ὄχι μόνον τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρυτέρας γεωγραφικῆς περιοχῆς. Εἰς τὸ ἐμπεδόμοχθον ἔργον σας ἔχετε ἀμέριστον τὴν συμπαράστασιν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔχετε ἐπίσης πλουσίας τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ καθ' ἡμᾶς μαρτυρικοῦ Οἴκουμενικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου, πρὸς τὸν ὅποιον πολλὴν εὐλάβειαν δεικνύετε καὶ σεῖς, καὶ ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς τῆς Περιφερείας καὶ ὁ κ. Νομάρχης, καὶ

οἱ λοιποὶ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν Λαρίσῃ, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς τῆς πόλεως, με συχνὰς προσκυνηματικὰς ἐπισκέψεις εἰς τὸ ταπεινὸν μὲν καὶ πάντοτε ἐσταυρωμένον, ἀλλὰ καὶ πάντοτε φωτεινὸν καὶ τηλαυγίζον Φῶς Χριστοῦ Φανάριον, εἰς τὸ Πατριαρχεῖον μας.

Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὴν ὠραίαν ὑποδοχὴν καὶ τοὺς καλοὺς λόγους σας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἀγάπην σας. Νὰ εἶναι πάντοτε εὐλογημένη καὶ χριστοσκέπαστη ἡ φιλόχριστος Λάρισα καὶ ἡ ἀγιοτόκος Θεσσαλία! Νὰ εἶσθε πάντοτε εὐλογημένοι καὶ γεμᾶτοι ἀπὸ τὴν Χάριν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ Ἀναστάτου Χριστοῦ ὅλοι σας. «Εἰρήνη ὑμῖν καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!» (Ἐφ. 6, 23).

**Προσφώνησις τοῦ
Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου
Λαρίσης κ. Ἰγνατίου
εἰς τὴν θείαν
Λειτουργίαν κατὰ
τὴν ἑορτὴν τοῦ
Ἁγίου Ἀχιλλίου**

(15.05.2008)

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ὑποδεχόμενοι σήμερον εἰς τὴν ἐξάκουστον Λάρισαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Θεσσαλίας εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, τοῦ Θαυματουργοῦ Προστάτου καὶ Πολιοῦχου ἡμῶν, τὴν Ὑμετέραν Σεπτὴν συμπάσης τῆς ὑπ' Οὐρανὸν Ὁρθοδοξίας Κορυφὴν χαίρομεν καὶ ἀγαλλιώμεν καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν ἐξαγγέλλομεν.

Μεῖζονα ταύτης χαρὰν ἕως τώρα οὐκ εἶδομεν. Καὶ τῆς χαρᾶς ταύτης μετόχους εἶθε νὰ ἀναδειξῇ ταῖς ἀγίαις Εὐχαῖς Ὑμῶν καὶ ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ πανηγυρικῇ ταύτῃ ὑποδοχῇ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς Τιμίας Αὐτῆς Συνοδείας συμμετέχοντας, τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἁγίους Πατέρας καὶ Ἀδελφοὺς Ἱεράρχας, μὲ προεξάρχοντα τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιο, ἐκπρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, τοὺς Ἐξοχωτάτους καὶ Ἐντιμοτάτους Ἄρχοντας τῆς Περιφερείας τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς Πόλεως ἡμῶν, μὲ πρῶτον ἐξ αὐτῶν τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας ἡμῶν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Εὐάγγελον Μειμαράκη, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συλλειτουργοὺς Ἱερεῖς καὶ Διακόνους καὶ σύμπαντα τὸν εὐλαβῆ λαὸν τῆς Θεοσώστου καὶ Ἱστορικῆς ἡμῶν Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡμεῖς Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα ἀνεμόμεν τὴν ἐνταῦθα ἄφιξιν ἡμῶν, ὡς ἀναμένει καὶ ἐκδέχεται ἡ ἀγία γῆ αὕτη ἐφ' ἧς οἱ τίμιοι πόδες Ὑμῶν ἐπάτησαν τοὺς ὄμβρους καὶ τοὺς ὑετούς. Ἀνεμόμεν τὴν ἀπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων ἄφιξιν Ὑμῶν ὡς τὰ τέκνα τὸν ἑαυτὸν Πατέρα.

Προσβλέπομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις αὕτη Παναγιώτατε Πάτερ, εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν νὰ διαποιμανθῇ ὑπὸ ἐννέα ἀγίων Ἱεραρχῶν, μὲ προεξάρχοντα τὸν ἑορταζόμενον μυροβλύτην καὶ Θαυματουργὸν Πολιοῦχον καὶ Προστάτην ἡμῶν Ἅγιον Ἀχιλλίον τὸν ἔλκοντα τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν μετασχόντα τῆς Πρώτης ἐνδόξου ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ Θαυματουργήσαντα ἐν αὐτῇ. Τὸν Ἅγιο Βησσαρίωνα τὸν Α' ἀπὸ Ἐπίσκοπο Δημητριάδος ἀναδειχθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσης τὸ ἔτος 1490. Τὸν Ἅγιο Διονύσιο τὸν Α' τὸν Ἐλεήμονα, Ἰδρυτὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ τῶν Μετεώρων, τὸ ἔτος 1510, τὸν Ἅγιο Μᾶρκο τὸν ἄσκητῆ, τὸν ἀπὸ Ἐπίσκοπο Τρίκκης ἀναδειχθέντα Ποιμένα τῆς Λαρίσης τὸ 1520, τὸν Ἅγιο Βησσαρίωνα τὸν Β', τὸν μέγαν αὐτὸν Ἱεράρχην, τὸν Ποιμάναντα τὴν Λάρισα ἀπὸ ἔτους 1520, ἕως τὸ 1540, καὶ μετ' αὐτοὺς Ἅγιοι Ἱεράρχαι, ὁ Ἅγιος Θωμᾶς ὁ ἠγιασμένος, ὁ ἐπονομασθεὶς Χωριάτης, ὁ Ἅγιος Νεόφυτος, ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ὁ θαυματουργὸς καὶ ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ νέος Θεολόγος καὶ ὁμολογητής.

Ἄλλὰ καὶ πρὶν καὶ μετὰ τούτους, πολλοὶ ἀξιόλογοι Ἀρχιερεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ μακρὺς κατάλογος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας διασώζει καὶ τῶν ὁποίων αἱ σχέσεις μὲ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία διαφαίνονται ἐν τῇ Ἐκ-

κλησιαστικῆ Ἱστορίᾳ τοῦ τόπου διαζωγραφοῦσαι τὴν ἐνότητα τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Καὶ Ὑμεῖς Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα ὡς ἴστασθε σήμερον εἰς τὸν Θρόνον τοῦτον τοῦ Πολιοῦχου καὶ Προστάτου ἡμῶν Ἁγίου Ἀχιλλίου, ὁ ὁποῖος πάντοτε εἰς αὐτὸν τὸν λόφον εὐρίσκετο, εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὅπου συναντῶνται ὅλοι οἱ αἰῶνες τοῦ τόπου τούτου, ὅπου καὶ ἡ ἀρχαία Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου ἀλλὰ καὶ ὅπου ὅλοι οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης Βασιλικῆς ἕως σήμερον, χαίρομεν ὅτι εἰς τὸν Θρόνον τοῦτον ἀνήλθετε Ὑμεῖς εὐλογοῦντες αὐτὸν καὶ ἡμᾶς ἅπαντας.

Καταγράφομεν ὡς προνόμιον αὐτοῦ τοῦ Θρόνου αὐτὴν τὴν Ὑμετέραν ἐπίβασιν Παναγιώτατε. Καὶ θεωροῦντες Ὑμᾶς εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ ἀναλογιζόμεθα ὅτι: Ἴδου οἱ θρῦλοι ἐνὸς λαοῦ ἐνώπιον ἡμῶν σήμερον. Ἐμπρὸς ἡμῶν ἴσταται αὐτὴ αὕτη ἡ Ἐκκλησία! Ὁ Κύριος ἡμῶν δηλονότι ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος. Ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἰσταται ἐδῶ τῆς Μητρὸς Πατρίδος τὸ ἀφθαστον μεγαλεῖον. Ἡ δόξα τῆς καὶ ἡ λαμπρότης τῆς.

Ἴδου λοιπὸν ὁ Πατριάρχης τοῦ Γένους ἡμῶν εἰς τὴν Λάρισαν. Ἴδου τὸ πρόσωπον τὸ αἰώνιον ἐν τῷ ὁποίῳ συναντῶνται οἱ θρῦλοι καὶ αἱ προσδοκίαι τῆς φυλῆς ἐνώπιον ἡμῶν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἐνθυμεῖται ἐπίσκεψιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Λάρισαν. Ἐπὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔδωκεν ἡ λαμπρὰ αὕτη Μητρόπολις Παναγιώτατε Πάτερ. Ἐπὶ προκατόχους τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, οἵτινες ἐλάμπρυναν καὶ τὸν Θρόνον τοῦτον τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου.

Ὁ Ἱερεμίας ὁ Τρανός, ὅστις ἐπὶ δύο μόνον ἔτη ἐποίμανεν τὴν Λάρισαν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπατριάρχευσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1572 ἕως τοῦ 1579.

Ὁ Παῖσιος, ὅστις ἀπὸ Λαρίσης ἐγένετο Ἐφέσσου καὶ ἀπὸ Ἐφέσσου Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸ ἔτος 1652.

Ὁ Διονύσιος ὁ Γ΄ Βάρδαλης, ὅστις ἐποίμανε τὴν Λάρισαν ἐπὶ δεκαετίαν καὶ ἀνεδείχθη εἰς Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸ ἔτος 1662.

Ὁ Διονύσιος ὁ Δ΄ Βυζάντιος, ὁ ποιμάνας τὴν Λάρισαν ἐπὶ δεκαετίαν καὶ ἀναδειχθεὶς εἰς Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸ ἔτος 1672.

Ὁ Ἰάκωβος ὁ Α΄, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸ ἔτος 1679.

Ὁ Μελέτιος Β΄ ὁ Τενέδιος, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1750 ἕως τοῦ 1768 ἐποίμανεν τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ταύτην, ἀνεδείχθη Πατριάρχης τὸ ἔτος 1768.

Καὶ 7ος, ὁ Ἰωακείμ ὁ Δ΄ Κρουσουλούδης, τὸ ἔτος 1884.

Καὶ πόσοι ἀπὸ τῆς Πόλεως ἀφίχθησαν ἐδῶ ἐψηφισμένοι Μητροπολίται Λαρίσης!

Ἀπάντων τὰς εὐχὰς ἐπικαλούμεθα ἐν τῇ γλυκείᾳ ὥρᾳ ταύτῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἀφίχθη ἐδῶ, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1572, ἀφ' ὅτου ὁ Ἱερεμίας ὁ Τρανός ἦλθεν ἐδῶ, ἕτερος Πατριάρχης ἀπὸ τότε δὲν ἦλθεν.

Ἐμπλεοὶ λοιπὸν χαρᾶς, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως ὁμολογοῦμεν τὴν ἱστορικὴν ταύτην τοῦ χρόνου στιγμήν, τὴν υἱϊκὴν ἡμῶν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, τὴν Χάριτι Θεοῦ κρατοῦσαν τὰ πρῶτα ἐν συμπάσῃ τῇ φίλῃ Ὀρθοδοξίᾳ, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιτρέψητε ἡμῖν τοῖς ἐκδεχομένοις σήμερον τὴν μεγάλην ταύτην χαρὰν τῆς παρουσίας τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἐνταῦθα, ἵνα προσφωνήσωμεν αὐτὴν ὡς ὁ ἀείμνηστος Γέρον καὶ πνευματικὸς ἡμῶν Πατήρ, μέγας σύγχρονος ἀπλανῆς τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ π. Δαμασκηνὸς Κατρακούλης, ὅτε ἐτίμησεν ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης αὐτὸν ἐπισκεψαμένη τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν.

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, «μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἵνα ἀνεξάλειπτος μείνη καὶ ἡ χαρὰ ἦν ἐκομίσαστε ἡμῶν καὶ ἵνα ἡ χαρὰ αὕτη εἴη πεπληρωμένη. «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν». Δέσποτα ἅγιε, ἵνα ἐκ τῆς πατρικῆς ἀγάπης Ὑμῶν, τὴν ὁποίαν μυριάκις καὶ παντοιοτρόπως ἕως τώρα ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως ἡμῶν εἰς τὸν ἔνδοξον Θρόνον τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου ἐπεδειξάτε.

Ἐπεδειξάτε αὐτὴν εἰς τὴν ἀναξιότητά μου καὶ ὡς πατήρ στοργικὸς ὑπὲρ πάντα ἄλλον προσεφέρεσθε. Ἀπεδεξάμεθα δὲ τὴν ἐξαιρέτον τιμὴν ταύτην συναισθανόμενοι τὴν στοργὴν, τὴν ἐγκαρδιότητα, καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς στηριξέως ταύτης ἐπορεύθημεν τὰς ἀτραπούς τῶν δοκιμασιῶν ἡμῶν ἐν τῇ διαρρησάσῃ ταύτῃ μακρᾷ χρονικῇ περιόδῳ, ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τούτῳ ἐν ᾧ

ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου διὰ τῶν τιμίων ψήφων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτάσει τοῦ μεγάλου ἀοιδίου Ἀρχιεπισκόπου καὶ πατρὸς ἡμῶν, τοῦ μεγάλου Θεσσαλοῦ Πρωθυεράρχου Σεραφεῖμ, ἔθετο.

Καὶ λέγομεν «μεῖνον μεθ' ἡμῶν» Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ὄχι μόνον τὴν στιγμὴν τοῦ χρόνου ταύτην καθ' ἣν αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶμεν τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα εἰς τὴν Πόλιν ἡμῶν, ἀλλὰ νοερῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως ἡμῶν, ὅτε ἡ πατρικὴ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἀγάπη παρεκάλει ἡμᾶς καὶ παντοιοτρόπως ἐνίσχυνεν ἡμᾶς. Καὶ διὰ προσευχῶν καὶ διὰ προσκλήσεων καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἐπαίνων καὶ διὰ πρεσβειῶν καὶ διὰ πανηγυρικῶν ἀναγνωρίσεων ἡμῶν. Οὐδὲν τούτων παραδίδομεν εἰς λήθην. Τουναντίον ταῦτα πάντα καὶ ὅσα ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης γνωρίζει καὶ ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν, κινοῦν ἡμᾶς εἰς διηνεκὴ εὐγνωμοσύνην καὶ ἔνθερμον υἱικὴν ἀγάπην.

Ὁ λαὸς οὗτος, ὁ εὐλαβὴς καὶ φιλόχριστος, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἀναγνωρίζει τὴν ὑψίστην τιμὴν μὲ τὴν ὁποῖαν πανηγυρικῶς καταστέφει ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης διὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην ὥραν ταύτην, τὴν ὁποῖαν ἡ Πόλις ἡ ἀγία αὕτη προσθέτει εἰς τὸ βᾶρος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς φαρέτρας ὡς μέγα ἱστορικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀνεξίτηλον θέλει παραμείνει εἰς τὰς ἱστορικὰς αὐτῆς σελίδας.

Ἄπαντες ἐδῶ ἐγνώριζον Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ διεκήρυττον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πειθόμενον εἰς τὰ ἀείποτε κρατοῦντα καὶ τὰ νομοκανονικῶς θεσμοθετημένα, ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα τὴν Κανονικὴν ἐν τῇ τοπικῇ Ἐκκλησίᾳ θέσιν. Καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐγένετο εἰς ἐπὶ πλέον λόγος ἀγάπης πρὸς τὸ Ἱερὸν Κέντρον καὶ τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην σεπτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας Κορυφὴν.

Καὶ τοῦτο ὡς ἀπετέλει δι' ἡμᾶς θωράκισιν, ἀσφάλειαν, παράκλησιν, καύχησιν, ἐνίσχυσιν τε καὶ κραταίωσιν, προεκάλει συγχρόνως ἡμᾶς καὶ εἰς ἐπίτασιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς υἱικῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τε τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα.

Παναγιώτατε, ὡς ἐπιλήσμων ἤθελον θεωρηθεῖ ἐὰν δὲν ὑπεγράμμισον κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀγίαν ὥραν ταύτην, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης γνωριμίας τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ὡς Μητροπολίτου Φιλαδελφείας τότε, μετ' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐστερεώθη ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου, διότι διέβλεπέ τις ἀπὸ τότε Ὑμᾶς ἄνδρα τίμιον καὶ εἰλικρινῆ. Ἄνδρα Ἐκκλησιαστικὸν μέγα, τὸν ὁποῖον ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἠτοίμαζεν «λύχρον τῷ Χριστῷ αὐτοῦ» ἵνα ἀνέλθῃ ἐπὶ τὴν λυχνίαν τὴν ὑψηλὴν καὶ μοναδικὴν ταύτην ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ.

Παναγιώτατε,

Ἐπειδὴ ὡς Πατὴρ ὄντως στοργικὸς προσφέρεσθε πρὸς τὴν ἀναξιότητά μου, ἐπιτρέψατέ μοι κατὰ τὴν ἀγίαν ὥραν ταύτην, τὴν ὁποῖαν εἰς ὕψη ἀναβιβάζει ἡ ἐνταῦθα παρουσία τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, ἵνα ἐκζητήσω ὅπως ὑψώσῃτε τὰς τιμὰς Πατριαρχικὰς Ὑμῶν χεῖρας καὶ εὐλογήσῃτε πατρικῶς ἅπαντας τοὺς ἀπολαύοντας καὶ ἐκδεχομένους τὴν τιμὴν τῆς παρουσίας Αὐτῆς. Ὅπως εὐλογήσῃτε Παναγιώτατε Πάτερ

Τοὺς Ἐξοχοτάτους καὶ Ἐντιμοτάτους Ἄρχοντας τοῦ τόπου ἡμῶν, τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαόν.

Ἴνα εὐλογήσῃτε τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, τοὺς ὀλίγους Μοναχοὺς καὶ τὸν Χριστώνυμον τοῦ Κυρίου λαόν.

Ἴνα εὐλογήσῃτε Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα τὸν μακάριον λαὸν τοῦτον, ὅστις πολλάκις ἀνέψυξεν ἡμᾶς. Ἴνα εὐλογήσῃτε τοὺς συνεργάτας ἡμῶν ἅπαντας.

Καὶ ἐὰν ἐπιτρέπη ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ἵνα πλατύνωμεν τὸ στόμα ἡμῶν κατὰ τὴν μεγάλην ὥραν ταύτην, θὰ τολμήσωμεν νὰ εἴπωμεν πρὸς Ὑμᾶς Παναγιώτατε Πάτερ: Ἡμεῖς εἰς ἔπαινον ἡμῶν ἔχομεν τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα Δέσποτα ἅγιε. Ἐπὶ σὲ ἡμεῖς θαρροῦμεν. Σὺ εἶ μετὰ Θεὸν δόξα ἡμῶν καὶ ὑψῶν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν. Σὺ Δέσποτα ὅστις τὴν δεδομένην ταύτην τοῦ χρόνου στιγμὴν πηδαλιουχεῖς τὴν Ὁρθοδοξίαν σύμπασαν.

Καὶ θεωροῦμεν ἑαυτοὺς ὡς εὐδαιμονεστέρους Δέσποτα Πάτερ, ὅτι τοιοῦτον ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα ἔχομεν ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἐνάρετον, ἐγκρατῆ καὶ ἀνεπίληπτον, ἄμωμον, ἅγιον, ἀνενόχως εἰσερχόμενον εἰς τὰ ἅγια τῶν Ἀγίων τελέσαι τὰ τῆς Λατρείας ἡμῶν, κοσμούμενον ἐπὶ ἀνδρείῳ φρονήματι, ἐπὶ συνέσει, ἐπὶ διακρίσει καὶ ἐν ταυτῷ σοφὸν πανεπιστήμονα, εὐφυῆ

καὶ εὐστροφον, διακρινόμενον διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προκοπὴν, διὰ τὴν εὐθυδρομίαν καὶ τοῦ ὁποίου ὁ βραχίων ὑψηλὸς καὶ ἡ χεὶρ κραταιά, ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς θεοπνευστίας. Ἦλθομεν ἐκεῖ Παναγιώτατε Δέσποτα εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον, εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, καὶ εἶδομεν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐν συγκινήσει ὑποδεχομένην ὡς καὶ τὸν ἔσχατον Ὁρθόδοξον Χριστιανόν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἱεροπρεπῶς κατάρχοντα τῆς Αὐλῆς Ὑμῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας συμπάσης.

Ἐθαυμάσαμεν Ὑμᾶς ὡς Λειτουργόν του Ὑψίστου, προεξάρχοντα καὶ ἐθεωρήσαμεν ὅτι τὸν Κύριον Σαβῶθ εἶδομεν Λειτουργοῦντα καὶ μεταδίδοντα τὰ ἅγια τοῖς πιστοῖς ἕως καὶ τῶν ἐλαχίστων. Ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς ἡ Θεία Χάρις, ἡ κρατοῦσα τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα εἰς ὕψη, ὅτι οὐ μόνον ἡ ζέουσα προσευχὴ Ὑμῶν στηρίζει καὶ ἐνδυναμοῖ Ὑμᾶς Αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὐτὴ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡ Πρόνοια, ἥτις εὐθυδρομεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν πρὸς τὸν θεῖον προορισμὸν τῆς διαπερῶσα Αὐτὴν δι' Ὑμῶν δι' ὁδῶν δυσβάτων καὶ διὰ χρόνων δυσχειμέρων. Ὑμεῖς δὲ θραύοντες διὰ τοῦ σθεναροῦ στήθους Ὑμῶν τῶν δυσκόλων καιρῶν τὸ κέλυφος καὶ τῶν δυσκολιῶν τὴν ἀχλύν, ἐξάγετε εἰς ἀναψυχὴν τὴν ἁγίαν κιβωτὸν ταύτην. Καὶ ἐνθαρρύνετε ἅπαντας ἡμᾶς τοὺς γενομένους μιμητὰς τῆς Ὑμετέρας προσκυνητῆς Παναγιότητος, χαίρειν χαρὰν καὶ καυχῆσασθαι καυχῆσειν ποικίλαις, θείαις καὶ μάλιστα γενέσθαι ἡμᾶς ὁμολογητὰς τῆς ἐξαιρέτου ποιμαντορίας Ὑμῶν.

Διὸ ἡμεῖς μετὰ πεποιθήσεως λέγομεν ὅτι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν αἴγλην καὶ τὴν ὑπεροχὴν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ὀφείλομεν ἵνα διαφυλάττωμεν καὶ νὰ

ἐλέγχωμεν πάντα ἀπαξιοῦντα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν συναισθηματικὸν πλοῦτον Ὑμῶν ἔχομεν νὰ ὁμολογήσωμεν Δέσποτα Ἁγιε. Σᾶς εἶδομεν δακρύνοντα καὶ ἐθρηνήσαμεν, σᾶς εἶδομεν κλαίοντα καὶ ἐκλαύσαμεν.

Σᾶς εἶδομεν αὐλίζοντα καὶ ὠρχησάμεθα, σᾶς εἶδομεν γελῶντα καὶ ἀνεθαρρήσαμεν. Καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τοῦτον τὸν χαρακτηρίζοντα Ὑμᾶς Ἠγέτην χαίροντα μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίοντα μετὰ κλαιόντων, συμπονοῦντα καὶ συγκαίροντα, ἐπίσης ἐπαιρόμεθα, καύχησιν ἱεράν. Ἔτι δὲ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀνεπιτήδευτον ἄνδρα ὡς Ὑμᾶς ἕτερον ἐν βίῳ οὐκ εἶδομεν.

Ταῦτα πάντα ἔχων Δέσποτα, κράτει τῆς Ὁμολογίας. «Ἔντεινε, κατευοδοῦ καὶ βασίλευε». Θέσθε τὰς χεῖρας Ὑμεῖς ἐπὶ τὸ ἄροτρον καὶ χωρεῖτε ἐπὶ τὸν δρόμον Ὑμῶν Παναγιώτατε Δέσποτα. Τῆς θυσίας καὶ τῆς δόξης ἐν ταυτῷ τὸν δρόμον. Τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ τῆς σιδηροφράκτου Ἀρχιερατείας Ὑμῶν ἕως τῆς δόξης τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ, ἀφ' οὗ θεᾶσθε μετ' ἀνεξικακίας καὶ μετὰ θείας μακροθυμίας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως ἡμῶν, παραδίδοντες ἅπαντας εἰς τοῦ Κυρίου τὸ ἔλεος.

Καὶ πλατύνοντες ἔτι τὸ στόμα ἡμῶν ἐνώπιον Ὑμῶν, Παναγιώτατε, ὑψοῦμεν τὴν ταπεινὴν ἡμῶν φωνὴν πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης καὶ ἐκζητοῦμεν διὰ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα μακροσημέρευσιν, χαρὰν, ὑγίαν καὶ τὴν δέουσαν εὐκλειάν τε καὶ δόξαν, Χάριτι τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ λίαν ἀγαπητὲ
ἀδελφὲ κ. Ἱερώνυμε,
Ἱερώτατε Μητροπολίτα Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιε,
Ἱερώτατοι ἀδελφοί,
Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

**Ὁμιλία τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
κατὰ τὴν
Δοξολογίαν ἐν τῷ
Ἱερῷ Ναῷ ἁγίου
Ἀχιλλίου Λαρίσης**

(15 Μαΐου 2008)

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ χαρὰν καὶ συγκίνησιν πολλὴν εὐρισκόμεθα ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἀνταποκρι-
νόμενοι εἰς τὴν εὐλαβῆ πρόσκλησιν τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, ἅγιε Λαρίσης,
προκειμένου νὰ συνεορτάσωμεν τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ πολιούχου τῆς Θεο-
σαλικῆς πρωτεύουσας Ἁγίου Ἀχιλλίου.

* * *

Ἦλθομεν εἰς κλῆμα πασχάλιον. Πάντοτε ἡ μνήμη τοῦ προστάτου σας Ἁγί-
ου εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἀναστάσιμον περίοδον, πρᾶγμα τὸ ὅποῖον τῆς
προσδίδει μείζονα λαμπρότητα καὶ χάριν. Καὶ κομίζομεν ἀπὸ τὴν σεβασμίαν
Κωνσταντινούπολιν τὸν πασχάλιον ἀσπασμὸν καὶ τὴν ἀναστάσιμον εὐλογίαν
τῆς ποτνίας πνευματικῆς Μητρὸς τοῦ Γένους, τῆς Μεγάλης δηλαδὴ τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας, πρὸς ὅλον τὸν εὐσεβῆ Λαρισαϊκὸν καί, γενικότερον, Θεο-
σαλικὸν λαόν, ἡ πρὸς τὸν ὅποῖον ἀγάπη μας ἦτο καὶ εἶναι πάντοτε ἐκτενής.

* * *

Ὁ Ἱερώτατος Ποιμενάρχης τῆς Πόλεως τῶν Ἀλεναδῶν, ὁ γλυκὺς καὶ
πρᾶος καὶ μμητῆς τοῦ Καλοῦ Ποιμένος καὶ Ἐπισκόπου τῶν ψυχῶν ὑμῶν κ.
Ἰγνάτιος ἀνέκαθεν διεκρίνετο διὰ τὴν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον
εὐλάβειαν καὶ τὰ φιλομήτορα αἰσθήματά του, τὰ ὅποια, ἀναμφιβόλως ἀπο-
τελοῦν ἀντανάκλασιν, ἂν μὴ καὶ συνισταμένην, ἐκείνων τοῦ ὑπὸ τὸ ὠμοφό-
ριόν του ἀξιονομάστου κλήρου καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπεδέχθη-
μεν εὐχαρίστως τὴν σχετικὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ καὶ ἤλθομεν νὰ μετᾶσχωμεν
αὐτοπροσώπως τῆς χαρᾶς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, νὰ τιμήσωμεν τὸν ἴδιον
καὶ τὸ θεοφιλὲς ἔργον του, καὶ νὰ εὐλογήσωμεν τὸ λογικὸν ποιμνιον τῆς
Ἐπαρχίας του, τῆς «Θρόνῳ εὐμοιρούσης ὑψηλῷ ... περιφήμεν τῶν Λαρισαί-
ων Μητροπόλεως».

* * *

Εὐχαριστοῦμεν, ἅγιε Λαρίσης, τόσον διὰ τὴν πρόσκλησιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν
ὑποδοχὴν καὶ τοὺς εὐγενεῖς λόγους τῆς προσφωνήσεώς σας, τοὺς ὁποίους καὶ
θα θησαυρίσωμεν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς καρδίας μας ἐν ἐκτιμήσει καὶ ἀγάπῃ
πολλῇ. Ὁ δὲ «μεγαλόδοξος Παντοκράτωρ καὶ ἀληθινὸς Θεός, ἐπιφάνας τὸ
ἅγιον Αὐτοῦ πρόσωπον» (Γ' Μακ. 6, 18), εἶθε νὰ ἀνοίγῃ κατὰ πλάτος τὰς
οὐρανίους πύλας εἰς σωτηρίαν, τόσον δι' ὑμᾶς καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργά-
τας σας, ὅσον καὶ δι' ὅλον τὸν ἐνταῦθα εὐαγῆ κλῆρον καὶ πιστὸν λαόν.

* * *

Εὐχαριστοῦντες καὶ αὐθις θερμῶς, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ εἴπωμεν περισσό-
τερα κατὰ τὸν ἀκολουθοῦντα Μέγαν Ἐσπερινόν. Χριστὸς Ἀνέστη!

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

23/2008

(Θέμα: «Τὸ κατόπιν τοῦ νόμου 3607/2007 (ἄρθρον δέκατον ἑβδομον παράγραφος 17) καθεστῶς εἰσπράξεως τῆς ὑπὲρ ἐκδόσεως τοῦ Δελτίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» προβλεπομένης νομίμου εἰσφορᾶς Νομιμότης τῆς Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθμ. 1016897/1160/0016/3.3.2008 (ΦΕΚ Β' 449/14.03.2008)»

Σχετ.: ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1016897/1160/0016/3.3.2008 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν (ΦΕΚ Β' 449/14.03.2008)

(Ἀθήνησι,
τῆ 11ῃ Ἀπριλίου 2008)

Τοῦ

Θεοδώρου Δ. Παπαγεωργίου,
Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

I. Ἐπὶ τοῦ ἰσχύσαντος καθεστῶτος

Διὰ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος ὑπ' ἀριθμ. 83/1946¹ ἐθεσπίσθη τὸ πρῶτον «εἰδικὴ εἰσφορὰ» τῶν ἑφημερίων ὑπὸ μορφὴν κρατήσεως ποσοστοῦ 1% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία». Ἡ κράτησις διενεργεῖτο ὑπὸ τῶν Δημοσίων Ταμείων καὶ ἀπεδίετο ἀνὰ τρίμηνον ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ἀνωτέρω Δελτίου (ἦτοι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος)². Ἀκολουθῶς προεβλέφθη ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ἐν λόγω εἰσφορᾶς θὰ παρακρατεῖται ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. (ἄρθρον μόνον παρ. 3 ἐδάφ. 2 τῆς πράξεως ὑπ' ἀριθμ. 282/20.12.1966, ΦΕΚ Α' 284).

Διὰ τοῦ ν.δ. 228/1973³ (ἐν ἄρθρῳ 2 παρ. 2 αὐτοῦ), ἐμειώθη τὸ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία» ποσοστὸν τῆς «εἰδικῆς εἰσφορᾶς» ἀπὸ 1% εἰς 0,5%.

Καθ' ὅσον οἱ κλάδοι Συντάξεως καὶ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου ὑπήχθησαν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τὸ Ταμεῖον μετωνομάσθη εἰς «Ταμεῖον Προνοίας Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος» (Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε.)⁴, ἡ εἰσπραττομένη εἰσφορὰ παρὰ τῶν Δημοσίων Ταμείων ἐξηκολούθησε ἀποδιδόμενη εἰς τὸ διάδοχον Τ.Π.Ο.Ε.Κ.Ε.

II. Ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος καθεστῶτος

Νῦν δέ, διὰ τοῦ ἄρθρου δεκάτου ἑβδόμου παρ. 17 τοῦ νόμου 3607/2007 (ΦΕΚ Α' 245) ὠρίσθη ὅτι:

«Ἀπὸ τῆ σύστασις τοῦ Κλάδου ὁ προβλεπόμενος ἀπὸ τὸ ἄρθρο 24 παρ. 1ε τοῦ ἄ.ν. 976/1946 (περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) πόρος εἰσπράττεται ἀπευθείας ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία δικαιούται νὰ προβαίνει σὲ ἔλεγχο τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδιδόμενων ποσῶν.

Ὁ ἐν λόγω πόρος ἀποδίδεται μὲ μέριμνα καὶ εὐθύνη τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ἀνὰ τρίμηνο καὶ μέσα σὲ προθεσμία (20) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν πάροδο ἐκάστου τριμήνου. Σὲ περίπτωσι ἀρνησεως ἢ μὴ ἔγκαιρης ἀπόδοσις τοῦ παραπάνω πόρου ὁ ἐν λόγω πόρος θεωρεῖται δημόσιο ἔσοδο καὶ εἰσπράττεται ἀπὸ τίς ἀρμόδιες Δ.Ο.Υ. σύμφωνα μὲ τὸν Κ.Ε.Δ.Ε. ἀποδιδόμενος στῆ συνέχειᾳ στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τοὺς ἰδίους ὅρους εἰσπράττεται ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία καὶ ἡ προβλεπόμενη κατὰ τὸ ἄρθρο 3 τοῦ ν.δ. 83/31.8.1946 (ΦΕΚ 262/Α') εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἡ ὁποία στῆ συνέχειᾳ ἀποδίδεται μέσα σὲ ἓνα μῆνα στὸν ἐκδότη τοῦ Περιοδικοῦ.»

1. «Περὶ μορφώσεως ἑφημερίων Βορείου Ἑλλάδος καὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Δελτίου Ἐκκλησίας» κλπ.» (περιοδ. Ἐκκλησία 15.1.1946, ἀριθ. 5-6, σελ. 44, ΕτΚ 3.9.1946)

2. Εἰδικότερον τὴν Δ.Ι.Σ. πλέον κατ' ἄρθρον 9 παρ. 1 περ. ια' τοῦ ν. 590/1977.

3. «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.)» (ΦΕΚ Α' 284)

4. Ἄρθρον 21 τοῦ Ν. 2084/1992 «Ἀναμόρφωσις τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφάλισης καὶ ἄλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 165).

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1016897/1160/0016/-3.3.2008 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν (ΦΕΚ Α' 449/14.03.2008) κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 106 παρ. 4 τοῦ ν. 2362/1995, τὸ ὁποῖον ὀρίζει ὅτι:

«4. Μὲ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, μπορεῖ νὰ ἀνατεθεῖ στὶς Δημόσιες Οἰκονομικὲς Ὑπηρεσίες ἢ εἰσπραξὴ τῶν ἐσόδων τῶν εἰδικῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, καθὼς καὶ τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, τῶν ὁποίων οἱ προϋπολογισμοὶ συνδημοσιεύονται μὲ τὸν Κρατικὸ Προϋπολογισμὸ καὶ ἐφόσον ἢ εἰσπραξὴ τῶν ἐσόδων τοὺς δὲν εἶναι δυνατὴ μὲ δικά τοὺς ὄργανα, καθὼς καὶ ἢ εἰσπραξὴ ἐσόδων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τρίτων. Μὲ τὶς ἴδιες ἀποφάσεις καθορίζεται καὶ τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τῶν ἀνωτέρω νομικῶν προσώπων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τρίτων στὴ δαπάνη γιὰ τὴν εἰσπραξὴ τῶν ἐσόδων ποὺ εἰσπράττονται γιὰ λογαριασμὸ τοὺς».

Ἡ ἐπίμαχος Ὑπουργικὴ Ἀπόφασις ἀναφέρει ὅτι:

«Ἀναθέτουμε στὶς Δημόσιες Οἰκονομικὲς Ὑπηρεσίες τὴν εἰσπραξὴ τῶν ἐσόδων ὑπὲρ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἔδρα τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὸ ποσὸ ποὺ εἰσπράττεται ὑπὲρ τῶν ἀνωτέρω παρακρατεῖται ποσοστὸ 10 % ὡς δαπάνη βεβαίωσης καὶ εἰσπραξῆς. Κατ' ἐξαιρέση κρατήσεις ὑπὲρ ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν ἀπὸ τὴν ἐξόφληση μισθῶν καὶ κάθε ἄλλης ἀποζημίωσης, ὅπως καὶ ἀποδιδόμενες τοκοχρεωλυτικὲς δόσεις γιὰ ἀπόσβεση δανείων μισθωτῶν, δὲν λαμβάνονται ὑπόψη στὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς. Τὰ ποσὰ ποὺ παρακρατοῦνται κατατίθενται σὲ εἰδικὸ λογαριασμὸ».

Κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων παρατηρεῖται ὅτι ἡ συμβολὴ τοῦ Κράτους ἐλάμβανε χώραν διὰ τῆς κρατήσεως ποσοστοῦ 10% ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. πρὸ τῆς καταβολῆς τῶν μισθῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἀπέδιδεν τὰ παρακρατηθέντα ποσὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ. Ὑπὸ τοῦ νέου πλέον νομοθετικοῦ πλαισίου ἦτοι κατὰ τὸ ἐδάφιον 4 τῆς παραγράφου 17 τοῦ ἄρθρου δεκάτου ἐβδόμου τοῦ νόμου 3607/2007 ὁ τυπικὸς νομοθέτης ἀποφάσισε ἵνα εἰσπράττεται ἢ εἰδικὴ εἰσφορὰ «μὲ τοὺς ἰδίους ὄρους», τοὺς ὁποίους προέβλεψε καὶ ἐν τοῖς ἐδαφίοις 2 καὶ 3 τῆς ἰδίας διατάξεως προκειμένης τῆς εἰσπρά-

ξεως τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 24 παρ. 1ε τοῦ ἄ.ν. 976/1946 πόρου, ἦτοι ἢ εἰδικὴ εἰσφορὰ θὰ πρέπη νὰ «ἀποδίδεται μὲ μέριμνα καὶ εὐθύνη τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ἀνὰ τρίμηνο καὶ μέσα σὲ προθεσμίᾳ (20) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν πάροδο ἐκάστου τριμήνου» πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ἐν ᾧ εἰς περιπτώσιν παραλείψεως αὐτοῦ, τότε «θεωρεῖται δημόσιο ἔσοδο καὶ εἰσπράττεται ἀπὸ τὶς ἀρμοδίους Δ.Ο.Υ. σύμφωνα μὲ τὸν Κ.Ε.Δ.Ε.».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ Δημόσιον διὰ τῶν Δημοσίων Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ προωθεῖ τὴν ἐγγραφήν καὶ εἰσπραξὴν τῶν ληξιπροθέσμων ποσῶν ὡς δημοσίων ἐσόδων, ἦτοι κατὰ στάδια:

1) παραλαμβάνει ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν «χρηματικὸς καταλόγους» ἀναγράφοντας τὰ στοιχεῖα τῶν ὑπερημέρων ὀφειλετῶν καὶ τὰ ὀφειλόμενα ὑπ' αὐτῶν ποσὰ

2) συντάσσει εἰς βάρους τῶν ὀφειλετῶν πράξεις ταμειακῆς βεβαιώσεως (τὰ καλούμενα καὶ ὡς «τριπλότυπα βεβαιώσεως»), ἦτοι ἐγγράφει τὰ ὡς ἄνω ποσὰ ὡς ληξιπρόθεσμα καὶ ἀπαιτητά, ὥστε νὰ εἶναι ἐφικτὴ ἢ προώθησις μέτρων ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεώς των

3) ἀκολούθως ἀποστέλλει (συνήθως ἄνω τῆς μιᾶς φορᾶς) πρὸς τὸν μὴ συμμορφούμενον ὀφειλέτην «ἀτομικὴν εἰδοποίησιν» μὲ μνείαν τοῦ Ἀριθμοῦ Ταμειακῆς Βεβαιώσεως (ΑΤΒ), τοῦ καθυστερουμένου ποσοῦ μὲ ὑπόδειξιν πρὸς ἐξόφλησίν του ἐντὸς τασσομένης προθεσμίας

4) προχωρεῖ εἰς ἀναγκαστικὰ μέτρα εἰσπράξεως τοῦ ποσοῦ (λ.χ. κατάσχεσις κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων τῶν ὀφειλετῶν)

Νῦν δέ, ὁ Ὑπουργὸς χρώμενος τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 106 παρ. 4 τοῦ Νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ (ν. 2362/1995) ἐξέδωσε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν ἐπιβάλλων πλέον, εἰς περιπτώσιν ἀναμείξεως τῶν Δ.Ο.Υ. ὡς εἰσπρακτικῶν ὀργάνων, ἀφηρημένην ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ποσοστοῦ 10% ἐπὶ τῆς εἰδικῆς εἰσφορᾶς λόγῳ τῶν ἐξόδων βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεώς της.

Πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ὅτι κατὰ τὸ ἰσχύον καθεστῶς ἢ παρεμβολὴ τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀναπόφευκτον στάδιον τῆς διαδικασίας εἰσπράξεως. Προβλέπεται ὅτι ἢ εἰδικὴ εἰσφορὰ «ἀποδίδεται μὲ μέριμνα καὶ εὐθύνη τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ἀνὰ τρί-

μηνο» και μόνον εις περίπτωσιν δυστροπίας τοῦ ὑποχρέου, αἱ Δ.Ο.Υ. ἀναλαμβάνουν τὴν ἀναγκαστικὴν εἰσπραξίν τῆς ἐναντι ποσοστιαίας ἀποζημιώσεως τοῦ Δημοσίου. Μολοντί δὲν ἐπιβάλλεται, ἀποβαίνει de facto ἀδιάφευκτος ἡ συνδρομὴ τῶν Δ.Ο.Υ. πρὸς εἰσπραξίν τῆς εἰσφορᾶς. Ἡ ἐν λόγω ρύθμισις εἶναι, ὡς ἔχει διατυπωμένη, ἐν τοῖς πράγμασι ἀνεφάρμοστος, καθ' ὅσον ἔδει ὅπως ἀναφέρῃ μίαν ἢ πλείονας μεθόδους ἀποδόσεως τῆς εἰσφορᾶς ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν καὶ δὴ ἐν ὄψει τοῦ χαμηλοῦ ποσοῦ τῆς ἀνεξόδου δια τούτους ὀφειλέτας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν. Ἐπιπλέον αὐτονόητος εἶναι ἡ δυσχέρεια καταρτίσεως καταλόγου συνδρομητῶν, τηρήσεως αὐτοῦ καὶ παρακολουθήσεως ὄλων τῶν ἐπισυμβαινομένων ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν τόσον εἰς προσωπικόν (νέοι διορισμοί) ὅσο καὶ εἰς ὑπηρεσιακὸν ἐπίπεδον (προαγωγαί, λήξεις συνδρομῶν), ἡ ὁποία εὐλόγως ἀπαιτεῖ διασύνδεσιν ἠλεκτρονικῶν ἀρχείων μεταξὺ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, τῶν Δ.Ο.Υ. καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὡς καὶ δημιουργίας ἐκ μέρους τῆς τελευταίας ἑνὸς λειτουργικοῦ καὶ λογιστικοῦ συστήματος ἐποπτείας τῶν συνδρομῶν.

III. Ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῆς Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως

Ἡ συζητουμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθμ. 1016897/1160/0016/3.3.2008 (ΦΕΚ Α' 449/14.03.2008) εἶναι μὴ νόμιμος διὰ τούτους κατωτέρω αὐτοτελεῖς λόγους:

1) Τὸ ἐδάφιον 2 τῆς παραγρ. 4 τοῦ ἄρθρου 106 τοῦ ν. 2362/1995 προβλέπει ὅτι:

«Μὲ τις ἴδιες ἀποφάσεις καθορίζεται καὶ τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τῶν ἀνωτέρω νομικῶν προσώπων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τρίτων στὴ δαπάνη γιὰ τὴν εἰσπραξὴ τῶν ἐσόδων ποῦ εἰσπράττονται γιὰ λογαριασμό τους».

Ἐπομένως, προϋπόθεσις πρὸς ἔκδοσιν τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἡ πρόκλησις δαπάνης τινὸς εἰς βᾶρος τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐν προκειμένῳ ὅμως, κατὰ τὸν πλέον σαφῆ τρόπον, ἡ Ὑπουργικὴ Ἀπόφασις ὑπ' ἀριθμ. 1016897/1160/0016/14.3.2008 (ΦΕΚ Β 449/14.03. 2008) ἀναφέρει ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτῆς ὑπὸ στοιχεῖον 6 ὅτι ἐλήφθη ὑπ ὄψιν:

«6. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν προκαλεῖ δαπάνη στὸν Κρατικὸ Προϋπολογισμό».

Συνεπῶς, μηδεμιᾶς δαπάνης προκαλουμένης εἰς βᾶρος τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ, ὡς ρητῶς ἀναφέρει ἡ Ὑπ. Ἀπόφασις, ἐκλείπει ἀπολύτως ἢ κατὰ νόμον προϋπόθεσις ἐκδόσεώς τῆς κατὰ τὸ μέρος, δι' οὗ προβλέπεται ἡ παρακράτησις ποσοστοῦ 10% ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ἐσόδου πρὸς κάλυψιν τῆς δαπάνης βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεώς του. Ἡ ἀπόφασις εἶναι νόμιμη μόνον κατὰ τὸ μέρος, τὸ προβλεπόμενον ἀνάθεσιν τῆς διαδικασίας βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ ἐσόδου εἰς τὰς Δημοσίας Οἰκονομικὰς Ὑπηρεσίας.

2) Ἡ διάπαξις τοῦ ἄρθρου 106 παραγρ. 4 ἐδάφ. 2 τοῦ ν. 2362/1995, εἰς περίπτωσιν εἰσπράξεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τῶν ἐσόδων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, δὲν ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Ὑπουργὸν νὰ θεσπίσῃ ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ εἰσπραττομένου ἐσόδου ὡς ἀμοιβὴ τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὸν ἐξουσιοδοτεῖ ὅπως θεσπίσῃ ποσοστὸν συμμετοχῆς τῆς δικαιούχου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς δαπάνης, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται τὸ Δημοσίον προκειμένου νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐν λόγω ἔσοδον.

Ἐν προκειμένῳ ἡ συγκεκριμένη Ὑπουργικὴ Ἀπόφασις ἔχει δύο σκέλη, ἥτοι ἐν σκέλος, δι' οὗ τὸ Δημοσίον ἀναλαμβάνει τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τοῦ ἐσόδου καὶ δευτέρον σκέλος, δι' οὗ ζητεῖ ἀφηρημένην ἀμοιβὴν ὡς ἐκ τῆς ἀναλήψεως τῆς εὐθύνης εἰσπράξεως τοῦ ἐσόδου, ἥτις καλύπτει, ὑποτίθεται, τὴν σύνολην δαπάνην εἰσπράξεώς του, καίτοι ὁ νόμος ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν νὰ ἐπιβάλῃ μόνον τὴν συμμετοχὴν εἰς ὀρισμένον ποσοστὸν τῆς δαπάνης ταύτης.

Ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν κατὰ πρόδηλην παράβασιν τοῦ ἄρθρου 106 παράγρ. 4 ἐδάφ. 2 τοῦ ν. 2362/1995 ἀντὶ ἀναφορᾶς τῆς προκαλουμένης δαπάνης εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς θεσπίσεως ὀρισμένου ποσοστοῦ συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς αὐτήν, παρανόμως προεχώρησε εἰς θέσπισιν παρακρατουμένου ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω ἐσόδου πρὸς πλήρη –ὡς φαίνεται– ἐξόφλησιν τῆς δαπάνης, ἥτις ὄχι μόνον δὲν προσδιορίζεται, ἀλλὰ ρητῶς βεβαιοῦται ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως ὅτι εἶναι μηδενική!

Ἐνδεχομένως βεβαίως ἢ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἀναφέρει ὅτι ἡ προκαλουμένη δαπάνη εἶναι μηδενική, ἐπειδὴ ἐν ταυτῷ καθορίζει τὸ ποσοστὸν 10% ἐπὶ τῆς εἰσφορᾶς πρὸς πλήρη ἐξόφλησιν αὐτῆς. Ὡς ὁμως ἐκτενῶς ἐξετέθη τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀποτελεῖ παρερμηνεία τῆς διατάξεως τοῦ νόμου 2362/1995, ἣτις ἐπιτρέπει τὴν ἐπιβολὴν συμμετοχῆς εἰς ὠρισμένον ποσοστὸν τῆς δαπάνης, καὶ οὐδόλως τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑποχρέωσης πλήρους ἐξοφλήσεως αὐτῆς.

Τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον 2 τοῦ ἄρθρου 106 παρὰ γρ. 4 τοῦ νόμου 2362/1995 ἀναφέρει ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως τῆς ἀναθετοῦσης εἰς τὸ Δημόσιον τὴν εἰσπραξίν «...καθορίζεται καὶ τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τῶν ἀνωτέρω νομικῶν προσώπων δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τρίτων στὴ δαπάνη γιὰ τὴν εἰσπραξίαν τῶν ἐσόδων πού εἰσπράττονται γιὰ λογαριασμό τους».

Οὕτως, ἐκνόμως ὁ Ὑπουργὸς ἐθέσπισε ποσοστὸν 10% ἐπὶ τῆς εἰδικῆς εἰσφορᾶς, ἐν ᾧ ἔδει ὅπως ἀναφέρῃ τὴν δαπάνην, ἣτις θὰ προκληθῇ εἰς βᾶρος τοῦ Δημοσίου λόγω τῆς διαδικασίας εἰσπράξεως καὶ νὰ θεσπίσῃ καταβλητέον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς.

3) Ἡ ἀνάγκη ὅπως καθορίζεται σαφῶς ἡ προκαλουμένη δαπάνη εἰς τὸ κείμενον τῶν κανονιστικῶν ἀποφάσεων προκύπτει καὶ ὑφ' ἐτέρας ἀναμφιβόλου νομοθετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29Α τοῦ νόμου 1558/1985, προστεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ν. 2081/1992. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν:

«1. Ἡ κατὰ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότηση ἐκδοσὴ ἀπὸ ὁποιοδήποτε διοικητικὸ ὄργανο κανονιστικῶν διοικητικῶν πράξεων πού συνεπάγονται κάθε εἶδους δαπάνες σὲ βᾶρος τοῦ Δημοσίου ἐπιτρέπεται ἐφεξῆς μόνο ἂν ἔχει ἐγγραφεῖ ἀντίστοιχη πίστωση στὸν προϋπολογισμό τοῦ Κράτους.

2. Στὸ κείμενο τῶν κανονιστικῶν πράξεων καὶ σὲ ἰδιαίτερο ἀκροτελεύτιο ἄρθρο ἢ στὸ προοίμιο ἀνα-

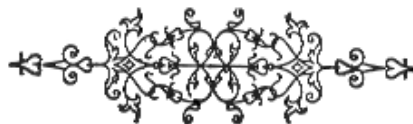
γράφεται ὑποχρεωτικὰ τὸ μέγεθος τῆς δαπάνης, ἡ κατανομή της σὲ οἰκονομικὰ ἔτη, ὁ τρόπος ἀντιμετώπισης της γιὰ χρονικὸ διάστημα τουλάχιστον πέντε (5) ἐτῶν καὶ ἀναφέρεται ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο γιὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ ὄργανο, ὁ εἰδικὸς φορέας τοῦ Προϋπολογισμοῦ καὶ ὁ Κωδικὸς Ἀριθμὸς Ἐξόδου (Κ.Α.Ε.), ἀπὸ τὴν ἐγγεγραμμένη πίστωση τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ καλυφθῇ ἡ ἐν λόγῳ δαπάνη.

Σὲ περίπτωσιν πού δὲν ἔχει ἐγγραφεῖ, ἔχει ἐξαντληθῇ ἢ εἶναι ἀνεπαρκῆς, ἀναγράφεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ἡ ὁποία τροποποιεῖ τὸν προϋπολογισμό μὲ ἰσόποση τῆς προκαλουμένης δαπάνης ἀξομείωσις, νέα ἐγγραφή, αὐξηση ἢ μεταφορὰ πιστώσεων σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 15 ἕως 18 τοῦ ν.δ. 321/1969 “Περὶ Κώδικος Δημοσίου Λογιστικοῦ” ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἢ πηγῇ ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ καλυφθῇ ἡ σχετικὴ δαπάνη.

4. Ἡ ἀναφορὰ τῶν στοιχείων τῶν προηγούμενων παραγράφων στὸ σῶμα τῆς κανονιστικῆς πράξεως ἀποτελεῖ οὐσιώδη τύπο γιὰ τὴν ἐκδοσὴν της. Σὲ περίπτωσιν παράλειψης τῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς ἢ κανονιστικὴν πράξιν δὲν δημοσιεύεται στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».

Συνεπῶς καὶ ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως συνάγεται ὑποχρέωσις τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ πρὸς συγκεκριμένον προσδιορισμὸν τῆς προκαλουμένης δαπάνης, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατος ὁ ἔλεγχος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ εὐλόγου ἢ ὄχι χαρακτῆρος τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ποσοστοῦ συμμετοχῆς της εἰς τὴν ἐν λόγῳ δαπάνην καὶ ὁ δικαστικὸς ἔλεγχος τῆς ἀποφάσεως.

Ἐν κατακλείδι ἡ Ὑπουργικὴ Ἀπόφασις εἶναι παράνομος εἰδικῶς κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς, δι' οὗ ἀποφασίζεται ἡ παρακράτησις ποσοστοῦ 10% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς εἰσπραττομένης εἰδικῆς εἰσφορᾶς.

Τιμητικό άρθρο του περιοδικού TIME για τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη**Τιμητικό άρθρο του περιοδικού TIME για τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη****Ἡ Βιβλιοθήκη του Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας****Ὁ λαὸς ἔχει γνώμη καὶ κρίση****Ἡ βράβευση του Χρήστου Μπόνη****Συγχαρητήρια στὸν π. Βασίλειο Γεωργόπουλο καὶ στὸν π. Κων/νο Παπαθανασίου**

Τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ TIME (ΤΑΪΜ) στὸ τεύχος τῆς 28ης Ἀπριλίου 2008 κατέγραψε τὶς 100 διεθνεῖς προσωπικότητες μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐπιρροὴ στὸν θρησκευτικὸ, πολιτιστικὸ, πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ τομέα. Μεταξὺ αὐτῶν κατατάσσεται καὶ ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, γεγονός τὸ ὁποῖο περιποιεῖ ἰδιαίτερη τιμὴ καὶ χαρὰ σὲ κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανό. Ὁ πίνακας συνοδεύεται ἀπὸ ἄρθρα διακεκριμένων συγγραφέων. Σχετικὰ μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρου καὶ Προκαθήμενος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ρόουαν Οὐίλλιαμς γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέχει ἓνα σημαντικό ἱστορικὸ τίτλο, ἀλλὰ σὲ ἀντίθεση μὲ ὅ,τι ἰσχύει γιὰ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης στὸ πλαίσιο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔχει μικρὴ ἀπ' εὐθείας διοικητικὴ ἐξουσία στὸν κόσμο τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ Πατριάρχες πρέπει νὰ κερδίζουν τὸ κῦρος τους στὴ διεθνή σκηνή καὶ εἶναι γεγονός ὅτι λίγοι Πατριάρχες κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἔχουν κατορθώσει κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ διατηρήσουν τὸν τύπο τοῦ ἱστορικοῦ τους ἀξιώματος. Παρὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἔχει μετατρέψει τὴ πολιτικὴ ἀδυναμία του σὲ δύναμη ἀξιοποιώντας τὸ γεγονός ὅτι ἡ θέση του τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διαμορφώνει ἓνα ξεκάθαρο καὶ σαφές ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ ὄραμα, τὸ ὁποῖο δὲν ἀναμιγνύεται μὲ διαπραγματεύσεις καὶ ἰσορροπίες δυνάμεων. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄραμα κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ περιβάλλον. Παραμένοντας βαθύτατα πιστὸς στὶς παραδόσεις τῆς λατρείας καὶ τῆς διανοήσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἔχει ἐκφράσει τὴ σταθερὴ ἀποψη ὅτι τὰ οἰκολογικὰ προβλήματα εἶναι στὴν οὐσία τους πνευματικὰ προβλήματα. Ἐχει τονίσει ὅτι ἓνας κόσμος, στὸν ὁποῖο ὁ Δημιουργὸς Θεὸς χρησιμοποιεῖ τὰ ὑλικά κατασκευάσματα γιὰ νὰ μᾶς διδάξει ποιὸς εἶναι καὶ τί θέλει εἶναι ἓνας κόσμος, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πιθανότατα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο θρησκευτικὸ ἡγέτη ὁποιασδήποτε θρησκείας, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, 68 ἐτῶν, ἔχει κρατήσει ἀνοικτὴ αὐτὴ αὐτὴ τὴν πνευματικὴ διάσταση τῆς περιβαλλοντικῆς μέριμνας. Ὁ τίτλος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἱστορικὰ ἀναφέρεται στὴν ποιμαντικὴ εὐθύνη τοῦ Πατριάρχου γιὰ ὅλα τὰ κατοικούμενα σημεῖα τῆς γῆς. Αὐτὸς ὁ γενναῖος καὶ ὀραματιστὴς ποιμὴν προσέδωσε μία τελείως καινούργια ἔννοια στὸν παλαιὸ τιμητικὸ τίτλο. Τὸ ἔργο του θέτει ἐπιτακτικὰ στὴν ἡμερησίαν διάταξη τὸ ἐρώτημα πῶς θὰ ἐκφράσουμε τὴν πνευματικὴ μας εὐθύνη γιὰ τὸν κόσμο, στὸν ὁποῖο ζοῦμε».

Κ.Χ.

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Ἡ ἐπανίδρυση τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξανδρείας ἐορτάσθηκε μὲ λαμπρὲς ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας στὶς 10 καὶ 11 Μαΐου τ.ἔ. Περιπου 650 σπάνια χειρόγραφα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ παλαιότερο ἀνάγεται στὸν 6^ο αἰῶνα, καὶ 40.000 βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων 7.500 παλαιότερες ἐκδόσεις, εἶναι ὁ

πολύτιμος θησαυρός του πρεσβυγενούς και παλαιφάτου Πατριαρχείου της Ἀλεξανδρείας. Στη Βιβλιοθήκη αυτή συνυπάρχουν ὁ Ἀριστοτέλης με τὴ Ἁγία Γραφή καὶ ὁ Εὐριπίδης με τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης. Τὰ ἐγκαίνια τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης ἐτελέσθησαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρο Β΄. Στὴν ἐκδήλωση παρευρέθησαν ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Θεόδωρος Κασσίμης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ κ. Στέφανος Ταμβάκης, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀντὲλ Λαμπίμπ, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κ. Τάκης Ἀράπογλου –δεδομένου ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα προσέφερε τὰ χρήματα– πολλὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὀφφικιαλοὶ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας καὶ πολλοὶ πιστοί. Ὅπως διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» τῆς 13.5.2008 ἡ Βιβλιοθήκη διαθέτει Παλαιογραφικὸ Ἀρχεῖο, τὸ ὁποῖο «χρησιμοποιεῖ τὶς πλέον ἐξελιγμένες μεθόδους, ὅπως τὴν ὑπερφασματικὴ τεχνολογία καὶ τὸν ὑπέρυθρο φωτισμό, γιὰ τὴν ταυτοποίηση τῶν πρώτων ὑλῶν τῶν μελανιῶν καὶ τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα θὰ χρηματοδοτήσει καὶ τὴν ὀργάνωση, σὲ μόνιμη βάση, ἑνὸς ἐργαστηρίου συντήρησης». Ἐξ ἄλλου ἡ ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» τῆς 13.5.2008 μᾶς πληροφορεῖ: «Ἡ πρώτη Βιβλιοθήκη στεγάσθηκε στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεωνᾶ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Ἀθανασίου μέχρι καὶ τὴν ἀραβικὴ κατάκτηση (642) βρισκόταν στὸ Καισάρειον, τὴ «Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ» τῆς Ἀλεξανδρείας... Τὸ 1952 ἐορτάσθηκε με μεγάλη λαμπρότητα ἡ χιλιετηρίδα τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης... Σήμερα ἡ Βιβλιοθήκη καταλαμβάνει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἰσογείου καὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου τοῦ ὀριζοντίου ἄξονα τοῦ Πατριαρχείου». Ἄς εὐχηθοῦμε ἡ ἀνακαινισμένη Βιβλιοθήκη τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας νὰ συνεχίσει με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ τὴν παράδοση τῆς φημισμένης Ἀλεξανδρινῆς Βιβλιοθήκης τῶν ἐλληνιστικῶν χρόνων.

K.X.

Ὁ λαὸς ἔχει γνώμη καὶ κρίση

Στὸ μηνιαῖο ἐνημερωτικὸ Δελτίο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Φθιωτικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Φωνή», καὶ συγκεκριμένα στὸ τεῦχος Μαρτίου - Ἀπριλίου τ.ε., δημοσιεύεται τὸ κύριο ἄρθρο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

Φθιώτιδος κ. Νικολάου ὑπὸ τὸν τίτλο «Ὁ λαὸς ἔχει γνώμη καὶ κρίση». Ὁ Σεβασμιώτατος μεταξὺ ἄλλων προβαίνει στὶς ἀκόλουθες ἐνδιαφέρουσες ἐπισημάνσεις: «Εἶναι ἀδιανόητο αὐτὸ πὸν συμβαίνει με τοὺς ὑποστηρικτὲς καὶ θιασῶτες τῆς ἀνεκτικότητος πρὸς τὶς εὐπαθεῖς καὶ ἐμπαθεῖς ὁμάδες (ἀπὸ πλευρᾶς ἠθικῆς), οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ὑποστηρίζουν καὶ διακηρύττουν τὴν ἀνοχὴ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους με ἰδιαιτερότητες, εἶναι ἀυστηροὶ, ἐπικριτικοὶ καὶ κατηγορηματικοὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικούς πὸν ἐκφράζουν τὴ δική τους ἄποψη. Θέλουν ὁ ἐκκλησιαστικὸς λόγος νὰ δικαιῶναι παρεκκλίσεις καὶ παραλλαγές, γιὰ τὶς ὁποῖες τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει ξεκάθαρη θέση. Θίγονται καὶ ἐρεθίζονται ὅταν ἡ Ἐκκλησία περνᾶει πρὸς τὸ λαὸ τὴ θέση τῆς γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πὸν τείνουν στὶς ἡμέρες μας νὰ ἀλλοιώσουν τὸ πατροπαράδοτο ἑλληνορθόδοξο ἦθος, με τὸ ὁποῖο ἔζησε καὶ τράφηκε ὁ λαὸς μας. Θὰ μπορούσαν οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς ἰδεολογίας νὰ κρατοῦσαν τὴ θεωρία γιὰ τὸν ἑαυτό τους, νὰ ἔδιναν περιθώρια καὶ νὰ ἔδειχναν ἀνοχὴ καὶ στὴν ἀντίθετη ἄποψη ὅπως τὴν ἐκφράζει ἡ πίστη. Αὐτὸ πὸν συμβαίνει στὸν τόπο μας, τὸ νὰ θεωρεῖται ἀκραῖος, συντηρητικὸς καὶ ἀνεδαφικὸς, ὁποῖος ὑποστηρίζει τὶς θέσεις τῆς πίστεως σὲ διάφορα θέματα πὸν ἀφοροῦν τὸν λαὸ, ξεπερνᾶ τὰ ὄρια τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς δημοκρατικότητος. Ἡ μειοψηφία φωνάζει πολὺ γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει καὶ νὰ καλύψει τὸν εὐγενικὸ λόγος τῆς πλειοψηφίας. Δὲν ἔχουν καταλάβει ὅτι ὁ ἐλληνικὸς ὀρθόδοξος λαὸς ἔχει καὶ γνώμη καὶ κρίση».

K.X.

Ἡ βράβευση τοῦ Χρήστου Μπόνῃ

Ὁ φωτογράφος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ κ. Χρήστος Μπόνῃς βραβεύθηκε με Βραβεῖο Δημοσιογραφίας ἀπὸ τὸ Ἴδρυμα Μπότση, τὸ ὁποῖο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν προαγωγή τῆς Δημοσιογραφίας. Ἡ τελετὴ πραγματοποιήθηκε στὶς 13.5.2008 καὶ τὰ βραβεῖα ἀπένευμε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας. Συγχαίρουμε τὸν ἀγαπητὸ σὲ ὅλους Χρήστο καὶ τοῦ εὐχόμεθα νὰ συνεχίσει με τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ διακονεῖ με ἐπιτυχία τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ γενικότερα τὸν δύσκολο τομέα τῆς φωτοειδησεογραφίας.

K.X.

**Συγχαρητήρια στὸν π. Βασίλειο Γεωργόπουλο καὶ
στὸν π. Κων/νο Παπαθανασίου**

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ συγχαίρει τὸν πρωτοπρ. Βασίλειο Γεωργόπουλο, συνεργάτη τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου κατὰ τῶν Αἰρέσεων, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη στίς 16.5.2008 Λέκτωρ τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. μὲ γνωστικὸ ἀντικείμενο τίς «Σύγχρονες Παραθρησκευτικὲς Κινήσεις». Ἡ ἐκλογή αὐτὴ καταδεικνύει τὴν καλὴ συνεργασία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Θεολογικῶν

Σχολῶν καὶ τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας. Ἐκφράζουμε ἐπίσης τὴ χαρὰ μας, διότι στίς 18.5.2008 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν ἐχειροτόνησε εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονο π. Κωνσταντῖνο Παπαθανασίου, Δρα Θεολογίας καὶ συνεργάτη ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοῦ Γραφείου Ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Εὐχόμεθα στοὺς δύο ἀξιότους κληρικούς νὰ συνεχίσουν νὰ ὑπηρετοῦν μὲ ζῆλο καὶ μὲ φόβο Θεοῦ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἐπιστήμη.

Κ.Χ.

Ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Στὴν ἰστοσελίδα www.ecclesia.gr/greek/press/magazines.html
μπορεῖτε νὰ διαβάσετε παλαιότερα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γιὰ νὰ ἀποστείλετε ἄρθρα ἢ ἀνακοινώσεις στὸ περιοδικὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴ διεύθυνση ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου:
theologia@ecclesia.gr

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οι έργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 7.5.2008

Συνήλθε στις 7.5.2008, στην πρώτη Συνεδρία Της για τὸν μῆνα Μάιο ἡ Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Στὴν ἀρχὴ τῆς Συνεδρίας, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ἀπηύθυνε στοὺς Συνοδικοὺς Συνέδρους τὸν Ἀναστάσιμο χαιρετισμὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ τὶς προσωπικὲς του εὐχὲς γιὰ εὐλογημένη δημιουργικὴ ζωὴ καὶ δράση στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἐξεφράσθη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ικανοποίηση ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς συμμετοχῆς τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ στὶς ἰατρειτικὲς Ἐκδηλώσεις τῆς Μεγάλῆς Ἑβδομάδος καὶ τὶς εὐφρόσυνες ἡμέρες τοῦ Πάσχα γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰδικώτερα ἐξεφράσθη ἡ ικανοποίηση γιὰ τὴν συμμετοχὴ μεγάλῆς ἀναλογίας νέων παιδιῶν στὶς ἑορτὲς τοῦ Πάσχα γεγονός που θεωρήθηκε ἀληθινὴ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας μας. Ἐπ' εὐκαιρία ἡ Δ.Ι.Σ. ἐκφράζει τὶς ἐγκάρδιες πατρικὲς εὐχὲς τῆς σὲ ὄλο τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν καὶ ἰδιαίτερος στὴν Ἑλληνικὴ νεότητα καὶ εὐχεται νὰ εἶναι πλοῦσια τὰ πνευματικὰ καὶ ὑλικά ἀγαθὰ, ὥστε ἡ σύγχρονη γενεὰ νὰ ζήσει σὲ καλύτερες καὶ δημιουργικὲς ἡμέρες.

Κατὰ τὴ Συνεδρία αὐτή:

Α. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Β. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε:

– Ἀπὸ τὶς Πορισματικὲς Ἐκθέσεις τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως γιὰ τοὺς ὑπ' αὐτῆς διενεργηθέντες ἐλέγχους στὶς Ἱερὰς Μητροπόλεις α) Βεροίας καὶ Ναούσης, β) Δράμας καὶ γ) Σερβίων καὶ Κοζάνης.

Γ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε:

– Τὴ διοργάνωση τῆς Κ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλημένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα Αἰρέσεων καὶ Παρθρασκείας, ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸ Ἱερὸ Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στὸ Προκόπι Εὐβοίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ἀπὸ 3.11 ἕως 6.11.2008 μὲ θέμα: «Προβλήματα γύρω ἀπὸ τὴν δράση τῶν αἰρετικῶν» (Ἐλευθερία καὶ χρέος αὐτοπεριφρουρήσεως).

– Πρόταση τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Γυναικείων Θεμάτων, περὶ τῆς διοργανώσεως τῆς Γ' Συνδιασκέψεως Γυναικῶν Ἐκπροσώπων Ἱερῶν Μητροπόλεων στὶς 20 καὶ 21.6.2008 μὲ θέμα: «Γυναίκα καὶ ψυχικὴ ὑγεία».

– Πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς Διαχειρίσεως Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ὑπὲρ τῶν Πυροπλήκτων, περὶ τῆς οικονομικῆς ἐπιχορηγήσεως ἐκάστης πυροπλήκτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲ τὸ ποσὸ τῶν 50.000,00 €. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἔκανε ἀποδεκτὴ τὴ δωρεὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καναδᾶ κ. Σωτηρίου, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε μὲ ἐπιταγὴ τὸ ποσὸ τῶν 307.000 Δολαρίων Καναδᾶ πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, προκειμένου νὰ διανεμηθεῖ στοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες τῶν Πυροπλήκτων περιοχῶν γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν πληγέντων.

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ
Ἀθηνῶν

Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μ.Κ.Ο. «Ἀλληλεγγύη»

Δ. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 8.5.2008

Συνῆλθε στὶς 8.5.2008, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Μάιο ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 151ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴ Συνεδρία αὐτή:

Α. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Β. Ἡ Δ.Ι.Σ. διόρισε, μετὰ ἀπὸ οἰκειοθελῆ παραίτηση μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) σὲ ἀντικατάσταση αὐτῶν, τοὺς κάτωθι:

1. Τὸν Ἀρχιμανδρίτη κ. Νεκτᾶριο Ἀντωνόπουλο, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σαγματᾶ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ ἀναπληρωτὴ αὐτοῦ τὸν Ἀρχιμανδρίτη κ. Παντελεήμονα Κορφιωτᾶκη, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δοβρᾶ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ Ναούσης.

2. Τὸν Ἑλληλογιμῶτατο κ. Παναγιώτη Ἀθανασόπουλο, Καθηγητὴ, Πρόεδρο Δ.Ε.Η., ὡς ἀναπληρωτὴ τοῦ Τακτικοῦ Μέλους τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. κ. Κωνσταντίνου Δρακάτου.

3. Τὸν Ἑλληλογιμῶτατο κ. Γεώργιο Ἀγαπητό, Καθηγητὴ, καὶ Ἀναπληρωτὴ αὐτοῦ τὸν Ἑλληλογιμῶτατο κ. Χρῆστο Χατζηεμμανουήλ, Καθηγητὴ, Πρόεδρο Ο.Π.Α.Π.

4. Τὸν Ἐντιμῶτατο κ. Ἀνάργυρο Πετρόπουλο, Δικηγόρο παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, καὶ Ἀναπληρωτὴ αὐτοῦ τὸν Ἐντιμῶτατο κ. Κωνσταντῖνο Παπασπύρου, Δικηγόρο παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ.

Γ. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθηκε:

- Ἀπὸ ἀναφορὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου σχετικὰ μὲ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν τῆς στερέωσης, προστασίας καὶ βελτίωσης τῆς ἐπισκεψιμότητας τοῦ μεγάλου Παλαιοχριστιανικοῦ Μνημείου τῶν Κατακομβῶν τῆς Μήλου.

Δ. Ἡ Δ.Ι.Σ., μετὰ ἀπὸ ἀναφορὰ σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς τελέσεως τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων στὰ πλεγόμενα «Κτήματα», ἐμμένει στὴν παλαιότερη ἀπόφασή της, ὅτι τὰ Ἱερὰ Μυστήρια θὰ τελοῦνται ἐντὸς τῶν Ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν γιὰ νὰ διαφυλαχθεῖ ἡ ἱερότητα αὐτῶν.

Ε. Ἐξ ἀφορμῆς τῶν πληροφοριῶν σχετικὰ μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη πρ. Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα, ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπανελάβε ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ὅσα προβλέπει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν. 590/1977) καὶ εἰδικὰ τὸ ἄρθρο 44 γιὰ τέτοιου εἴδους ζητήματα.

ΣΤ. Ἀκολουθῶς ἀνεγνώσθη ἡ ἔγγραφη ἀνακοίνωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ 9 ἕως 12.10.2008. Ἡ Δ.Ι.Σ. ὄρισε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο ὡς Μέλος τῆς συγκροτηθησομένης Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ συνεδριάσει ἀπὸ 18 ἕως 21.6.2008 στὴ Ρόδο γιὰ νὰ προετοιμάσει τὸ σχέδιο μνηύματος τῆς ἀνωτέρω Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ζ. Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Η. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ διαλείμματος τῶν ἐργασιῶν τῆς Δ.Ι.Σ. τελέσθηκε ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Συνοδικοὺς Ἱεράρχες Ἐπιμνημόσυνη Δέηση ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Παροναξίας κυροῦ Ἀμβροσίου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου στὸν Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἐπεσκέφθη τὴ Δευτέρα 19 Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ ὥρα 10.30 π.μ. τὸν Ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Εὐριπίδη Στυλιανίδη σὲ ἀνταπόδοση τῆς ἐπίσκεψης τὴν ὁποία ὁ κ. Ὑπουργὸς εἶχε πραγματοποιήσει στὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Παρουσίαση τοῦ ἀφιερωματικοῦ τόμου «Χρυσοστομικὸ Συμπόσιο»

Τὴ Δευτέρα 5 Μαΐου καὶ ὥρα 19.00 στὴν Αἴθουσα Τέχνης καὶ Λόγου τῆς Στοᾶς τοῦ Βιβλίου πραγματοποιήθηκε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἡ παρουσίαση τοῦ ἀφιερωματικοῦ τόμου «Χρυσοστομικὸ Συμπόσιο». Ἡ ἔκδοση τοῦ συλ-

λογικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ποῦ ἀναδεικνύει τὴν προσωπικότητα καὶ τὴ θεολογία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐντάσσεται σὸ πλῆθος τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων καὶ δραστηριοτήτων ποῦ ἀνέθεσε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ 2007, στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως 1600 ἐτῶν ἀπὸ τὴν κοίμηση τοῦ πανιέρου ἀνδρός.

Τὴν παρουσίαση τοῦ ἀρτιοτάτου ἐπιστημονικοῦ πονήματος, ποῦ περιλαμβάνει σαράντα ἄρθρα-μελέτες καὶ σὸ ὅποιο μετεῖχαν σεπτοὶ Ἱεράρχες, πανεπιστημιακοὶ καθηγητὲς καὶ εἰδικοὶ ἐρευνητὲς, ἀνέλαβαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Χαλκίδος, Ἰσθμίας καὶ Β. Σποράδων κ. Χρυσόστομος, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαος καὶ ὁ Ἑλληγογιώτατος Ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος. Οἱ ὁμιλητὲς, χρυσοστομικὰ μελετήματα τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται σὸν ἀφιερωματικὸ τόμο, ἐξῆραν διάφορες πλευρὲς τῆς προσωπικότητας τοῦ ἁγίου Πατρός, προκαλώντας τὸ ἔντονο ἐνδιαφέρον τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου.

Στὴν Ἐκδήλωση παρέστησαν μεταξὺ ἄλλων, ὁ Σεβασμιώτατος πρῶν Ἐπίσκοπος Ζαχουμίου καὶ Ἐρζεγοβίνης κ. Ἀθανάσιος Γιέβτις, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυ-

σόστομος Ξυνὸς ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὁ Περιφερειάρχης Ἀττικῆς κ. Χαράλαμπος Μανιάτης, καθὼς ἐπίσης καὶ καθηγητὲς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

Μ.Κ.Ο. «Ἀθηνηλεγγύη»

Ἀθήνα 13.5.2008

Νέος γενικὸς Διευθυντὴς τῆς ΜΚΟ «Ἀθηνηλεγγύη» εἶναι ἀπὸ χθὲς ὁ κ. Κωνσταντῖνος Δήμησας. Μὲ ἀπόφαση τῆς Γενικῆς Συνέλευσης τῆς ἐταιρίας ὁ κ. Δήμησας ἀνέλαβε στὴ θέση τοῦ κ. Δημήτρη Φουρλεμάδη, ὁ ὁποῖος ἀποχώρησε.

Ὁ ἀπελθὼν γενικὸς διευθυντὴς παρουσίασε σὸ προσωπικὸ τὸν κ. Δήμησα καλωσορίζοντας τον. Χθὲς εἶχε προηγηθεῖ σύντομη ἐνημέρωσή του γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ὄργανισμοῦ, ποῦ μετρᾷ ἕξι χρόνια ζωῆς.

Νέος πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ΜΚΟ «Ἀθηνηλεγγύη» ὀρίστηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς καὶ ἀντιπρόεδρος ὀρίστηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος.

(Ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Τύπου)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 "Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἐπεραγίας Θεοτόκου Ἐλεούσης, Ἄνω Γαρούνα,
Ἁγίου Σπυρίδωνος, Λιβαδίου Βελονάδων,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 7ῃ Μαΐου 2008

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Προκηρύξεις

Ἱερῶν Μητροπόλεων:

**Κερκύρας, Παξῶν
καὶ Διαποντίων Νήσων**

**Καισαριανῆς, Βύρωνος
καὶ Ἰμπτου**

**Μεσογαίας
καὶ Λαυρεωτικῆς**

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας
Ἱ. Μητρόπολις Χαρτοῦμ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἰμπτου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς κειμένας σχετικὰς διατάξεις καὶ προτιθέμενοι, ἵνα πληρώσωμεν τὰς ὑφισταμένας δύο (2) κενὰς θέσεις τῶν Ἱεροκηρύκων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει ἡμῶν τοῦ ἄρθρου 25 § β' τοῦ Ν. 817/1978 (Φ.Ε.Κ. τ.α' 170/5.10.1978) καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 14ῃ Μαΐου 2008

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἰμπτου ΔΑΝΙΗΛ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

ΚΛΗΣΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Πρὸς

Τὸν Ἱερολογιώτατον

π. Γεώργιον Φραγκιάδην

Ἱεροδιάκονον Ἱ. Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Παλλήνης

(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Ἱερολογιώτατε,

Καλοῦμεν σὲ ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ, τοῦ Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Σχίζα ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτοῦ συνφδὰ τῇ ὑπ' ἀριθμ. 326/19.03.2008 ἐντολῇ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932, ἐν Σπάτοις καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς τῇ 2ῃ Ἰουνίου 2008, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10.00 π.μ., προκειμένου ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν α) ἐπὶ ἐγκαταλείψει θέσεως καὶ β) αὐτογνώμονι ἀποσχηματισμῶ, ἀδικήμασι προβλεπομένοις καὶ τιμωρούμενοις ὑπὸ

τῶν ΞΒ' καὶ ΝΗ' ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Ζ' ἱεροῦ Κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανονικῶν Διατάξεων.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως του θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Σπάτοις τῆ 7ῆ Μαΐου 2008

Ὁ Ἀνακριτὴς Ἀρχιμ. Ἱερώνυμος Σχίζας

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαρτοῦμ καὶ παντὸς Σουδὰν

Προκήρυξις - Ἐκκλήσις

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Χαρτοῦμ καὶ παντὸς Σουδὰν καταθέτει παράκλησιν θερμὴν εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ἀδελφοὺς ἀρχιερεῖς, καθὼς καὶ ἔκκλησιν μεγάλης ἀ-

νάγκης εἰς τὰ ἱεραποστολικά αἰσθήματα κληρικῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως εὐρεθῆ ἕνας Ἱερεὺς προκειμένου νὰ διακονήσῃ ἱεραποστολικά τοὺς ὀλίγους ἐναπομείναντας Ἕλληνας καθ' ὅλο τὸ κράτος τοῦ Σουδὰν καὶ ἰδιαιτέρως ἐν Χαρτοῦμ. Νὰ σημειωθῆ ὅτι ἐνδέχεται νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπαρξὴ ἀπαραίτητων προσόντων γιὰ πιθανὴ ἔνταξη στὸ ἐκπαιδευτικὸ προσωπικὸ τῶν σχολείων τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Χαρτοῦμ.

Ἐπὶ πλεόν ἡ Κοινότης τοῦ Χαρτοῦμ προσφέρει ἱκανοποιητικὸ μνηνιαῖο μισθὸ εἰς τὸν Ἱερέα καὶ ἂν ὑπάρχει δυνατότης ἡ Πρεσβυτέρα νὰ διακονεῖ τὸ ἀναλόγιον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, θὰ ὑπάρχει καὶ διὰ ἐκείνην μνηνιαῖος μισθός.

Τηλέφωνα ἐπικοινωνίας:

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαρτοῦμ: 00249183771748

E-mail Ἑλληνικῆς Πρεσβείας Χαρτοῦμ:

grembkit@hotmail.com, grembkrt@mfa.gr»

Ἐν Χαρτοῦμ τῆ 16ῆ Μαΐου 2008

Ὁ Χαρτοῦμ καὶ παντὸς Σουδὰν ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

